

Colecția
"Calea asceților"

4

Această sfântă carte am făcut-o cu blagoslovenia preacuviosului și duhovnicescului nostru Părinte Nifon ieroschimonahul, ctitorul și fondatorul schitului românesc Prodromul din sfântul Munte Athos.

Sfântul Prooroc Sofonie în cap. I, versetul al doilea zice: „Cu sfârșire, să se sfârșească depe fața pământului, zice Domnul. Sfârșească-se omul și dobitoacele, sfârșească-se păsările Cerului și peștii mării, și vor slăbi necredincioșii, și vor pierde pe cei fără de lege de pe fața pământului, zice Domnul".

Pentru aceasta am găsit de cuviință ca să numesc cartea aceasta „Sfârșitul Omului".

Textele și citatele cuprinse în această carte le-am adunat de la sfinții prooroci, din psalmii lui David, din Sfintele Evanghelii, din epistolele sfinților apostoli și din scrierile multor sfinți părinți, descoperiri și vedenii pentru sfârșitul lumii și pentru venirea lui antihrist, și pentru farmecele și vrăjitoriile lui, cum are să farmece pe oameni și pedepsele ce are să le puie pe creștini, și cum are să trimită draci prin pustii ca să găsească pe călugări și pe mirenii creștini, să îi aducă ca să se plece la voia lui, și să îi pedepsească cu răutatea lui.

Luați aminte frații mei, **covârșirea fiarei și meșteșugirea vicleniei ei, de la pântece începe!**

MONAHUL ZOSIMA PASCAL - PRODROMIT • SFÂRȘITUL OMULUI

MONAHUL
ZOSIMA PASCAL - PRODROMIT

SFÂRȘITUL OMULUI

Coperta I

DREAPTA JUDECATĂ

Coperta IV

Reproducere după o pictură rusă reprezentând un călugăr pusnic în stare de rugăciune

Monah ZOSIMA PASCAL

SFÂRŞITUL OMULUI

Începutul omului – arată sfârşitul lui

Narcis

SFÂRŞITUL OMULUI

CULES DIN SFINTELE SCRIPTURI
de
Smeritul între monahi
ZOSIMA PASCAL
din Sfânta Mănăstire Neamţu, la 1905

Carte tipărită cu binecuvântarea:
Prea Sfinţitului CALINIC
Episcopul Argeşului

© Editura *Credinţa Strămoşească*
1998

Consilier editorial:
Preot *Nicolae Tănase*

Apare sub îngrijirea Mănăstirii:
Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil

ISBN: 973-98572-4-8

CUVÂNT
CĂTRE CITITORI

Această sfântă carte am făcut-o cu blagoslovenia prea cuviosului și duhovnicescului nostru Părinte Nifon, ieroschimonahul, ctitorul și întemeietorul Schitului Românesc Prodromul din Sfântul Munte Athos.

Sfântul Prooroc Sofonie zice: „Cu sfârșire, să se sfârșească de pe fața pământului, zice Domnul. Sfârșească-se omul și dobitoacele, sfârșească-se păsările cerului și peștii mării, și vor slăbi necredincioșii, și voi pierde pe cei fără de lege de pe fața pământului, zice Domnul" (1, 2-3); pentru aceasta am găsit de cuviință ca să numesc cartea aceasta *Sfârșitul Omului*.

Textele și citatele cuprinse în această carte le-am adunat de la sfinții prooroci, din Psalmii lui David, din Sfintele Evanghelii, din epistolele Sfinților Apostoli și din scrierile multor Sfinți Părinți, ce au avut descoperiri și vedenii pentru sfârșitul lumii și pentru venirea lui antihrist, și pentru fermecătoriile și vrăjitoriile lui, cum are să farmece pe oameni, și pedepsele ce are să le pună pe creștini, și cum are să trimită draci prin pustii ca să găsească pe călugări și pe mirenii creștini să îi aducă ca să se plece la voia lui, și să îi pedepsească cu răutatea lui.

CUVÂNT

către cititorii care cârtesc spunând că: *„nu se împlinesc Scripturile care s-au zis de Sfinţii Apostoli şi de Sfinţii Părinţi”*

Zis-a Domnul către Avraam: „Ştiind vei şti că nemernică va fi sămânţa ta în pământ străin, şi o vor supune pe ea robiei, şi o vor chinui şi o vor smeri pe ea patru sute de ani. Iar pe neamul acela, căruia îi vor sluji, Eu îl voi judeca, iar după aceea vor ieşi aici cu avere multă” (Facere 15, 13-14).

Aşadar, a zis Domnul către Avraam, că patru sute de ani are să fie seminţia lui în robie, şi n-a fost întocmai, pentru răutatea evreilor; căci au trecut patru sute trezeci şi doi de ani până la ieşirea lor din Egipt. Şi Proorocul Daniil zice: „Şi în zilele cele de pe urmă ale împărăţiei lor, când se vor împlini păcatele lor, se va scula un împărat fără de ruşine la faţă şi care va înţelege ghiciturile (farmecele). Şi puterea lui se va întări, măcar că nu cu puterea sa, ci cu chip semeţ şi isteţ în lucruri ascunse va strica şi va spori şi va face şi va pierde pe cei tari şi pe poporul cel sfânt” (8, 23-24).

Atunci vor începe anii durerilor şi necazul cel mare şi pedepsele ce are să le pună Dumnezeu pe pământ pentru răutăţile acelui împărat fără de ruşine la faţă, care este antihrist, şi pentru slujitorii şi supuşii lui.

Vedeţi, vă rog, cum zice Proorocul, că nu zice „când se vor împlini anii”, ci „când se vor împlini păcatele va veni vremea”, adică vremea pedepselor şi necazul cel mare.

Asemenea şi la Agatanghel scrie pentru robirea Constantinopolului de către turci, că, la anii de la Hristos 1452 până la 1453, trebuie să se ia Constantinopolul de agareni (turci), precum s-a şi împlinit. Şi-l vor stăpâni 400 de ani, adică până la 1853, şi vedem că nu s-a împlinit întocmai prezicerea, pentru păcatele şi nepocăinţa creştinilor. Că iarăşi zice Agatanghel: „Aşa vor fi creştinii sub robia agarenilor, precum au fost evreii sub robia egiptenilor 400 de ani; însă, pentru păcatele lor, a mai prelungit Dumnezeu pedeapsa încă 32 de ani, şi în pustia Sinaiului încă 40 de ani şi apoi i-a dus în pământul făgăduinţei. Astfel se urmează şi cu creştinii. După aceasta are să se facă o credinţă în toată lumea. După cum a zis şi Neofit, în tâlcuirea şeptimilor lui Daniil Proorocul. Şi îngerii au să pună un împărat în Constantinopol, creştin bun, şi minuni multe şi mari au să se facă în Constantinopol.

Şi, văzând popoarele minunile care au să se facă, au să se lepede toţi de eresurile lor şi au să vină să se unească cu Biserica Răsăritului. Şi atunci au să se boteze din turci şi din evrei mulţime multă.

ÎNAINTE CUVÂNTARE

a cărţii acesteia

După cum se fac vestiri prin cetăţi şi prin oraşe de venirea împăratului, aşa am făcut şi eu această înainte cuvântare, pentru ca cititorul să ştie ce are să ne vestească nouă această carte, ca să ne îndreptăm şi, prin pocăinţă, să ne întoarcem şi să facem bine, cu ajutorul rugăciunilor Prea Curatei Maicii lui Dumnezeu, ca să aflăm milă în ziua înfricoşatei judecăţi, şi să ne învrednicim de partea celor drepţi, ca să moştenim împărăţia cerurilor cu toţi sfinţii întru nesfârşiţii veci. Amin.

Zice Sfânta Evanghelie: „A început Iisus a învăţa, şi puteri a lucra", adică: a învia morţi, a lumina orbi, a face să umble şchiopi, a curăţi leproşi şi a ridica bolnavi din boală. Aşa şi noi creştinii, citind Sfintele Scripturi, după cum zice Domnul: „Cercaţi Scripturile, că întru dânsele veţi afla viaţa veşnică". Deci şi noi, cei omorâţi cu păcatele, să înviem lui Dumnezeu cu sufletele, prin pocăinţă, iar cei orbiţi cu mintea să ne luminăm simţirile; cei ce şchiopătăm, prin căi neumblate şi prăpăstioase ale vieţii acesteia, să venim la calea pocăinţei; cei leproşaţi cu păcatele, să ne curăţăm cu mărturisirea şi cu canonul ce ni-l va da duhovnicul. Aşa ne vom curăţi de păcatele noastre. Înfricoşate lucruri se vor lucra în veacul de apoi, căci şi antihrist în acel veac va să vie, să-şi lucreze ale lui înşelăciuni, prin ascultătorii cei înşelaţi de dânsul, întrucât atâta se luptă de mult diavolul ca să ducă preoţi creştini în pierzare, încât, dacă i-ar fi cu putinţă, şi pe cei aleşi i-ar amăgi

ca să-i ducă cu dânsul la muncile cele veşnice. Că şi pe Domnul L-a ispitit prea vicleanul în pustiu, neştiindu-L că e Dumnezeu; L-a suit în munte foarte înalt, într-o clipeală de vreme, şi I-a arătat toate împărăţiile lumii şi slava lor, zicându-I: „Acestea toate Ţi le voi da Ţie, dacă vei cădea înaintea mea şi Te vei închina mie" (Matei 4, 8-9).

Ştia diavolul de venirea lui Hristos, dar nu ştia când va fi; pentru aceasta ispitea pe toţi drepţii. Că şi antihrist va veni la sfârşitul veacului acestuia, cu chipul blând şi smerit şi milostiv şi va petrece în pustiu, în post şi în rugăciuni, cu chipul numai (făţărnic), şi morţi va învia şi leproşi va curăţi, însă toate le va face cu năluciri. Pentru că din pustiu va veni, şi, de acolo, se va umple de toată puterea satanei, care va locui într-însul, după cum zice Sfântul Efrem Sirul; atunci se va dezlega satana din iad şi va locui într-însul.

Numai atunci a cunoscut satana că a venit Hristos, când a îndemnat pe jidovi de L-au răstignit pe cruce şi a murit şi S-a pogorât în iad şi a surpat puterea satanei; şi, de atunci, încontinuu caută şi ispiteşte totdeauna să vadă dacă nu cumva a venit vremea lui antihrist. Că şi dracii mărturisesc singuri, că nu găsesc vreun om care să i se închine lui satana, că i-ar da să împărăţească peste toată lumea. Numai atunci ar stăpâni toată lumea, după cum i s-a dat, ca să supună pe toţi oamenii diavolului, ca lui Dumnezeu; dar numai trei ani şi jumătate va împărăţi prea blestematul antihrist, iar nu în veci, precum îşi năluceşte el.

Şi când am început a scrie despre anii când are să împărăţească antihrist, şi când am zis cuvintele de mai sus, a vrut să mă sugrume. Şi eu i-am zis: „Dacă te-a slobozit dulcele meu Iisus ca să mă omori, gata sunt să mor de o mie de ori"; Şi, cum am zis aceste cuvinte, a fugit de la mine.

Sfântul Ipolit, papa Romei, zice că: „După ce vor trece zece împăraţi ai romanilor, adică după căderea turcilor, al unsprezecelea care va împărăţi va fi antihrist”. Iar Sfinţitul Mucenic Metodie al Patarelor zice că în vremea aceea, când va cădea Turcia, va veni Filip al şaselea cu 18 limbi (naţiuni) şi va face război, cum n-a mai fost niciodată. Atunci vor pune îngerii împărat la Constantinopole, care va împărăţi 32 de ani, iar acesta va goni pe turci. Şi îi va împărţi în trei părţi: o parte o va boteza, a doua o va supune sub sabie şi a treia o va goni cu mare mânie. Şi, întorcându-se de la război, i se vor descoperi toate comorile cele ascunse în pământ şi se vor da în mâna lui. Atunci se vor duce la dânsul toţi, din toate părţile, şi îşi vor cere părţile ţărilor care au fost robite de alţi împăraţi, şi îşi vor lua locurile care le-au stăpânit alţii cu nedreptate, după cum zice: „Şi se va întoarce fiecare la cuiburile pământeşti”; că zice Sfântul Metodie: „Şi boul va rage”, adică ţara noastră, care era de jaful tuturor. La fel vor face toate naţiile şi îşi vor lua părţile lor fiecare. Că împăratul acesta aşa va fi de bun şi de paşnic că va fi ca un tată al tuturor.

Zice Sfântul Andrei cel nebun pentru Hristos: „Şi va îmblânzi pe neamul cel plăvan”, adică bălan (se vede că pe ruşi). Tot acest Sfânt zice că: „Atâta aur are să fie în Constantinopol încât cu lopata îl vor întoarce, şi vor fi săracii ca şi împăraţii de bogaţi”. Şi iar zice proorocul: „Şi se va umple pământul lor de aur şi de idoli (adică de patimi), şi va stăpâni în vremea aceea mai mult curvia, că de la al doilea împărat va începe desfrânarea curviei”.

Al doilea împărat care va urma după cel bun, va fi rău: acesta va pune legi şi dogme ca să ia fiul pe mama lui de muiere, şi tatăl pe fiica sa, fratele pe soră, şi vărul pe vara sa, că şi el singur va avea pe mama lui şi pe fiica lui de muiere; cei ce nu vor asculta de poruncile acestui împărat, cu amară moarte vor fi omorâţi, iar aceia care vor răbda moartea, pentru ca să păzească poruncile lui Dumnezeu, vor fi la un loc cu Sfântul Ioan Botezătorul, întru împărăţia lui Dumnezeu.

Al treilea împărat va înfiinţa închinarea la idoli şi câţi se vor închina la idoli, în vremea acestui împărat, pământul lor se va umple de şerpi care vor muşca pe cei ce se vor închina idolilor şi aceştia vor muri, precum jidovii care cârteau în pustie, erau muşcaţi de şerpi şi mureau. În vremea aceea, multe semne cereşti se vor arăta: trăsnete şi fulgere, focuri se vor arăta, şi multe insule şi cetăţi şi sate se vor cufunda pentru multele cutremure ce vor fi pe pământ spre arătarea mâniei lui Dumnezeu.

Al patrulea împărat va veni din Arabia; acesta va fi bun, va înălţa bisericile cele stricate şi va împărăţi 12 ani.

Al 5-lea împărat va veni din Etiopia, şi acesta va fi bun şi va împărăţi un an. În vremea acestui împărat va porunci Dumnezeu îngerilor Săi ca să adune părticelele cele risipite în toată lumea ale cinstitei şi de viaţă făcătoarei Crucii Domnului, ca să o facă iarăşi întreagă, precum a fost când S-a răstignit Domnul pe Dânsa; şi ea se va da în mâna împăratului acestuia, precum zice Sfântul Metodie al Patarelor. Acesta îşi va vedea moartea mai înainte, şi va merge la Ierusalim ca să moară, pentru că acolo şade împărăţia lui Dumnezeu. Şi mergând la Golgota cu Sfântul Lemn, împreună cu îngerii şi cu poporul, îl va pune în locul unde S-a răstignit Domnul, şi va pune pe pământ coroana lui şi se va ruga, zicând: „Doamne, Doamne, de când s-a arătat cinstită Crucea Ta, lumea s-a luminat şi puterea satanei s-a surpat, şi cu Crucea Ta, adică cu patima Ta cea de bună voie, ai sfărâmat puterea iadului. Cu semnul Crucii Tale, Stăpâne, sfinţii cu putere au

lucrat, şi pe idoli au sfărâmat şi mucenici i-ai făcut. Crucea este slava Bisericii; Crucea este întărirea binecredincioşilor creştini. Crucea este biruinţa binecredincioşilor împăraţi. Doamne, de acum nu vor mai fi creştini mulţi în lume, însă tot vor fi". Şi mai multe decât acestea va zice. Apoi va zice: „Acum slobozeşte pe robul Tău Stăpâne, după cuvântul Tău în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, care ai gătit-o înaintea feţii tuturor popoarelor, lumină spre descoperirea neamurilor şi slava poporului Tău Israil". Şi vor lua îngerii Cinstita Cruce şi se vor sui cu ea la ceruri. Şi vor lua îngerii şi sufletul împăratului.

Rugăciunea aceasta am căutat ca să o găsesc la greci prin multe cărţi şi nu am găsit-o nicăieri. Am adus de la peştera Sfântului Atanasie din Sfântul Munte Athos trei cărţi vechi de format mare, scrise cu mâna, de vreo trei sute de ani, şi nu am găsit-o în ele; aşa văzând, am renunţat de a mai căuta. Şezând eu pe căpătâi, în sus, fiindcă eram bolnav de stomac de vreo şapte ani, văd un tânăr lângă mine îmbrăcat cu haine albe şi cu brâu încins pe la mijloc, lat ca de un rup (un lat de mână), verde închis, plin fiind de cruci mici de aur. Şi mi-a zis: „Să ştii că ceea ce cauţi tu, ca să pui în cartea ta, este scris în cărţile Sfântului Ioan Gură de Aur".

Şi Sfântul Metodie al Patarelor, zice pentru acel împărat că va împărţi împărăţia la patru fii ai lui. Unul va împărăţi în Roma veche, al doilea în Constantinopol, al treilea în Alexandria, al patrulea în Tesalonic.

Se vede că pe cel mai mare îl va pune tatăl lui împărat în Roma, mai înainte de moartea sa. Sfântul Andrei zice numai de trei; şi aceştia numai o sută cinci zeci de zile vor fi în pace, căci, din zavistia satanii, vor ridica între dânşii război; şi vor lua pe preoţi şi pe monahi la oaste, încă şi pe copiii cei de şapte ani, şi atâta se vor bate la

Tesalonic, încât se va stinge neamul bărbătesc. În vremea aceea vor tăbărî şapte femei pe un bărbat şi nu-l vor găsi. Că Tesalonic se tâlcuieşte: nebuna biruinţă.

Pentru al şaselea împărat, care va împărăţi în Constantinopol împreună cu fiica sa, zice Sfântul Andrei aşa: „Se va ridica un viteaz de la Marea Neagră şi va împărăţi în vremea celor patru fraţi şi, după moartea lui, va împărăţi fiica sa. Se vede că va răpi acesta împărăţia de la cei patru fraţi, fiindcă ei se băteau la Roma şi la Alexandria (Egipt). Şi după dânsul va lăsa pe fiica lui, prea spurcată muiere, bici al diavolului, la împărăţie. Că aceasta va spurca Sfintele Biserici şi va pune să cânte cu chitări şi cu muzică prin biserici; să cânte cântece spurcate şi să joace, şi Sfintele Mese să le răstoarne; şi va aduna Sfintele Cărţi din tot Constantinopolul şi le va arde; va spurca mulţime de suflete şi va strica mulţime de prunci. Căci în vremea ei va lipsi partea bărbătească pentru mulţimea războaielor ce vor fi. În vremea aceea, se vor ucide oamenii pe drumuri: va omorî fiul pe tatăl lui şi tatăl va omorî pe fiul lui, şi maicile pe fiicele lor, fiicele pe maicile lor, şi frate pe frate, şi surori pe surori, şi vecin pe vecin se vor ucide şi alte mii de răutăţi se vor face şi spurcăciuni nenumărate de către această prea spurcată împărăteasă; şi cu Dumnezeu a se bate, va cugeta, şi cerurile va voi a le sfărâma. Şi se va pierde cufundându-se cu tot Constantinopolul. În vremea împărătesei acesteia se va împlini cuvântul din Apocalipsă: „Că se va lua pacea de pe pământ şi se vor omorî oamenii unii pe alţii".

Şi în anul când va fi bătaie la Tesalonic, vor veni din China şaptezeci şi doi de împăraţi şi vor strica îngrăditura care a făcut-o Alexandru Macedon. Când vor veni aceştia în pământul creştinilor vor face atâtea răutăţi cîte nu s-au făcut niciodată, după cum zice Proorocul Iezechil: „La

sfârşitul veacului te voi ridica Eu, zice Adonai Domnul, pe tine Gog, şi vei veni în pământul lui Israil (adică al creştinilor), ca negura care acoperă pământul: cu cai şi călăreţi şi cu căruţe. Eu te voi pogorî în pământul lui Israil; şi Eu voi pierde arcul tău din mâna ta cea dreaptă, şi săgeţile tale din mâna ta cea stângă, şi te voi pierde desăvârşit. Şi voi aduna fiarele pământului, şi păsările cerului, şi te vor mânca în pământul lui Israil" (Iezechil 38, 1-29; 39, 1-11). Care vor rămânea nemâncaţi de fiare şi de păsările cerului, îi va pierde Domnul cu fulgere şi cu trăsnete şi cu piatră de grindină. Precum în vremea lui Isus al lui Navi pe vrăjmaşii lui, pe care, neputând el să-i bată, i-a bătut Domnul cu piatră de i-a pierdut pe toţi; aşa şi pe chinezi îi va pierde Domnul. Că atâtea răutăţi vor face Bisericilor lui Dumnezeu, că le vor preface în grajduri de cai, şi Vasele cele Sfinte le vor unge cu spurcăciuni şi vor mânca pe oameni de vii şi sângele lor îl vor bea. Şi aceasta zice Proorocul Iezechiel: „că vor aduna (creştinii) oasele cele rămase de la fiare şi vor pune semn unde vor găsi vreun os de om, ca să le adune spre îngropare în cimitir; că şi cetate vor face şi se va numi cimitirul lui Gog".

Zice Proorocul: „Şi vor locui ostroavele în pace". Iar Domnul zice în Sfânta Evanghelie: „Va fi în zilele acelea necaz cum n-a mai fost până acum de la începutul zidirii, pe care a zidit-o Dumnezeu, şi nici nu va mai fi" (Marcu 13, 5-19). Şi atunci, îndată, se va ridica antihrist împărat şi se va scula cu mare mânie asupra creştinilor. Atât de mari munci are să pună asupra creştinilor, încât şi îngerii se vor înfricoşa, căci preaspurcatul şi preablestematul nu va putea să sufere să audă numele lui Hristos.

Am socotit să însemnăm aici pe toţi împăraţii care vor fi de la căderea turcilor până la sfârşit.

Scrie Sfântul Ipolit, papă al Romei, că dacă vor trece zece împăraţi ai romanilor (adică ai grecilor) va împărăţi antihrist.

Cel dintâi este cel pe care îl vor pune îngerii. **Al doilea** va fi rău, că va pune legi şi dogme oamenilor: să curvească, cu slobozenie, cu rudele: tatăl cu fiica sa şi feciorii cu maicile lor, fraţii cu surorile lor şi verii cu verişoarele lor. **Al treilea**, are să înfiinţeze închinarea de idoli. **Al patrulea**, va veni de la Arabia. **Al cincilea** de la Etiopia. **Al şaselea** de la Marea Neagră, şi, cu cei patru feciori ai celui bun, se fac zece; iar antihrist va fi al unsprezecelea.

Zice Proorocul pentru veacul de la sfârşit: „Se va scula pruncul cu sfadă asupra celor bătrâni; cel prost asupra celui învăţat; sluga asupra stăpânului; vecinul asupra aproapelui; muierea asupra bărbatului şi bărbatul asupra muierii". Că zice Proorocul: „Când veţi vedea acestea toate făcându-se, vai! Că zilele izbândirii vin, şi mânia lui Dumnezeu nu va zăbovi".

De la **Proorocul Moisi**: „Şi a zis Domnul: «Întoarce-voi faţa Mea de la dânşii şi voi arăta ce va fi lor în zilele cele de apoi, că neam îndărătnic este, fii la care nu este credinţă întru dânşii. Ei M-au întărâtat pe Mine întru cel ce nu este dumnezeu, mâniatu-M-au întru idolii săi, şi Eu îi voi întărâta pe ei întru cel ce nu este neam, întru neamul cel neînţelegător îi voi urgisi pe ei. Că foc s-a aprins din mânia Mea, arde-va până la iadul cel mai de jos, mânca-va pământul şi roadele lui, arde-va temeliile munţilor. Aduna-voi la ei rele şi săgeţile Mele voi sfârşi întru dânşii. Se vor topi de foame şi de mâncarea păsărilor şi de gârbovire nevindecată. Dinţi de fiare voi trimite asupra lor, cu mânia celor ce se târăsc pe pământ. Din afară îi va sfârşi pe dânşii sabia şi din cămări frica; tânărul cu

fecioara, sugarul cu bătrânul ce stă lângă el. Am zis: îi voi risipi pe ei şi voi face să înceteze dintre oameni pomenirea lor. Că neam ce şi-a pierdut sfatul este şi nu este întru dânşii ştiinţă. Au doar nu toate acestea s-au adunat la Mine şi s-au pecetluit întru comorile Mele? În ziua izbândirii voi răsplăti; în vremea aceea va rătăci piciorul lor; că aproape este ziua pierii lor, şi sunt de faţă cele gătite vouă»" (Deuteronomul 32, 20-26. 28 şi 34-35).

CUVINTE
de la Prooroci şi Apostoli

Psalmul 45, 6-10: „Tulburatu-s-au neamurile, plecatu-s-au împărăţiile, dat-a Cel Prea Înalt glasul Său, clătinatu-s-a pământul. Domnul puterilor cu noi, spijinitorul nostru, Dumnezeul lui Iacov. Veniţi şi vedeţi lucrurile lui Dumnezeu, minunile pe care le-a pus Domnul pe pământ, stricând războaie până la marginile pământului. Arcul îl va sfărâma şi va frânge arma şi pavezele le va arde cu foc. Înălţa-Mă-voi întru neamuri, înălţa-Mă-voi pe pământ".

Tâlcuire

Acestea vor fi când se vor ridica cu război cele şapte puteri şi vor veni la Constantinopol. Pentru aceştia zice psalmul: „Tulburatu-s-au neamurile, plecatu-s-au împărăţiile". Pentru minunile ce se vor face atunci în Constantinopol, că sub Sfânta Sofia, biserica cea mare, mai este o altă biserică, şi acolo sunt oameni, preoţi şi cetăţeni mulţi, din vremea când a fost luat Constantinopolul de către turci. Aceştia stau adormiţi de atunci; iar în vremea bătăliei neamurilor vor învia toţi. Şi, văzând lumea astfel de minuni, se vor întoarce toate neamurile de la eresurile lor şi se vor uni cu Biserica Răsăritului. Pentru acestea zice psalmul: „Plecatu-s-au împărăţiile, dat-a Cel Prea Înalt glasul Său". Adică, Dumnezeu Şi-a dat glasul Său şi oamenii L-au primit. Că, în vremea când se vor bate, vor auzi toţi glas din cer strigând: „Staţi, staţi, ajunge!".

Aceasta s-a făcut pentru cei neînțelegători, adică, să-și cunoască rătăcirea lor și să vină către Biserica Răsăritului.

Și zice: „Clătinatu-s-a pământul; Domnul puterilor cu noi, sprijinitorul nostru, Dumnezeul lui Iacov”. Adică, nu ne-a lăsat ca să cădem în vreun eres. „Veniți și vedeți lucrurile lui Dumnezeu pe pământ”. Aici zice pentru toate neamurile pe care le cheamă Dumnezeu, pentru ca să vadă minunile ce au să se facă în vremea aceea, „minunile pe care le-a pus pe pământ, stricând războaiele până la marginile pământului”. După bătălia aceasta, nu se vor mai bate până în vremea celor patru frați. „Arcul îl va sfărâma și va frânge arma și pavezele le vor arde cu foc”. Și au să le prefacă în fiare de plug și seceri; uneltele cele de lemn au să le ardă în șapte ani și nu vor tăia lemne din dumbravă. Aici zice Proorocul Iezechil și pentru cei din China, când vor veni în pământul creștinilor: „Și îi va pierde Domnul cu trăsnete și fulgere”, pentru că zice la Apocalipsa: „Vor fi atât de mulți, ca nisipul mării”.

Psalmul 71, 7: „Răsări-va în zilele lui dreptatea, și mulțimea păcii, până ce se va lua luna”.

Tâlcuire

Luarea lunii - se tâlcuiește drept căderea împărăției turcești cu desăvârșire și nu se va mai ridica.

Stihul acesta este pentru împăratul cel bun, pe care îl vor pune îngerii. Și va domni de la mare până la mare și de la râuri până la marginele lumii. Că împăratul acesta are să boteze toate neamurile cu Sfântul Botez Ortodox.

Psalmul 74, 2-3: „Când va fi vreme, cu dreptate voi judeca. Topitu-s-a pământul și toți cei ce locuiesc pe dânsul”.

Psalmul 75, 3: „Acolo au zdrobit tăria arcului, arma și sabia și războiul”.

Proorocul Isaia: „Și va judeca între neamuri și va mustra popor mult și-și vor face săbiile lor fiare de plug și sulițele seceri și sabia nu o va mai ridica neam, împotriva altui neam, și nu se va mai învăța a se bate. Pentru că s-a umplut țara lor de argint și de aur și nu era număr vistieriei lor” (2, 4-7). Deși am scris în mai multe locuri pentru această pricină le repet numai pentru mai multe mărturii.

Proorocul Isaia zice: „Și voi pune lor domni tineri și cei batjocoritori îi vor stăpâni pe ei. Și în popor se va porni om asupra omului și asupra vecinului său și se va scula cu sfadă pruncul asupra celui bătrân și cel necinstit asupra celui de cinste” (3, 4-5).

Proorocul Isaia (4, 1): „Și se vor apuca șapte femei de un om, în ziua aceea, zicând: pâinea noastră vom mânca și cu hainele noastre ne vom îmbrăca, numai numele tău să se cheme peste noi. Ia ocara noastră”.

Proorocul Isaia (13, 2-10): „Ridicați semn pe vârful muntelui, strigați către ei, faceți semn cu mâna, ca să intre pe poarta asupritorilor. Eu voi rândui și îi voi povățui pe dânșii, uriași vor veni să împlinească mânia Mea, bucurându-se și semețindu-se. Glas de neamuri, multe pe munți, asemenea cu neamuri multe, glas de împărați și de neamuri adunate. Domnul Savaot a poruncit neamului înarmat, ca să vină din pământ de departe, de la marginea temeliei cerului, Domnul, și înarmații Lui să strice toată lumea. Plângeți, că aproape este ziua Domnului și sfărâmare de la Dumnezeu va veni. Pentru aceea toată mâna va slăbi și tot sufletul omului se va înspăimânta. Se vor tulbura bătrânii (solii) și-i vor cuprinde dureri ca pe femeia ce naște și se vor plânge unul către altul și se vor înspăimânta și-și vor schimba fața lor în chipul focului.

Că iată, ziua Domnului vine, nevindecată de mânie şi de iuţime, ca să facă lumea pustie şi să piardă păcătoşii dintr-însa. Că stelele cerului şi luceferii şi toată podoaba cerului nu-şi vor da lumina şi se va întuneca soarele, răsărind, iar luna nu-şi va da lumina sa".

Proorocul Isaia: „Iată Domnul va strica toată lumea şi o va pustii pe ea, va descoperi faţa ei şi va risipi pe cei ce locuiesc într-însa" (24, 1).

Proorocul Isaia: „În ziua aceea aduce-va Dumnezeu sabia cea sfântă şi mare şi tare asupra balaurului, şarpele ce fuge, şi asupra balaurului celui încolăcit şi va ucide balaurul cel din mare" (27, 1).

Proorocul Isaia: „Apropiaţi-vă neamuri, auziţi boieri! Să audă pământul şi cei ce locuiesc pe dânsul, lumea şi poporul cel dintr-însa. Că mânia Domnului este peste toate neamurile, iar urgia Lui peste numărul lor, ca să-i prindă pe ei şi să-i dea la junghiere. Cei răniţi ai lor şi cei morţi se vor lepăda şi se va sui mirosul lor şi se vor uda munţii cu sângele lor. Se vor cutremura toate puterile cerului şi se va învălui cerul ca o hârtie şi toate stelele vor cădea ca frunzele de pe viţă, cum cad frunzele din smochin. Îmbătatu-s-a sabia Mea în cer. Se vor preface văile ei în smoală şi pământul ei în pucioasă şi va fi pământul ei arzând ca răşina, noaptea şi ziua, şi nu se va stinge în vreme veşnică; şi se va sui fumul ei în sus, întru neamuri şi vreme multă se va pustii" (34, 1-5, 9-10).

Proorocul Isaia: „Iată, cu mânia Mea voi pusti marea şi voi deşerta râurile şi se vor usca peştii lor, nefiind apă, şi vor muri de sete. Îmbrăca-voi cerul cu întuneric şi, ca un sac, voi pune acoperământ lui" (50, 2-3).

Proorocul Ieremia scrie: „De la Dan vom auzi glasul iuţimii cailor lui; de glasul nechezării cailor călărimii lui, s-a clătinat tot pământul; va veni şi va mânca de tot

pământul şi plinirea lui, cetatea şi pe cei ce locuiesc în ea. Pentru că, iată, Eu trimit la voi şerpi omorâtori, cărora nu este leac. Şi vă vor muşca pe voi fără vindecare, cu durerea inimii voastre slabe" (8, 16).

Tâlcuire

Aceste stihuri le zice Proorocul pentru Dan, pentru că antihrist se va naşte din seminţia lui Dan; şi când le zice „pentru glasul iuţimii cailor lor", înseamnă: atunci când va împărăţi el, se va ridica cu război asupra creştinilor. Că zice Domnul: „Iată, Eu trimit la voi şerpi, împotriva cărora nu este leac; şi vă vor muşca pe voi fără de vindecare". Şerpii sunt slujitorii lui antihrist; şi pe cei care îi vor înşela şi îi vor pecetlui cu pecetea lui, nu vor putea să se mântuiască fără de mare pocăinţă. Pentru aceasta zice: „Şi vă vor muşca pe voi fără de vindecare".

De la Proorocul Ieremia: „Şi iată, Eu trimit pescari mulţi, zice Domnul, care îi vor pescui pe ei şi după aceea voi trimite mulţi vânători care îi vor vâna pe ei, de pe tot muntele şi de pe tot dealul şi din crăpăturile pietrelor. Că ochii Mei sunt peste toate căile lor şi nedreptăţile lor nu s-au ascuns dinaintea ochilor Mei. Şi voi răsplăti îndoit răutăţile lor şi păcatele lor, cu care au spurcat pământul Meu cu mortăciunile urâciunilor lor şi cu fărădelegile lor, cu care au umplut moştenirea Mea" (16, 15-17).

Proorocul Ieremia: „Aşa zice Domnul: «Iată, relele vin de la neam asupra neamului şi învolburare mare iese de la marginea pământului». Şi vor fi răniţi de Domnul în ziua Domnului, de la marginea pământului şi până la marginea pământului, nu se vor îngropa, în gunoi, pe faţa pământului, vor fi" (25, 32-33).

Proorocul Ieremia: „Că urgia Domnului a ieşit mânioasă, ieşit-a urgie, hrănindu-se; peste cei necredincioşi

va veni. Nu se va întoarce urgia mâniei Domnului, până ce se va face şi până ce se va aşeza cugetul inimii Lui. În zilele cele de apoi veţi cunoaşte acestea" (30, 19-20).

Proorocul Ieremia: „Iată, popor vine de la miazănoapte, şi neam mare, şi împăraţi mulţi se vor scula de la marginea pământului, care are arc şi sabie; acesta este silnic, şi nu îi va fi milă, glasul lui ca marea va suna, pe cai vor încăleca gătiţi, ca focul spre război, asupra ta, fata Babilonului" (50, 41-42).

Proorocul Iezechil: „Şi vor scăpa cei ce vor fugi dintre ei, şi vor fi în munţi, ca nişte porumbiţe cercetătoare, şi pe toţi îi voi omărî, pe fiecare întru nedreptăţile sale. Toate mâinile se vor slăbănogi, şi toate coapsele se vor spurca cu umezeală, şi se vor încinge cu saci, şi îi va acoperi pe ei spaima, şi peste toată faţa ruşine şi peste tot capul pleşuvire. Argintul lor se va lepăda în uliţe şi aurul lor se va trece cu vederea. Aurul lor nu va putea să-i mântuiască pe ei în ziua mâniei Domnului. Sufletele lor nu se vor sătura şi pântecele lor nu se va umple. Căci chin li s-au făcut nedreptăţile lor" (7, 16-19).

Tâlcuire

Aceştia sunt cei care vor fugi de la faţa lui antihrist prin munţi şi prin prăpăstii şi se vor mântui cu multe lacrimi.

Proorocul Iezechil: Că aceasta zice Domnul Dumnezeu către Tir: „Au, nu de glasul căderii tale, când vor geme răniţii tăi, când se va scoate sabia în mijlocul tău, se vor clătina ostroavele?". Şi se vor pogorî de pe scaunele lor toţi stăpânitorii mării. Şi vor lua mitrele de pe capetele lor şi de îmbrăcămintea lor cea pestriţă se vor dezbrăca; cu spaimă se vor înspăimânta, pe pământ vor zace şi se vor teme de pierzarea lor şi vor suspina asupra

ta. Şi vor începe a plânge pentru tine şi îţi vor zice: „Cum ai pierit şi te-ai surpat în mare, cetatea cea lăudată, care ai fost tare tu şi locuitorii tăi?". Şi se vor teme ostroavele de ziua căderii tale şi se vor tulbura ostroavele, în mare, de ieşirea ta. Că acestea zice Domnul Dumnezeu: „Când te voi pune pe tine, cetate pustiită, ca cetăţile cele ce nu se locuiesc şi voi aduce asupra ta adâncul şi te va acoperi apă multă, atunci te voi pogorî cu cei ce se pogoară în groapă, la poporul de odinioară şi te voi pune să locuieşti în adâncurile pământului" (26, 5. 15-20).

Proorocul Iezechil: „Fost-a cuvântul Domnului către mine, zicând: Fiul omului! Întăreşte faţa ta spre Gog şi spre pământul lui Magog, spre biruitorul căpeteniei lui Mesoh şi Tovel şi prooroceşte pentru dânsul şi zi lui: Acestea zice Domnul Dumnezeu: Iată, Eu asupra ta, Gog, şi asupra pământului lui Magog, biruitorul căpeteniei Mesohului şi Tovelului. Te voi aduna pe tine şi toată puterea ta, cai şi călăreţi îmbrăcaţi în platoşe toţi, adunare multă, scuturi şi coifuri şi săbii. Găteşte-te, găteşte-te, pe tine însuţi, tu şi toată adunarea ta cea adunată cu tine, şi vei fi Mie înainte-strajă. Din zile multe se va găti, în anii cei de pe urmă va veni, şi va veni la pământul cel stricat de sabie, adunaţi din neamuri multe, în pământul lui Israil (adică al creştinilor), care s-a pustiit din toate părţile; şi acesta dintru neamuri a ieşit şi vor locui în pace toţi. Şi te vei sui ca ploaia şi vei veni ca norul şi vei acoperi pământul şi vei fi tu şi toţi cei dimprejurul tău şi neamuri multe cu tine. Pentru aceea prooroceşte fiul omului, şi zi lui Gog: acestea zice Domnul: Oare, nu în ziua aceea, când va locui poporul Meu, Israil, în pace (adică creştinii), te vei ridica? Şi vei veni de la locul tău, de la marginea miezului nopţii şi neamuri multe cu tine, adunare mare şi putere multă. Şi te vei sui asupra poporului Meu Israil, ca un nor,

să acoperi pământul, în zilele cele de pe urmă. Şi te voi aduce în pământul Meu, ca să cunoască toate neamurile când mă voi sfinţi Eu, întru tine, înaintea lor. Şi va fi ziua aceea, ziua în care va veni Gog asupra pământului lui Israil, zice Domnul Dumnezeu: „Sui-se-va mânia Mea. Şi, în râvna Mea, cu focul mâniei Mele am grăit, că va fi în ziua aceea cutremur mare pe pământul lui Israil". Şi se vor clătina de faţa Domnului peştii mării şi păsările cerului şi fiarele câmpului şi toate jivinele, cele ce se târăsc pe pământ şi toţi oamenii, cei de pe faţa pământului, şi se vor sparge munţii, şi se vor afunda văile, şi tot zidul de pe pământ se va surpa. Sabia omului va fi asupra fratelui său. Şi-l voi judeca pe el cu moarte şi cu sânge şi cu ploaie înecătoare şi cu pietre de grindină şi foc, şi piatră pucioasă voi ploua peste el şi peste toţi cei ce sunt cu el, şi peste neamuri multe, care sunt cu el. Şi Mă voi slăvi şi Mă voi sfinţi şi Mă voi face cunoscut înaintea a multe neamuri şi vor cunoaşte că Eu sunt Domnul" (38, 1-9, 14-16 şi 18-23).

Proorocul Iezechil: „Şi tu, fiul omului, prooroceşte asupra lui Gog şi zi: Acestea zice Domnul: „Iată, Eu, asupra ta Gog, căpetenia lui Mesoh şi Tovel. Te voi aduna pe tine, şi te voi povăţui pe tine, şi te voi sui pe tine de la marginea miezului nopţii şi te voi aduce pe munţii lui Israil. Şi voi pierde arcul tău din mâna ta cea stângă, şi săgeţile tale din mâna ta cea dreaptă. Te voi surpa peste munţii lui Israil şi vei cădea tu şi toţi cei dimprejurul tău şi neamurile cele ce sunt cu tine, da-se-vor la mulţime de păsări şi la toate zburătoarele şi la toate fiarele câmpului, te-am dat pe tine, să te mănânce. Pe faţa câmpului vei cădea, că Eu am grăit", zice Domnul Dumnezeu. „Voi trimite foc peste Magog şi vor locui ostroavele în pace şi vor cunoaşte că Eu sunt Domnul. Şi numele Meu Cel Sfânt se va cunoaşte în mijlocul poporului Meu Israil şi nu se va

mai spurca numele Meu cel Sfânt şi vor cunoaşte toate neamurile că Eu sunt Domnul Cel Sfânt în Israil". Iată, vine şi vei cunoaşte că va fi precum zice Domnul: „Aceasta este ziua în care am grăit. Şi vor ieşi cei ce locuiesc în cetăţile lui Israil şi vor arde armele şi pavezele şi suliţele şi arcurile şi săgeţile şi toiegele de mâini şi lăncile şi vor aţâţa cu ele foc timp de şapte ani. Şi nu vor lua lemne din câmp, nici nu vor tăia din dumbravă, ci armele le vor arde cu foc şi vor prăda pe cei ce i-au prădat pe ei şi vor jefui pe cei ce i-au jefuit pe ei", zice Domnul. „În ziua aceea, da-voi lui Gog loc numit mormânt în Israil, îngropare celor ce au venit la mare şi vor zidi împrejur gura văii. Şi vor îngropa acolo pe Gog şi toată mulţimea lui, şi se va chema atunci îngroparea lui Gog. Şi îi vor îngropa pe ei casa lui Israil, ca să se curăţească pământul în luna a şaptea, şi-i va îngropa pe ei tot poporul pământului şi va fi lor numită ziua în care M-am slăvit". Aşa zice Domnul: „Şi vor trimite oameni, care vor umbla prin tot pământul şi vor căuta ca să îngroape pe cei rămaşi pe faţa pământului, ca să-l curăţească pe el; după luna a şaptea vor cerca. Şi tot cel ce va umbla pe pământ şi va vedea os de om, va pune semn lângă el, până când îl vor îngropa groparii, în cimitirul lui Gog, că şi numele cetăţii se va chema cimitir; şi se va curăţi pământul. Şi tu, fiul omului, acestea zice Domnul Dumnezeu: „Grăieşte către toată pasărea zburătoare şi către toate fiarele câmpului: Adunaţi-vă şi veniţi, adunaţi-vă din toate laturile dimprejur la jertfa Mea cea mare, pe care am jertfit-o vouă în munţii lui Israil, şi veţi mânca carne şi veţi bea sânge. Cărnurile uriaşilor veţi mânca şi sângele domnilor pământului veţi bea, berbeci şi ţapi şi viţei, toţi graşi. Şi veţi mânca grăsime de vă veţi sătura, şi veţi bea sânge de vă veţi îmbăta, din jertfa Mea pe care am înjunghiat-o vouă. Şi vă veţi sătura din masa

Mea, de cal şi de călăreţ, de uriaş şi de tot bărbatul războinic", zice Domnul. Şi voi da slava Mea întru voi şi vor vedea toate neamurile judecata pe care am făcut-o şi mâna Mea pe care am adus-o peste ei" (39, 1-21).

Tâlcuire

Acestea toate, câte le zice Proorocul, sunt pentru chinezi. Şi îi va pierde Domnul cu grindină de piatră, precum în vremea lui Isus Navi, când au intrat în pământul făgăduinţei şi se băteau cu cei de alt neam, şi câţi au rămas vii de la bătaie i-a pierdut Domnul cu piatră, aşa va face Domnul şi chinezilor, când vor veni în pământul creştinilor, în vremurile cele mai de pe urmă.

Proorocul Daniil: „Şi, în zilele cele de pe urmă ale împărăţiei lor, când se vor împlini păcatele lor, se va scula un împărat, fără de ruşine la faţă, care va înţelege ghiciturile (vrăjile şi farmecele). Şi puterea lui se va întări, (măcar că nu cu puterea sa), şi minunat va strica şi va spori şi va face şi va pierde pe cei tari şi pe poporul cel sfânt. Şi jugul sarcinii lui va spori, vicleşug va fi în mâna lui şi în inima sa se va mări şi cu vicleşug va strica pe mulţi şi spre pierderea multora va sta, şi, ca pe nişte ouă, în mâini îi va zdrobi pe ei. Şi vedenia cea de seară şi cea de dimineaţă, ce s-a zis, adevărată este şi tu pecetluieşte vedenia, că după multe zile va fi" (8, 23-26).

Tâlcuire

Împăratul despre care zice Proorocul aici are să fie antihrist.

Proorocul Daniil: „Şi vor intra întru el chitimii cei ce ies, şi se va smeri, şi se va întoarce şi se va mânia pe aşezământul de lege cel sfânt. Şi braţuri şi seminţii dintru el se vor scula şi vor spurca sfinţirea puterniciei, şi vor muta neîncetarea, şi vor da urâciunea celor stinşi. Cei ce

fac fărădelegi, aşezământul de lege îl vor aduce în înşelări, iar popoarele, cele ce cunosc pe Dumnezeul lui, se vor întări. Cei pricepuţi ai poporului se vor pricepe la multe şi vor slăbi întru sabie şi întru pară de foc şi întru robie şi întru jaf de zile. Şi, slăbind ei, se vor ajuta cu ajutor mic; şi se vor adăuga la ei mulţi întru înşelări. Şi din cei ce înţeleg vor slăbi a-i lămuri pe ei, şi a-i alege, şi a-i înălbi până la sfârşitul vremii, că încă va fi vreme. Şi va face după voia lui şi împăratul se va înălţa şi se va mări peste tot dumnezeul şi peste Dumnezeul dumnezeilor şi va grăi cu semeţie (mândrie) şi se va îndrepta până unde se va sfârşi mânia (căci spre sfârşire va fi), şi spre toţi dumnezeii părinţilor săi, peste toţi se va mări. Şi pe dumnezeul Maozin în locul său îl va mări şi pe dumnezeul pe care nu l-au cunoscut părinţii lui îl va mări, cu aur şi cu argint şi cu pietre scumpe şi în pofte. Şi va face acestea, ca să întărească tăriile cu dumnezeu străin, pe care îl va cunoaşte şi căruia îi va înmulţi mărirea; şi va supune pe mulţi şi pământ va împărţi în dar" (11, 30-39).

Osea: „Că zile multe vor şedea fiii lui Israil fără de împărat şi fără de căpetenie şi fără de jertfă şi fără de altar, fără de preoţie şi fără de arătători (fără de prooroc). Şi după aceasta se vor întoarce fiii lui Israil şi vor căuta pe Domnul Dumnezeul lor. Şi se vor minuna întru Domnul şi întru bunătăţile Lui în zilele cele de apoi" (3, 4-5).

Tâlcuire

Şi va trimite Domnul pe Enoh, să spună faptele oamenilor care au fost mai înainte de potop.

Şi pe Ilie, să arate ale celor mai dinainte de Hristos; şi pe Sfântul Ioan Evanghelistul, după Hristos, care vor propăvădui la evrei să creadă în Hristos, de aceea zice că vor cunoaşte pe Domnul Dumnezeu.

Osea (4, 1-3): „Ascultaţi cuvântul Domnului, fiii lui Israil, că va să judece Domnul pe cei ce locuiesc pământul, că nu este adevăr, nici milă, nici cunoştinţa lui Dumnezeu pe pământ. Blestem şi minciună, şi ucidere şi furtişag şi preacurvie s-au revărsat pe pământ şi sîngiuiri cu sîngiuiri se amestecă. Pentru aceasta va plânge pământul, şi se va împuţina cu toţi cei ce locuiesc pe dânsul, cu fiarele pământului, cu cele ce se târăsc pe pământ şi cu păsările cerului şi peştii mării se vor împuţina".

Proorocul Ioil. „Încetat-au jertfa şi turnarea din casa Domnului. Plângeţi preoţi, care slujiţi Altarului Domnului, că s-au pustiit câmpurile. Să plângă pământul, că s-a stricat grâul, vinul s-a uscat, untdelemnul s-a împuţinat. Uscatu-s-au plugarii; plângeţi moşiile pentru grâu şi pentru orz, că a pierit culesul din ţarină. Via s-a uscat şi smochinii s-au împuţinat, rodiile şi finicul şi mărul şi toţi copacii ţarinei s-au uscat, că au ruşinat bucuria fiii oamenilor. Încingeţi-vă şi plângeţi preoţilor. Plângeţi cei ce slujiţi altarului, intraţi, dormiţi în saci cei ce slujiţi lui Dumnezeu, că au încetat din casa Dumnezeului vostru jertfa şi turnarea. Sfinţiţi postul, vestiţi slujba, adunaţi pe bătrâni, pe toţi cei ce locuiesc pământul, în casa Domnului Dumnezeului vostru, şi strigaţi către Domnul întins: Vai mie!!! Vai mie!!! Vai mie!!!, că aproape este ziua Domnului şi ticăloşie din ticăloşie va veni. Că înaintea ochilor voştri au pierit bucatele, din casa Dumnezeului vostru veselia şi bucuria. Sărit-au junicile în ieslele lor, pierit-au vistieriile, surpatu-s-au teascurile, că a secat râul. Ce ne vom aduna nouă? Plâns-au cirezile boilor că n-aveau păşune şi turmele oilor au pierit. Către Tine, Doamne, voi striga, că focul a ars cele frumoase ale pustiului şi para focului a aprins toate lemnele ţarinei. Şi dobitoacele câm-

pului au căutat spre Tine, că au secat izvoarele apelor şi focul a mâncat cele frumoase ale pustiei" (1, 9-20).

Tâlcuire

Fraţilor creştini, mari şi înfricoşate lucruri au să se lucreze în vremea lui antihrist, că va porunci prea spurcatul la slujitorii lui ca să facă curvii în faţa lumii, pe drumuri se vor împreuna ca şi câinii, vor cumpăra copii de parte bărbătească şi femeiască spre stricare şi spurcare. Atunci va stăpâni sabia cea cu două ascuţişuri a curviei, văpaia cea nestinsă. Sfântul Nil Athonitul, zice că vor face chipul lui antihrist cioplit din piatră şi din lemn, şi se vor închina chipului ca lui Dumnezeu. Iar Proorocul, în citatul de mai sus, zice pentru sfârşitul pământului că se vor aprinde dintr-însul toate metalele, pe care le-a făcut Dumnezeu şi vor arde pământul şi toate stihiile (elementele), toate se vor desfiinţa. Atunci va fi vai tuturor oamenilor, dobitoacelor, fiarelor şi tuturor vietăţilor. Cerul şi pământul vor plânge pentru om, stăpânul lor, pentru că a părăsit pe Dumnezeu, Mântuitorul său. Şi vor zice toate: Nevinovate suntem noi înaintea Ta, Dumnezeule.

Proorocul Ioil (2, 6 şi 10-11, 30-31): „De faţa Lui se vor sfărâma popoarele; toată faţa, ca arsura oalei. Înaintea feţii Lui se va tulbura pământul şi se va clătina cerul, soarele şi luna se vor întuneca şi stelele vor ascunde lumina lor. Şi Domnul va da glasul Său înaintea feţii puterii Sale, că foarte multă este tabăra Lui, că tari sunt faptele cuvintelor Lui, că mare este ziua Domnului, luminată foarte, şi cine va fi vrednic ei?. Şi voi da minuni în cer, sus şi semne pe pământ, jos, sânge şi foc şi abur de fum. Soarele se va schimba în întuneric şi luna în sânge, mai înainte de venirea zilei Domnului, cea mare şi luminată".

Proorocul Ioil (3, 2 şi 12-15): „Şi voi aduna toate neamurile şi le voi pogorî în valea lui Iosafat, şi Mă voi judeca cu ei acolo, pentru poporul Meu şi pentru moştenirea Mea, Israil. Să se scoale şi să se suie toate neamurile la valea lui Iosafat, că acolo voi şedea ca să judec toate neamurile de primprejur. Trimiteţi seceri, că a sosit secerişul, intraţi şi călcaţi, că e plin jgheabul, se varsă tocitorile, că s-au înmulţit răutăţile lor. Glasuri au răsunat în valea judecăţii, că aproape este ziua Domnului în valea judecăţii. Soarele şi luna se vor întuneca şi stelele îşi vor ascunde lumina lor".

Proorocul Amos (7, 1-5): „Aşa mi-a arătat mie Domnul Dumnezeu: iată prăsilă de lăcuste, venind de dimineaţă, şi iată un gândac; era Gog împăratul. Şi va fi după ce va sfârşi a mânca iarba pămâtului. Am zis: Doamne! Doamne! Fie-Ţi milă. Cine va scula pe Iacov? Că s-a împuţinat. Pară-Ţi rău Doamne de aceasta. Nu va fi aceasta, zice Domnul. Aşa mi-a arătat mie Domnul Dumnezeu; iată a chemat judecata cu foc Domnul Dumnezeu şi a mistuit adâncul cel mult şi a mâncat partea Domnului!".

Proorocul Miheia (1, 3-4; 4, 3): „Că iată, Domnul va ieşi din locul Său şi Se va pogorî şi Se va sui peste înălţimile pământului. Şi se vor cutremura munţii sub Dânsul şi văile se vor topi ca ceara de faţa focului şi ca apa ce curge în jos. Şi va judeca între popoare multe, şi va mustra neamuri tari, până departe, şi vor tăia săbiile lor să facă pluguri şi suliţele să facă seceri şi mai mult neam peste neam nu va mai lua sabie, şi nicidecum nu vor mai învăţa a se război".

Tâlcuire

Aici spune Proorocul că nu se vor mai învăţa a se bate. Că de la împăratul cel bun pe care îl vor pune îngerii

în Constantinopol, până la al cincilea împărat după dânsul va urma pace, iar acesta va lăsa împărăţia la patru feciori ai lui care se vor război între dânşii şi astfel se va strica pacea. De aceea zice că se vor strica armele, dar în vremea păcii. Iar începând cu aceşti patru împăraţi, tulburarea şi războaiele nu vor mai înceta până la sfârşit.

Proorocul Naum: „Munţii s-au cutremurat de El şi dealurile s-au clătinat şi s-a îngrozit pământul de faţa Lui, toată lumea şi toţi cei ce locuiesc într-însa. De faţa mâniei Lui cine va putea suferi? Şi cine va sta înaintea iuţimii mâniei Lui? Mânia Lui topeşte stăpâniri, iar pietrele s-au sfărâmat dinaintea Lui" (1, 5-6).

Proorocul Sofonie (1, 2): „Cu sfârşire să se sfârşească de pe faţa pământului, zice Domnul: sfârşească-se omul şi dobitoacele, sfârşească-se păsările cerului şi peştii mării şi vor slăbi necredincioşii şi voi pierde pe cei fără de lege de pe faţa pământului".

Proorocul Agheu (2, 22-23): „Eu cutremur cerul şi pământul, marea şi uscatul. Şi voi pierde scaunele şi puterea împăraţilor neamurilor, şi voi sfărâma carele şi călăreţii, şi se vor pogorî caii şi călăreţii lor, fiecare cu sabia asupra fratelui său".

Proorocul Zaharia (14, 12-13): „Usca-se-vor trupurile lor stând pe picioarele lor şi ochii lor se vor scurge din găurile lor şi limba lor se va usca în gura lor. Şi va fi în ziua aceea groaza Domnului mare peste ei, şi se va apuca fiecare de mâna aproapelui său şi se va încleşta mâna lui cu mâna aproapelui său".

Proorocul Zaharia (11, 9): „Şi am zis: nu vă voi paşte pe voi; cine moare, să moară şi ce lipseşte, să lipsească; şi ceilalţi mănânce fiecare cărnurile aproapelui său".

Proorocul Miheia (4, 5-6): „Iată, Eu vă trimit vouă pe Ilie Tezviteanu, mai înainte până ce va veni ziua Dom-

Acest fragment nu se află în cartea Miheia => ?

nului, cea mare şi luminată. Care va întoarce inima tatălui spre fiu şi inima omului spre vecinul său, ca să nu vin şi să bat pământul de tot”.

Proorocul David (Psalmul 21, 31): „Îşi vor aduce aminte şi se vor întoarce la Domnul toate marginile pământului”.

Tâlcuire

Că va trimite Domnul pe Enoh şi pe Ilie şi pe Sfântul Ioan Teologul, mai înainte de a împărăţi antihrist, cu şapte ani, şi vor propovădui de sfârşitul lumii şi de a doua venire a lui Hristos. Şi atunci vor veni şi se vor întoarce la Domnul toate neamurile; precum şi Domnul a zis în Sfânta Evanghelie: când se va propovădui Evanghelia de la o margine a pământului până la cealaltă margine a pământului, atunci, să ştiţi că aproape este sfârşitul.

Psalmul 43, 3: „Mâna Ta neamuri a pierdut, şi i-ai sădit pe dânşii, chinuit-ai neamuri şi le-ai gătit pe ele”.

Psalmul 96, 5: „Munţii ca ceara s-au topit de faţa Domnului”.

Psalmul 106, 2-3: „Şi din ţări i-a adunat pe dânşii; de la răsărit şi de la apus şi de la miazănoapte şi de la miazăzi”.

Înţelepciunea lui Solomon (5, 18-24): „Lua-va toată arma râvna Lui, şi va într-arma (întări) făptura spre izbânda (împotriva) vrăjmaşilor. Îmbrăca-se-va în zaua dreptăţii, şi îşi va pune Lui coif, judecata cea nefăţarnică. Lua-va pavăză nebiruită, sfinţenia, şi va ascuţi cumplit mânia ca o sabie, şi va da război împreună cu El lumea asupra celor fără de minte. Merge-vor drept nimeritoare săgeţile fulgerelor şi, ca dintr-un arc bine încordat al norilor, la ţintă vor lovi. Şi, din mânia cea zvârlitoare de pietre pline, se vor arunca grindinile. Întărâta-se-va asupra

lor apa mării şi râurile îi vor îneca năprasnic. Sta-va împotriva lor Duhul puterii şi ca un vifor îi va vântura pe ei. Şi fărădelegea va pustii tot pământul, iar răutatea va răsturna scaunele puternicilor”.

Înţelepciunea lui Solomon (14, 22-27): „Apoi, nu a fost destul a rătăci întru cunoştinţa lui Dumnezeu, ci, în mare luptă a neştiinţei vieţuind, pe atâtea rele, pace le numeau. Că, sau pe fiii lor omorând, îi jertfeau, sau taine ascunse, sau nebuneşti, beţii, din obiceiuri străine făceau. Şi nici viaţa, nici nunţile nu le mai păzeau curate; ci unul pe altul viclenind omoară, sau, amăgind, fac întristare. Toate amestecate sunt: sângele şi uciderea, furtişagul şi vicleşugul, stricăciunea şi necredinţa, gâlceava şi jurământul strâmb, şi tulburarea celor bune, neaducerea aminte de facerea de bine, spurcăciunea sufletelor, schimbarea neamului, amestecarea nunţilor, preacurvia şi necurăţia”.

Evanghelistul Matei (10, 21): „Şi va da frate pe frate la moarte şi tată pe fiu; şi se vor scula feciorii asupra părinţilor şi îi vor omorî pe dânşii”.

Tâlcuire

Aici se spune după cum şi la Apocalipsă scrie: „Şi a ieşit un cal roşu (roib) şi celui ce şedea pe el i s-a dat să ia pacea de pe pământ, ca să se omoare unul pe altul”. Şi acestea au să fie în vremea împărătesei aceleia care are să scufunde Constantinopolul cu totul în adâncul mării.

Evanghelistul Matei (24, 3): „Şi va trimite Fiul Omului pe îngerii Săi şi vor aduna din toată lumea smintelile şi pe cei care fac fărădelege şi îi vor arunca pe ei în cuptorul cel de foc. Acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor”.

Evanghelistul Matei (24, 3-14): „Şi, şezând El pe muntele Măslinilor, s-au apropiat de Dânsul ucenicii Lui,

deosebi, zicând: Spune-ne nouă, când vor fi acestea? Şi care este semnul venirii Tale şi a sfârşitului veacului? Şi, răspunzând, Iisus, a zis lor: Căutaţi să nu vă amăgească cineva pe voi. Căci mulţi vor veni în numele Meu zicând: „Eu sunt Hristos"şi pe mulţi îi vor înşela. Şi veţi auzi de războaie şi veşti de războaie. Căutaţi să nu vă înspăimântaţi. Că se cuvine toate acestea să fie; dar încă nu va fi atunci sfârşitul. Că se va scula neam peste neam, şi împărăţie peste împărăţie, şi va fi foamete şi ciumă şi cutremure pe alocuri. Şi acestea toate vor fi începutul durerilor. Atunci vă vor da pe voi în necazuri, şi vă vor omorî pe voi, şi veţi fi urâţi de toate neamurile pentru numele Meu. Atunci se vor sminti mulţi, şi se vor vinde unul pe altul şi se vor urî unul pe altul. Şi mulţi prooroci mincinoşi se vor scula şi vor înşela pe mulţi. Şi pentru înmulţirea fărădelegii, dragostea multora se va răci. Dar cel ce va răbda până la sfârşit, acela se va mântui".

Evanghelistul Marcu: „Şi la toate neamurile trebuie mai întâi să se propovăduiască Evanghelia" (13, 10).

Tâlcuire

Acestea toate, despre care a zis Domnul, au să se împlinească după luarea Constantinopolului de la turci, că atunci are să trimită împăratul cu sinodul la propovăduirea Evangheliei la toate neamurile cele neluminate cu Sfântul Botez; şi vor face minuni în numele Domnului nostru Iisus Hristos.

Şi după împăratul cel bun, vor sta doi împăraţi răi şi cu totul fără de lege; şi de la aceştia au să se împlinească cuvintele Domnului şi ale Proorocilor: „că au să se omoare unul pe altul, părinţii pe fiii lor şi fiii pe părinţii lor; şi unul pe altul se vor vinde spre moarte şi frate pe frate".

Zice Domnul: „Cerul şi pământul vor trece, iar cuvintele Mele nu vor trece; şi nici o iotă sau o cirtă nu va trece până nu se vor împlini toate. Luaţi aminte ca să nu se îngreuneze inimile voastre cu saţiul mâncării şi al beţiei şi cu grijile lumii şi, fără de veste, să vină asupra voastră ziua aceea, căci ca un laţ va veni asupra tuturor celor ce locuiesc pe faţa pământului. De aceea privegheaţi, în toată vremea, rugându-vă, ca să vă învredniciţi a scăpa de toate acestea care vor să fie şi a sta înaintea Fiului Omului".

Sfântul **Apostul Pavel** scrie către Timotei: „Iar Duhul arătat grăieşte, că în vremurile cele de apoi se vor depărta unii de la credinţă, luând aminte la duhurile cele înşelătoare şi la învăţăturile cele drăceşti, ale celor ce în făţărnicie grăiesc minciuni, fiind înfieraţi în cugetul lor" (I Timotei 4, 1-2).

Sfântul Apostol Pavel (II Timotei 3, 1): „Şi aceasta să ştii că, în zilele cele de apoi, vor veni vremi cumplite. Că vor fi oamenii iubitori de sine, iubitori de argint, măreţi, trufaşi, hulitori, neascultători de părinţi, nemulţumitori, necuraţi. Fără de dragoste, neprimitori de pace, clevetitori, neînfrânaţi, cruzi, neiubitori de bine, trădători, obraznici, îngâmfaţi, iubitori de desfătări mai mult decât iubitori de Dumnezeu, având chipul bunei credinţe, dar tăgăduind puterea ei; şi de aceştia să te fereşti".

Sfântul Apostol Petru în a doua epistolă sobornicească (3, 3-13), scrie: „Aceasta mai înainte să ştiţi, că vor veni în zilele cele de apoi batjocoritori, care vor umbla după poftele lor. Şi vor zice: Unde este făgăduinţa venirii Lui? Că de când părinţii au adormit, aşa rămân toate precum au fost de la începutul zidirii. Că ei nu voiesc a şti aceasta, că prin cuvântul lui Dumnezeu cerurile au fost făcute de demult, iar pământul din apă, şi prin apă, s-a

aşezat. Prin care lumea cea de atunci, cu apă înecându-se, a pierit. Iar cerurile acestea de acum şi pământul cu acelaşi cuvânt sunt puse sub păstrare, păzindu-se focului la ziua judecăţii şi a pierderii oamenilor celor necredincioşi. Iar aceasta una să nu se tăinuiască de voi, iubiţilor, că o zi înaintea Domnului este ca o mie de ani, şi o mie de ani ca o zi. Nu va întârzia Domnul făgăduinţa Sa, după cum unii întârziere o socotesc, ci rabdă îndelung pentru noi, nevrând ca să piară cineva, ci toţi să vină la pocăinţă. Iar ziua Domnului va veni ca un fur, noaptea, în care cerurile cu sunet vor trece, şi stihiile, arzând, se vor strica şi pământul şi lucrurile cele de pe dânsul vor arde. Deci, dacă acestea toate se vor strica, în ce fel trebuie să fiţi voi în sfintele petreceri, cele dimpreună şi în faptele bunei credinţe, aşteptând şi dorind mai degrabă venirea zilei lui Dumnezeu, pentru care cerurile, arzând, se vor strica şi stihiile, aprinzându-se, se vor topi? Că cer nou şi pământ nou în care dreptatea locuieşte după făgăduinţa Lui, aşteptăm".

Sfântul Ioan Evanghelistul (Apocalipsa 16, 18): „Şi s-au făcut glasuri şi fulgere şi tunete şi cutremur mare s-a făcut, cum n-a mai fost de când sunt oamenii pe pământ, ca acest cutremur (aşa mare)".

Apocalipsa: „Şi a strigat întru tărie, cu glas mare, zicând: a căzut Babilonul cel mare, şi s-a făcut locaş dracilor şi pază la tot duhul necurat, şi pază la toată pasărea necurată şi urâtă. Că din vinul mâniei curviei ei au băut toate neamurile, şi împăraţii pământului cu ea au curvit, şi neguţătorii pământului din puterea desfătărilor ei s-au îmbogăţit" (18, 2-3).

Tâlcuire

Prin cetatea Babilonului se înţelege Constantinopolul; dar şi toată lumea aceasta este babilon. Că „babilonie", în limba greacă, înseamnă amestecări. Că zice: au curvit cu ea toate neamurile, adică cei ce n-au avut frica lui Dumnezeu, făcând curvii, preacurvii, nedreptăţi, ucideri, prihăniri, vrajbă, mândrii, beţii, iubire de argint, răpiri, nedreptăţind, răpind cu nedreptate ale altora şi făcându-le ale lor şi ucigându-se unul pe altul. Când Dumnezeu îşi va ridica darul Său şi toţi se vor pleca spre rău, oare atunci ce răutate nu va face satana cu oamenii, când toţi se vor pleca spre vicleşuguri? Şi negustorii pământului din puterea desfătărilor ei s-au îmbogăţit. „Şi negustorii aceştia departe de ea vor sta pentru frica chinului ei, plângând şi tânguindu-se şi zicând: Vai, vai, cetatea cea mare, cea îmbrăcată cu vison şi cu porfiră şi cu roş (adică cu sângele drepţilor), cea poleită cu aur şi cu pietre scumpe şi cu mărgăritare! Într-un ceas s-au pustiit atâtea bogăţii. Şi tot cârmaciul şi toată gloata cea din corăbii şi corăbierii, şi oricâţi lucrează în mare, departe au stat; şi strigau văzând fumul focului ei: «Care cetate era, asemenea cu cetatea cea mare!» (Apocalipsa 18, 5 şi 15-17). Prin „fum" se înţelege vestea scufundării Constantinopolului, că, precum face cineva un foc mare şi se vede de departe fumul, aşa se va auzi vestea scufundării lui până la marginile pământului (şi îşi puneau ţărână pe capetele lor şi strigau, plângând şi tânguindu-se, zicând: Vai, vai, cetatea cea mare, în care s-au îmbogăţit de preţul ei toţi acei ce au corăbii pe mări, că într-un ceas s-au pustiit!).

Sfântul Ioan Evanghelistul, (Apocalipsa 17, 11): „Şi fiara care era şi nu este, şi acesta al optulea este, şi din cei şapte este şi întru pieire merge".

Tâlcuire

Prin „fiară„ se înţelege toată lumea aceasta: care ca o fiară răpeşte pe oamenii cei iubitori de cele deşarte ale lumii acesteia, îi răpeşte de la Dumnezeu (cu voinţa lor) şi îi pierde şi îi face robi satanei. Cele şapte capete sunt cele şapte puteri ale lumii acesteia, care cârmuiesc lumea, şi nu lasă nici pe unul dintre dânşii să ridice războiul; şi ochii tuturor au privirea la Constantinopol, care mai de care l-ar lua, şi mare neînvoială este între dânşii. Cele şapte capete închipuiesc şi cele şapte mii de ani de la facerea lumii; în al optulea veac (a opta mie) Dumnezeu are să facă sfârşitul tuturor. Cele şapte capete mai închipuiesc şi cele şapte păcate de moarte. Cei şapte munţi închipuiesc cele şapte puteri, care mai înainte (de la facerea lumii) nu au fost şi care acum s-au făcut, toate, spre alunecări, ca să se strice toate. Muntele întru care bine au voit Dumnezeu a locui într-însul este Maica Domnului. Munţii întru care bine a voit Dumnezeu a locui într-înşii, sunt toţi sfinţii, pentru că a locuit Dumnezeu în dânşii, că au strălucit cu nevoinţele faptelor bune şi au luminat lumea, că i-a împodobit Dumnezeu cu lucrarea minunilor şi cu mari puteri, fiindcă scoteau draci din oameni şi boli nevindecate tămăduiau. Unii din Sfinţi făceau mari minuni, că mutau şi munţii, precum Ioachim, Patriarhul Egiptului, cel ce a mutat muntele care se numeşte Durdana, care se tâlcuieşte din turceşte pe româneşte „stai acolo". Muntele întru care a binevoit Dumnezeu a locui de acum şi până în veac este Maica lui Dumnezeu, împodobită de Dumnezeu cu toate darurile cele dumnezeieşti: adică cu cele şapte daruri (din care Sfinţii numai câte unul sau două aveau, potrivit cu nevoinţa pe care au făcut-o pentru dragostea lui Dumnezeu). Cele şapte capete pe care stă muierea, sunt şapte munţi. Muierea este Constantinopolul, pentru că muierea

o închipuieşte pe cetate. „Şapte împăraţi sunt: cinci au căzut şi unul mai este", care va fi creştin. Iar după căderea turcilor, va dărui Dumnezeu creştinilor împărăţia şi încă mai mult se vor proslăvi creştinii, pentru că au păzit credinţa nevătămată de tot eresul, într-atâtea strâmtorări, fiind robiţi de agareni. Iar „unul care nu a venit", este antihrist. Şi dacă va veni, puţin se cade lui să rămână, pentru că numai trei ani şi jumătate are să împărăţească, fiindcă şi sfârşitul lumii are să sosească degrabă. Şi fiara care este şi nu era, aceasta, este a opta; „fiara" este veac, adică în a opta mie de ani (veac) are să facă Dumnezeu sfârşitul tuturor şi învierea tuturor oamenilor de la începutul zidirii; şi judecata se va face. Că de toţi Sfinţii s-a spus că în al optulea veac are să fie sfârşitul.

PROOROCII ale SFINȚILOR

Din vedeniile lui Agatanghel Ieromonahul

care a fost la anii de la Hristos 1274

Am citit cartea ce cuprinde aceste cuvinte: Constantin a început, Constantin va pierde împărăția Vizantiei, a Răsăritului (Constantinopolul). Fiul omului, numără de la cel dintâi Constantin până la al doisprezecelea cu acest nume și vei vedea numărul în care are să se întâmple ceea ce Dumnezeu a hotărât. Această sfântă hotărâre, nestrămutată va fi; și se va împlini la anul 1452 până la 1453. Când trebuie să cadă cea mai mare împărăție în mâinile agarenilor (turcilor). Dar, fiul omului, nu te teme; se va întoarce din nou către dar, și va fi mult mai slăvită decât cea dintâi. După această stăpânire a lumii, care are să vină în stricăciune, vrea Dumnezeu să ne supună, nouă, din nou, nenumărate neamuri, mai multe decât cele dintâi. Aceasta va smeri grumazul tău cel mâdru, închinându-te vei merge a te închina împreună cu care va stăpâni jertfelnicul la Vizantiea. Amin.

Tâlcuire

Aici zice Agatanghel că, după ce se va face împărăția creștinească a Răsăritului, va veni Papa de la apus și se va uni cu Biserica Răsăritului și Bisericile se vor face una, precum au fost și mai înainte.

Agatanghel

Vai, ticăloase Răsărite, asemenea vei fi robit la a opta sută deplin, pentru că te vezi tare silit și vândut de către neprietenia cea latinească. Dar mai îngăduiește încă, întărește-te pentru că slava veșnicului Dumnezeu după aceasta la tine se va arăta. Fii credincios, fii statornic (în credință) până la moarte și vei lua cununa vieții veșnice.

Tâlcuire

Aici Agatanghel proorocește pentru Germania.

„Noaptea va fi luminată și lină, pentru că tu vei pierde mândria cea latinească, și vei vedea mândria ei smerită căzând cu durere, ca să cânte cântare împreună la răsărit (care este locuința Mea). Amin".

Aici se arată că Germania are să silească pe Papă ca să meargă la Constantinopol să se închine și să se unească cu Biserica Răsăritului, ca Biserica să fie una, după cum una a fost de la începutul creștinismului până la anul 1054.

Agatanghel

„Groaznic veac va face, pe al doisprezecelea număr de aur".

Numărul acesta, despre care se zice, are să fie în vremea împăratului celui bun, care are să fie pus de îngeri, și apoi va curge miere și lapte. „Și vor înceta furtunile, cincizeci de ani. Vei împărăți cu alinare, adevărul va triumfa, cerul se va bucura de slava cea adevărată: și se va înălța dreapta credință (ortodoxă) și va sălta, sărind ea de la răsărit către apusuri, ca să se fericească și să se înfricoșeze barbarii ca, tremurând cu capul, degrabă să fugă, părăsind pe maica cetăților lumii. Atunci Dumnezeu va fi slăvit și vor vedea oamenii lucrurile atotputerniciei Lui; așa facă-se și așa să fie". Amin.

„Se va arăta pace pe pământ"; după aceasta urmează pierderea agarenilor (turcilor), şi biruieşte Apostoleasca Biserică.

„Auzeam un glas strălucit înspre munţii dinspre ţărmurile Dunării (adică de la români), aşa zicând: „Un cinci şi cincizeci este hotărât pentru sfârşitul necazurilor" (adică la anul 1855, în care se zice de eliberarea ţării noastre de sub jugul agarenilor).

„La Crivăţ, pe movilă înaltă, s-au arătat trei focuri; şi iată, am văzut că între dânsele bătea tare război, spre pierderea unui tulburător. Şi, iată, auzeam cuvintele acestea în limba latinească; multe, vrednice de minune, trebuie a vedea, dar cele mai înalte, înaintea poftei a întinde nu se poate".

Această inscripţie este scrisă pe piatra de deasupra mormântului Sfântului Constantin, cel dintâi împărat al creştinilor şi s-a tălmăcit de către Ghenadie Scolasticul din porunca împăratului grec Ioan Paleologul, la anii 1430 (cu 23 de ani mai înainte de a fi cucerit Constantinopolul de către Sultanul Mohamet al doilea).

Acest Ghenadie, după luarea Constantinopolului de la creştini de către turci, a fost cel dintâi patriarh, pus de Sultanul Mohamet, pentru multa lui înţelepciune.

„La indictionul întâi al împărăţiei lui Ismail, numit Mohamet, va birui neamul Paleologilor; şi cetatea de pe şapte munţi (Constantinopolul) o va lua şi încă va împărăţi".

„Şi neamuri multe va răsturna şi ostroavele va pustii până la punctul Chesin (Marea Neagră) şi până la vecinii ei de la Istru (Dunăre). Acolo va fi hotarul şi se va opri. Şi în al 8-lea indict Peloponesul va birui. Iară în al 9-lea indict se va oşti asupra părţii Crivăţului. În al 10-lea indict va supune pe dalmaţi, şi iară se va întoarce, după un

timp, cu război mare la dalmaţi; şi pe unii îi va zdrobi. Mulţimea neamurilor la război se vor aduna cu cei de la miazănoapte, pe mare şi pe uscat, şi pe Ismail vor birui, iar pe un strănepot al lui îl va lăsa să împărăţească scăzut şi mic. Iar neamul celor plăviţi (ruşii) cu celelalte puteri într-o unire, pe Ismail îl vor zdrobi desăvârşit. Apoi război mare se va face de la toate neamurile, cu cruzime până la al 5-lea ceas şi glas de sus le va striga: „Staţi, staţi cu frică! Alergaţi, cu multă sârguinţă, către părţile drepte ale cetăţii şi veţi afla un bărbat minunat şi viteaz, pe acesta puneţi-l împărat, că iubit Îmi este Mie şi, pe dânsul primindu-l, voia Mea veţi împlini".

Vedenia lui Kir Daniil

(care a fost la anii 1763)

Ca cel mai mic între monahi eu, Daniil, petrecând în Kerkira (la Corfus), pentru dragostea şi evlavia ce o aveam către făcătorul de minuni, Sfântul Spiridon, şi, petrecând într-o mănăstire de obşte opt ani, doream foarte mult să mă învrednicesc a pătimi pentru Hristos ca să mă fac mucenic, arzând de dragostea cea multă a evlaviei pe care o aveam; căutam însă vremea prielnică ca să mărturisesc în mod văzut. Însă, nu e mică primejdia de a se arunca cineva într-o astfel de ispită care poate fi şi pierzătoare şi neiertată de dumnezeieştile legi.

Trimis fiind la Constantinopol pentru oarecare nevoi ale mănăstirii şi plecând de la Kerkira am venit în Constantinopol. Binevoind Dumnezeu şi văzând această cetate plină de păgânătate şi pe acei agareni (turci) îndrăciţi cu

răutate asupra creştinilor, s-a aprins sufletul meu să mărturisească cu îndrăzneală pe Domnul nostru Iisus Hristos, chiar şi înaintea împăratului de m-ar fi dus. Deci, sfătuindu-mă cu duhovniceştii părinţi şi vestindu-le lor dorinţa mea, nu mi-au dat voie să fac un astfel de lucru (care nu este fără de primejdie). Dar aflând eu un duhovnic iscusit i-am spus lui scopul meu, şi mi-a poruncit să mă rog lui Dumnezeu cu lacrimi fierbinţi şi „de este bine şi plăcut Lui, gândul pe care îl ai spre folosul tău şi al altora, îţi va descoperi ţie prin vreo arătare dumnezeiască favorabilă sau potrivnică gândului tău". Şi mi-a poruncit să adaug post îndoit şi aşa, dacă se va descoperi vreo vedenie, bine te vei încredinţa de nevoinţa mărturisirii, ca să te faci vrednic dorinţei tale. Şi am cumpărat două lumânări, ca să mă apuc de nevoinţa pe care mi-a dat-o duhovnicul.

Nevoindu-mă la rugăciuni cu lacrimi până la al noulea ceas al nopţii, slăbind de starea cea multă, am adormit. Atunci, aducându-Şi Domnul aminte de mine, văd înaintea mea un tânăr strălucind ca un fulger, întrebându-mă: „Ce ai Daniile, de ce te întristezi? Ţi se cade mai bine a te bucura decât a te întrista". Şi a zis tânărul către mine: „Nu mă cunoşti pe mine, cel ce grăiesc cu tine? Eu sunt Anastasie, prietenul tău, cel pe care l-a trimis tatăl tău, prin mucenicie, în împărăţia cerurilor". Şi am zis către Mucenic: „Dar cum ai primit, omule al lui Dumnezeu, a veni către mine, păcătosul şi ticălosul?". „Crede-mă, a zis el, că, de când te-ai îndepărtat tu de la casa tatălui tău, nu m-am lenevit a ruga pe Dumnezeu pentru tine, deci bucură-te şi te veseleşte că astăzi te-ai învrednicit a vedea taine mari ale Bunului Dumnezeu!". Şi am zis: „Dar ce bine am făcut ca să mă învrednicesc să văd eu taine mari, după cum zici?".

Atunci apucându-mă de mâna dreaptă, mucenicul mi-a zis: „Vino după mine!". Şi mergând noi cale multă am ajuns la o geamie turcească şi mi-a spus: „Vezi jertfelnicul acesta?". Mai înainte era Biserica Tuturor Sfinţilor. Apropiindu-ne s-a deschis uşa singură şi a ieşit un om care ne-a zis: „Veniţi după mine degrabă, că ne aşteaptă pe noi!". Şi am intrat înăuntru şi era o mulţime de oameni tineri şi bătrâni. Şi am zis lui Anastasie: „Cine sunt aceştia?". Iară el a zis: „Aceştia sunt toţi Sfinţii despre care am zis". Unul dintr-înşii mi-a zis: „Ai venit Daniile?". Şi eu am zis: „Am venit, eu, păcătosul". Atunci au început a ieşi câte doi şi aşa urmând lor, am ajuns la o altă geamie şi au zis: „Aceasta a fost odată Biserica celor doisprezece Apostoli şi, apropiindu-se, s-au deschis uşile singure şi ieşind doi tineri, ţinând fiecare câte o făclie, iar doi diaconi, cu cădelniţa, stând aproape de uşă, tămâiau pe toţi Sfinţii ce intrau în biserică. Tămâindu-ne şi pe noi, am intrat înăuntru şi am văzut pe cei doisprezece Apostoli şi pe Sfântul Constantin împreună cu Sfânta Elena, ţinând cinstita Cruce care strălucea mai mult decât Soarele. Şi a ieşit Sfântul Marchian care, împărţind lumânări fiecăruia, ne-a dat şi nouă şi am aprins toţi lumânările. Şi a ieşit Sfântul Constantin, împreună cu maica lui, având crucea în mână; asemenea şi Sfinţii Apostoli şi toţi Sfinţii urmându-le lor şi ieşind cu cinstita Cruce, toate semilunele şi vârfurile geamiilor s-au scufundat.

Deci, înconjurând din destul, ne-am apropiat de Fanar, şi, trecând pe lângă o casă, în care şedea un dascăl, Hrisant, am zis Mucenicului: „Robule al lui Dumnezeu, aici şade un prieten al meu care, de multe ori m-a mângâiat şi m-a miluit pe mine. Voieşti ca să-l strig pe dânsul şi să-l văd?". Iar el mi-a zis: „Îl ştiu pe el, dar tu taci şi vino după mine". Şi, mergând încă puţină cale, iată, vedem pe

Sfântul Gheorghe, purtătorul de biruință, care a vorbit către Sfinți: „Treceți și pe la locașul meu, care este acum geamie turcească, pentru ca să se cufunde turlele cu semnele lor". Iar Marele Gheorghe, mai înainte de a ajunge noi a mers și, aflând pe turci înăuntru, a luat o măciucă și i-a gonit afară, scoțând rogojinele și așternuturile ce erau așternute de dânșii. Și, căutând, Sfântul Gheorghe cu mânie, le-a zis: „Nu mai pot suferi urâciunile voastre, prea pângăriților!". Și ajungând cinstita Cruce, s-au cufundat îndată urâtele semne ale semilunii, cu turlele geamiilor. De acolo mergând am auzit cântare versuitoare (ca aceasta), adică: „Bucură-te, Împărătească Maică" și celelalte. Apoi, mergând înainte, am întâlnit o mulțime de turci strigând: „Vai! Vai nouă! Să fugim că au venit creștinii!". Și, apropiindu-ne de geamia ce se numește Enigeami, intrând în ogradă și înfingând Crucea drept, am cântat slavoslovia: *Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu,* și, fiind aproape de a se termina, s-a suit hogea sus să strige. Atunci, ridicând Marele Constantin ochii în sus a zis cu mânie către dânsul: „Blestematule, nu vezi Crucea înălțată, ce strigi și hălălăiești bârfind?". Și, ridicând Crucea, au căzut turlele împreună cu hogea. Și nemaintrând înăuntru, am mers la Biserica Sfânta Sofia.

Ajungând acolo, s-a deschis o ușă și au ieșit doi diaconi, îmbrăcați în veșminte sfințite, ținând două cădelnițe aurite. Întrebând eu pe Sfântul Anastasie, mucenicul, cine sunt acești doi diaconi, acesta mi-a zis: „Cel ce este de-a dreapta, este Sfântul Întâi Mucenic Ștefan, iar cel ce este de-a stânga este Sfântul Lavrentie, arhidiaconul". Acesta tămâind cinstita Cruce și pe toți Sfinții, și mai pe urmă, pe noi, am intrat în biserică unde, apropiindu-ne de Sfântul Altar, am văzut că la dreapta era o ușă încuiată. Și mi se părea că s-a deschis, de un oarecare, pentru a intra Sfânta

Cruce și toți Sfinții înăuntru. Acolo era un locaș prea înfrumusețat și vrednic de vedere; și erau icoane, candele, sfeșnice și alte vase sfinte de aur; iar unde era de cuviință să fie icoana Maicii Domnului, era un jilț în care ședea Maica Domnului și împrejurul ei era o mulțime de îngeri și de arhangheli. Iar în partea stângă, mai jos de jilț, era alt jilț, în care stătea un oarecare bătrân – nu știu dacă dormea sau era treaz – avea cunună pe cap și avea în mâini o Evanghelie înfrumusețată, închisă. Împrejurul locașului aceluia erau și alte jilțuri și am întrebat pe Sfântul: „Spune-mi ce jilțuri sunt acestea?". El mi-a zis: „Pe acestea au șezut arhiereii care au făcut soboarele și stau pregătite ca și mai înainte, că au să șadă pe dânsele arhiereii pentru ca să facă unirea Bisericii, pentru ca să se risipească toate dezbinările și să rămână de-acum înainte nespurcată". Și așa au pus în mijlocul bisericii cinstita Cruce, iar Sfântul Marchian luând lumânările de la toți Sfinții și de la noi le-a pus împrejurul cinstitei Cruci. Și deschizându-se ușa Sfântului Altar, au ieșit tineri îmbrăcați în haine albe, având jilț luminat și prea slăvit în mâinile lor și punându-l la locul arhiereilor. Și am văzut ieșind după acestea pe Stăpânul Hristos cu mulțime de îngeri, care erau îmbrăcați cu minunată podoabă preoțească.

Iar Stăpânul Hristos avea pe cap o cunună ce strălucea ca soarele; și a mers în scaunul cel gătit. Atunci a venit și Sfântul Iacov, fratele Domnului, și s-au pregătit ca să înceapă Sfânta Liturghie și, făcând începutul, la întâia intrare a intrat Marele Arhiereu, Iisus Hristos înăuntrul Altarului împreună cu toți cei ce stăteau împrejurul Lui. Venind vremea apostolului, a început a citi Sfântul Lavrentie; și erau la început acestea: *Fraților, sfinții toți prin credință au biruit împărății...* și celelalte. Iar Sfânta Evanghelie o citea pe amvon Sfântul Întâiul Arhidiacon,

Mucenicul Ştefan, care la început zicea: *Eu sunt via, iar voi mlădiţele...* şi celelalte. Şi, venind vremea intrării celei mari, a stat Stăpânul Hristos, când ieşeau ei, şi a binecuvântat Sfintele Taine şi când le-a pus pe Sfânta Masă iarăşi le-a binecuvântat; iar după ce s-a cântat chinonicul a ieşit Sfântul Ştefan, zicând: „Cu frica lui Dumnezeu, cu credinţă şi cu dragoste să vă apropiaţi", şi luând Sfântul Potir Stăpânul Hristos a stat în uşa Altarului. Atunci, Sfântul Ioan Gură de Aur şi Sfântul Mitrofan al Ţarigradului, cel dintâi patriarh, mergând, au deşteptat pe bătrânul ce dormea în jilţ şi Sfântul Mitrofan a luat cununa de pe capul lui, iar Sfântul Ioan Gură de Aur a luat Evanghelia şi, sculându-l pe dânsul, au mers împreună la Născătoarea de Dumnezeu, sărutându-i marginile sfintelelor sale haine şi a venit înaintea Sfintei Uşi, unde era Domnul cu Sfântul Potir, şi, închinându-se, l-a împărtăşit pe dânsul Stăpânul Hristos, din Sfântul Potir.

Atunci a luat Domnul cununa, din mâna Sfântului Mitrofan, şi a pus-o pe capul lui şi a luat Sfântul Ioan Gură de Aur Evanghelia şi a dus-o la Domnul, iar Domnul a luat-o din mâna Sfântului Ioan Gură de Aur şi a pus-o în mâinile lui.

Şi, săvârşindu-se Sfânta Liturghie, Stăpânul Hristos a mers în jilţul care a fost mai înainte, şi îndată, mergând toţi Sfinţii, au căzut şi s-au închinat Domnului, grăind: „Doamne, noi robii Tăi suntem; ne rugăm bunătăţii şi milostivirii Tale, celei neasemănate, să miluieşti pe poporul Tău, cel numit cu numele Tău, şi să-l izbăveşti din mâinile păgânilor". Şi, răspunzând, Domnul a zis: „Şi mai multă robie se cade a pune asupra lor, pentru că nu sunt vrednici a-i milui". Şi aşa au tăcut Sfinţii. Atunci au mers Sfântul Iacov, fratele Domnului, Sfântul Ioan Teologul şi Sfântul Ioan Gură de Aur şi s-au închinat Maicii Domnului, zicând ei: Doamna noastră, Născătoare de Dumnezeu, ne rugăm noi, robii tăi, să mijloceşti către Fiul tău şi Dumnezeul nostru să izbăvească pe creştinii cei robiţi de sub mâna turcilor. Şi, sculându-se Maica Domnului de pe scaunul său, a luat Crucea şi toţi Sfinţii s-au închinat ei, şi mergând cu toţii s-au apropiat de Fiul şi s-au închinat Lui, iar Maica Domnului a zis către Dânsul: „Fiule prea dulce, vezi pe credincioşii robii Tăi cu ce frică stau înaintea Ta, căutând izbăvirea creştinilor şi credincioşilor robilor Tăi şi mă rog şi eu bunătăţii Tale să-i miluieşti, izbăvindu-i de cumplita robie". Iar Domnul a zis către Născătoarea de Dumnezeu: „Cunoaşte, Maica Mea, că din zilele prea păgânului împărat Mohamed am vrut să-i izbăvesc pe dânşii, însă aceştia sunt nerecunoscători, iar de păcatele lor nu s-au pocăit. Şi iar am plecat pe împăratul cel de acum să îi îmbrace pe dânşii în haine negre, ca, văzând hainele cele negre, să îşi vină în simţiri; însă tot nesimţitori au rămas, mâniindu-Mă în toate zilele".

Atunci a zis Împărăteasa a toate: „Fiul meu, pedepseşte-i pe dânşii cu bunătatea Ta precum ştii, însă să nu fie supăraţi de vrămaşii Tăi agareni (turci)". Atunci a zis ei: „De vreme ce Maica Mea mijloceşte către Mine pentru nemulţumitorii aceştia de creştini, pentru dragostea ta şi pentru rugăciunile Sfinţilor Mei, îi voi izbăvi pe dânşii în puţină vreme. Şi, căzând Născătoarea de Dumnezeu şi toţi Sfinţii, s-au închinat Domnului, iar Născătoarea de Dumnezeu a şezut în scaunul său.

Deci, sculându-se toţi Sfinţii, după rânduială, câte doi, şi închinându-se, sărutau bederniţa Stăpânului Hristos şi, mai pe urmă de tot, am mers şi eu, împreună cu Mucenicul Anastasie. Şi eu, nevrednicul, apropiindu-mă de Stăpânul Hristos, am zis: „Doamne, ajută-mi!". Atunci mi-a zis: „Daniile, vezi să nu îndrăzneşti a mărturisi pe faţă, că

mare primejdie ţi se va întâmpla ţie". Atunci am zis: „Fie voia Ta, Doamne!". Şi îndată au ieşit doi tineri, îmbrăcaţi în veşminte strălucitoare, din Sfântul Altar, şi, desfăcându-se în două acoperământul bisericii, S-a înălţat Domnul Iisus Hristos la ceruri, împreună cu toţi îngerii, care stăteau împrejurul Lui, iar Sfinţii, mulţumind Născătoarei de Dumnezeu pentru izbăvirea creştinilor, foarte veseli stăteau, iar din cei ce erau împrejurul Născătoarei de Dumnezeu, au poruncit zicând nouă cum că ne cheamă pe noi Împărăteasa; şi mergând noi ne-am închinat ei şi i-am mulţumit că m-am învrednicit a vedea venirea Fiului ei şi a ei, însă m-am mâhnit căci nu m-am învrednicit de ceea ce doream eu.

Iar Maica Domnului mi-a zis: „Nu te mâhni pentru aceasta. Dacă ai fi mărturisit, mare vătămare s-ar fi întâmplat bisericilor şi creştinilor. Şi dacă ai fi mărturisit pe faţă, nu ai fi scăpat de vicleşugurile lor, pentru că voiau să te închidă într-o casă împreună cu nişte fete ca să te spurce pe tine prin viclenii, iar tatăl tău a fost pe aici mai înainte şi a făcut multe feluri de vrăji, şi i-au arătat lui vrăjitorii că te-ai făcut creştin şi călugăr şi vei veni în Constantinopol şi nu se pricepe cum te-ai botezat şi nepricepându-se, socotea de nu cumva *în Ţara Românească ai primit Sfântul Botez.* Şi, aşteptându-te, au trimis un om anume, care se făţărnicea că este creştin, şi te-au căutat pretutindeni, doar te vor afla, şi au lăsat pe alţii aici în oraş, cercetând, poate te vor afla. Însă ce trebuinţă este de a te face mucenic? Pentru că de vei păzi poruncile Fiului meu, vei câştiga împărăţia cerurilor".

Iar eu am zis: „Preacurată Doamnă, Născătoare de Dumnezeu, doream ca să se facă şi părinţii mei creştini". Ea mi-a zis: „Să nu ai nici o purtare de grijă pentru părinţii tăi, pentru că maica ta s-a săvârşit anul trecut şi,

pentru rugăciunile tale, s-a mântuit, iar pentru tatăl tău nicidecum să nu te rogi, pentru că şi înviere din morţi de ar vedea nu va crede, că mari rele face el creştinilor".

Şi i-am zis: „Doamnă, Născătoare de Dumnezeu, un dar încă mai cer: să mă laşi, aici în biserica ta, să aprind candelele şi să slujesc". Iar ea mi-a zis: „Să ştii că, aceste candele sunt totdeauna aprinse, de trei sute de ani şi mai mult, iar aici nu poate om să rămână. Tu, însă, să te duci iară unde ai fost, dar la Sfântul Munte să nu te duci, pentru că s-au întâmplat multe ispite şi vor veni şi mai multe. Iar acestea, pe care le-ai văzut, care este adevărata slavă a Fiului meu, să le spui Arhiepiscopului Ptolomaidei".

Şi a venit un om şi a intrat în biserică şi a zis către ceilalţi: „Spuneţi Împărătesei că păgânul împărat, cu nedreptate, vrea să omoare pe arhierei şi pe boieri". Şi îndată, sculându-se din scaun Născătoarea de Dumnezeu, au urmat toţi după dânsa şi noi dimpreună şi, prin cântarea Născătoarei de Dumnezeu, îndată au căzut acolo semnele semilunii şi s-au scufundat. Şi apropiindu-se de mijlocul oraşului au aflat pe arhierei şi pe boieri cu mâinile legate dinapoi, iar pe trei arhierei şi pe doi din boieri cu capetele tăiate. Dacă a văzut Născătoarea de Dumnezeu acestea, a făcut semn Sfântului Hristofor, care, luând sabia din mâna gealatului i-a tăiat capul.

Deci, lăsând pe ceilalţi acolo, a mers Născătoarea de Dumnezeu în casa tiranului împărat, care şedea în scaun, şi a zis către dânsul Stăpâna şi Pururea Fecioarea Maria: „Prea păgâne şi fără de lege, cum ai îndrăznit a omorî pe arhierei şi pe boieri?". Iar el cu obrăznicie a zis către Născătoarea de Dumnezeu: „Cine eşti tu care cu îndrăzneală ai intrat şi vorbeşti cu acest fel de cuvinte?". Iar cei ce erau împrejurul Născătoarei de Dumnezeu i-au zis lui: „Neîndumnezeitule, nu vezi pe Împărăteasa cerului şi a

pământului, care a venit să te piardă pe tine?". Şi îndată răpindu-l Sfântul Hristofor din scaun l-a trântit jos şi a şezut Născătoarea de Dumnezeu pe scaun şi a zis către dânsul cu mânie: „Pentru care pricină nelegiuitule ai omorât amar pe arhierei şi pe creştini şi pe ceilalţi ai vrut să-i omori? Ce rău ţi-au făcut, ei, ţie?". Iar tiranul a zis către dânsa: „Pentru aceasta i-am omorât pe dânşii, că au scris vrăjmaşilor mei şi potrivnicilor ca să vie asupra mea; ba am vrut să-i omor pe toţi". Dar Maica Domnului i-a zis: „Nu aceştia au scris, prea necredinciosule, vrăjmaşilor tăi; ci eu îi aduc asupra ta, vrând a te sfărâma pe tine şi pe neamul tău, pentru că nu mai pot suferi vătămările tale cele mari şi pagubele şi nedreptăţile tale ce le faci creştinilor".

Sculându-se din scaun, Născătoarea de Dumnezeu, au încuiat toate casele din palat; şi împreună cu toţi Sfinţii (purtând scaunul ei împreună), urma şi Sfântul Hristofor (împreună cu dânşii). Şi mergând au ajuns la o poartă şi numai cât a făcut semnul Sfintei Cruci şi s-a deschis, şi acolo era o biserică şi candelele erau aprinse şi erau trei arhierei îmbrăcaţi cu podoaba cea arhierească, şi văzând pe Născătoarea de Dumnezeu s-au închinat ei, zicând: „Mulţumim ţie, Doamnă Născătoare de Dumnezeu, Împărăteasa cerului şi a pământului, că vrei să izbăveşti pe toţi smeriţii creştini". Şi iarăşi acolo au rămas şi lăsând scaunul în biserică, am venit iarăşi la locul unde erau arhiereii şi boierii cei legaţi şi cu porunca Născătoarei de Dumnezeu s-au dezlegat prin Sfântul Mucenic Hristofor toţi cei legaţi; şi toţi, căzând, s-au închinat ei, zicând: „Mulţumim ţie, Prea Slăvită Împărăteasă, că ne-ai scos pe noi toţi din porţile iadului şi ne-ai izbăvit de această mare nevoie". Iar ea a zis către dânşii: „Nemulţumitori sunteţi, fiindcă v-aţi făcut şi urâtori către mine. Au nu sunt eu ceea

ce am izbăvit cetatea aceasta de atâta primejdii? Acum mergeţi în pace şi nu fiţi nemulţumitori către Făcătorul de bine".

Atunci a zis Sfântul Ioan Cuvântătorul de Dumnezeu către Născătoarea de Dumnezeu: „Cum am lăsat pe aceşti trei arhierei ce zac aici omorâţi de nelegiuitul împărat?" Şi a zis Maica Domnului către dânsul: „Vezi pe aceştia? Nici pe Dumnezeu nu L-au odihnit întru dânşii, nici pe mine, Maica Lui. Şi nu numai că s-au lipsit de viaţa aceasta trecătoare, ci au luat şi munca cea veşnică".

Şi, ieşind din palat, am mers la Sfânta Biserică Sofia şi Maica Domnului, ţinând aproape de dânsa pe Anastasie, Mucenicul, a zis către dânsul: „Fiule, ia pe Daniil şi să mergeţi la locaşul lui Constantin, împăratul, ca şi acolo să se închine". Şi Maica Domnului, cu toţi Sfinţii, a intrat în Sfânta Sofia. Iar eu, cu Mucenicul Anastasie, am umblat cale destulă şi am mers în biserica care acum se numeşte Migit, şi, făcând Sfântul Mucenic semnul Sfintei Cruci pe uşă, aceasta s-a deschis singură. Şi am intrat înăuntru; şi erau în geamie pângăriţii de hogi (popi turceşti), iar mucenicul luând o pârghie (lemn) i-a gonit afară. Intrând noi în altar, am văzut un acoperământ şi, descoperindu-l, era sub dânsul o icoană a Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu care slobozea raze şi era prea luminată, pe care sărutând-o, mi-a zis Mucenicul: „Vezi această Sfântă Icoană? Când vor lua creştinii sceptrul împărăţiei turceşti, atunci icoana va săvârşi o mulţime de minuni, încât va învia şi morţii. Pentru aceasta şi mare biserică îi vor ridica creştinii". Şi acoperind-o pe dânsa, am ieşit, mergând la casa mea. Atunci mi-a zis Mucenicul: „Mergi la biserică, pentru ca să ajungi utrenia". Iar eu îl sileam pe dânsul pentru ca să mergem amândoi la Arhiepiscopul Ptolomaidei, ca să îi vestim lui cele pe care mi le-a spus Maica

Domnului. Iar el mi-a zis: „Du-te singur şi îi spune lui toate cele ce ai văzut că eu mă duc la slujba mea"; iar eu îl sileam să rămână împreună cu mine puţin şi el a zis către mine: „Iată că şi lumânarea s-a stins". Şi eu, deschizând ochii, am văzut lumânarea că se sfârşise. Şi, slăvind pe Domnul şi pe sluga Lui, pentru că a făcut Domnul mila Sa cu mine, am mers la biserică să cânt psaltirea.

Proorocia Sfântului Metodie

Arhiepiscopul Patarelor, care a fost la anii 278 de la Hristos şi a pătimit în vremea împărăţiei lui Aurelian şi s-a săvârşit prin tăiere cu sabie

Pentru cele ce au să fie în zilele cele mai de pe urmă ale lumii acesteia

Pe la anul şapte mii de la facerea lumii, se vor ridica ismailitenii şi agarenii, adică cei ce se trag din Agar şi din Ismail, care sunt turcii şi tătarii şi vor înconjura zidurile cetăţii Vizantiei (Constantinopol) şi vor aduna toate neamurile în cetatea de pe şapte munţi. Câtă urgie, când te va înconjura mulţimea de oameni, şi te vor stăpâni ca pe un lucru de nimic! Şi zidurile cele frumoase vor cădea, ca un smochin putred şi va călca pruncul (care se înţelege Ismail) asupra ta. Şi va pune asupra ta sceptrul, iar întru dânsa nu va rămânea, şi va pune mâinile lui pe Sfintele lui Dumnezeu Altare. Şi cele sfinte nu le va primi, ci le va da fiilor pierzării; iar după aceea se va ridica şarpele cel adormit şi va bate pe prunc şi haina lui, cea împărătească, îmbrăcând-o, slăvi-se-va numele lui întru bune vestiri. Iar

fiii pierzării, întărind războiul, vor da feţele lor către apusul soarelui, şi, vai de tine, cetate de pe şapte munţi! Şi aşa va da şarpele cel adormit la moarte cuvioasă. Şi va stăpâni asupra cetăţii de pe şapte munţi neamul cel plăvit cincisprezece ani; şi vor da şi vor mânca dintr-însa mulţi, spre izbândirea sfintelor.

Şi vor stăpâni la răsărit trei purtători de grijă şi la apus oarecare purtător de grijă (care este neamţul) şi cu dânsul împreună se vor scula şapte lupi (care sunt cele şapte puteri), la seamă sălbatici (lupi se înţelege neamul cel biruitor). Şi îi vor bate pe ismailiteni şi îi vor goni pe dânşii până la colonie, care se înţelege că este locul mutării. Şi vor tulbura neamurile cele de acolo, care sunt ascultătoare credinţei lor; şi vor scorni cu grabă mare şi cu mânie iute şi vor împărţi. Partea cea dintâi va ierna la Efes; a doua parte la Magulini; a treia parte la marginea câmpului mării la Pergam (lângă Smirna), iar a patra la Bitinia. Şi vor înşira vase multe pe apă şi vor călca hotarele ei; atunci se vor tulbura limbile care şed în unghiurile Ostrovului şi se va ridica Filip cu 18 limbi şi se vor aduna la Constantinopol şi vor porni războiul, cum nu s-a făcut niciodată; şi vor alerga pe uliţele cetăţii şi multă vărsare de sânge se va face, încât va curge sângele ca pâraiele şi se va tulbura marea până în adâncul noianului.

Atunci boul va striga; măgura cea uscată va plânge; (prin care se înţelege dealul din partea Droiului). Şi atunci vor sta caii şi se va auzi glas din cer, strigând: „Staţi, staţi! Pace vouă! Destul!". Această izbândire se va face pentru cei nesupuşi şi neascultători. Şi le va zice: „Veniţi către părţile din dreapta oraşului şi acolo veţi afla un om, stând cu multă întristare, rezemându-se între doi stâlpi (coloane), ştergându-şi sudoarea de pe hainele sale şi va fi cu barba albă, drept, milostiv şi cu haine sărăcăcioase şi

blând la fire, de vârstă mijlocie, şi va avea la piciorul drept un negel în mijlocul lui". Şi glas de înger se va propovădui: „Luaţi-l şi-l încoronaţi pe acesta împărat". Şi, luându-l pe el patru îngeri purtători de viaţă, îl vor duce pe dânsul la Sfânta şi marea Biserică a lui Dumnezeu, Sofia, şi îl vor încorona pe el împărat şi îi vor da lui în mâna dreaptă o sabie, zicându-i: „Îmbărbătează-te şi te întăreşte, biruieşte pe vrăjmaşii tăi". Luând el sabia de la îngeri, va bate pe ismailiteni şi pe etiopieni şi pe tătari şi pe alte neamuri. Pe ismailiteni în trei îi va împărţi: partea întâi o va taia cu sabia, a doua parte o va boteza, iar a treia parte o va goni cu mare mânie până la copacul singur (Mărul roşu). Şi întorcându-se de la război, se vor deşerta comorile pământului şi toţi se vor îmbogăţi, nimeni dintre dânşii nu va fi sărac şi pământul îşi va da roada sa însutit. Iar din armele cele de război îşi vor face fiare de plug şi seceri. Şi va împărăţi 15 ani, iar după moartea lui va împărăţi altul 11 ani, şi acesta va vedea moartea sa mai înainte de vreme, mergând în Ierusalim, unde este împărăţia lui Dumnezeu, iar după el vor împărăţi patru feciori ai lui. Cel dintâi va împărăţi la Roma, iar cel de al doilea va împărăţi la Alexandria, al treilea la Tesalonic, iar al patrulea la Constantinopol. Şi aceştia, ridicând război între dânşii, pe preoţi şi pe călugări îi vor lua la oaste; şi nici unul dintre dânşii nu se va mântui.

Şi, nefiind vreun bărbat de folos, ca să fie pus împărat pe pământ, va împărăţi o muiere spurcată şi fără de ruşine. Şi aceasta va spurca Sfintele Biserici şi Jertfelnicele lui Dumnezeu şi, stând în mijlocul Constantinopolului, va propovădui, zicând cu mare glas: „Cine este Dumnezeu afară de mine şi cine va sta împotriva împărăţiei mele?". Şi, îndată, se va cutremura Constantinopolul şi se va scufunda cu totul în pierzare şi numai cele ce se

cheamă „măguri uscate" se vor vedea. Şi trecând prin Constantinopol corăbierii vor zice: „Aici a fost Constantinopolul cel vestit şi lăudat în lume!". Şi aşa, va împărăţi altul la Tesalonic, puţină vreme, şi se va scufunda şi acela şi după aceasta se va scufunda şi Smirna şi Cipru, de furtună, în mare.

După aceea, va împărăţi antihrist şi va face minunate şi ciudate minuni, atâtea încât vor rătăci mulţi de la dreapta credinţă, iar de va fi cu putinţă şi pe cei aleşi. Şi îi va mări şi îi va slăvi pe jidovi şi va dezrădăcina Bisericile lui Dumnezeu şi le va preface în capişti idoleşti; şi va fi foamete şi ciumă în toată lumea, iar apele se vor usca şi pâraiele şi lacurile vor seca şi ploaia nu-şi va da roada sa pe pământ. Şi va stăpâni, prea bestematul, trei ani şi şase luni.

Atunci va trece anul ca luna şi luna ca săptămâna şi săptămâna ca ziua şi ziua ca ceasul şi ceasul ca minutul, pentru robii cei aleşi ai lui Dumnezeu. Iar după împlinirea acelor trei ani şi jumătate, va ploua Dumnezeu cu foc asupra pământului, şi îl va arde de trei coţi adâncime. Atunci va striga pământul către Dumnezeul şi Ziditorul său, zicând: „Curat sunt înaintea Ta, Doamne, şi întru mine nu este greşeală". Atunci, cerul, ca o carte se va înfăşura, iar îngerii vor trâmbiţa, şi la ale lor glasuri vor învia morţii. Şi cei drepţi vor sta de-a dreapta Împăratului ceresc, iar cei păcătoşi de-a stânga; şi drepţii vor moşteni cereştile bunătăţi, iar păcătoşii veşnica muncă a focului nestins, şi viermele cel neadormit, cu slujitorii lui antihrist, care i-au înşelat.

Iar pe noi să ne învrednicească să dobândim veşnicele bunătăţi, pe care le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe Dânsul, a Căruia este slava, cinstea şi închinăciunea în veci. Amin.

Prorocirea
Sfântului Andrei cel Nebun pentru Hristos

care a fost în vremea împăratului Leon cel înțelept al Țarigradului, la anii 882

Odată, liniştindu-se, Epifanie cu Cuviosul Andrei, l-a întrebat ucenicul pe acesta, zicându-i: „Spune-mi, părinte, te rog, cum are să fie sfârşitul lumii acesteia? Când are să fie începutul durerilor? Şi cum vor cunoaşte oamenii că este aproape sfârşitul lumii şi prin ce semne vor fi arătările? Şi cum se va strica oraşul acesta, noul Ierusalim, adică Constantinopolul, şi ce se vor face Sfintele Biserici, Sfintele Cruci, Sfintele Icoane şi Sfintele Moaşte ale Sfinţilor? Te rog, arată-mi, pentru că te ştiu pe tine şi pe cei asemenea cu tine. Că a zis Domnul Dumnezeu: „Vouă vi s-a dat a şti tainele împărăţiei cerurilor şi cu cât mai mult ale lumii".

Iară Cuviosul a zis: „Ascultă, fiule, pentru începutul durerilor şi sfârşitul lumii şi celelalte:

În zilele cele mai de pe urmă, se va ridica împărăţia dintru cei săraci şi va împărăţi în multă dreptate şi vor înceta toate războaiele şi va îmbogăţi pe cei săraci şi va fi ca în vremea lui Noe, dar nu după vicleşugurile celor de atunci, ci cu linişte, şi îi va îmbogăţi pe toţi oamenii. În zilele acelea se vor afla oamenii în multă pace: mâncând şi bând, însurându-se şi mărităndu-se şi fără frică de război şi nepăsători făcându-se la cele pământeşti. Şi pentru că nu vor fi războaie, vor preface săbiile lor în seceri şi suliţele lor în fiare de plug. Şi, după aceasta, îşi va întoarce faţa sa spre răsărit şi îi va smeri pe fiii lui Agar (adică

pe turci) pentru că i-a urgisit pe dânşii Dumnezeu pentru pângăritele lor fapte şi pentru păgânătatea credinţei lor. Şi se va ridica împotriva lor împărăţia romanilor (adică a grecilor), ca să-i surpe pe dânşii cu fiii lor cu tot. Îi va supune cu foc, iar cei căzuţi în mâinile romanilor vor fi trecuţi prin foc; şi se va înfiinţa împărăţia Ilíricului, de la Tesalonic până la Albania. Şi împărăţia romanilor va supune Egiptul şi îşi vor întinde romanii mâna lor cea dreaptă pe mare şi vor îmblânzi pe neamul cel plăvit (slav) şi va ţine împărăţia lor 32 de ani. În vremea acestui împărat nu se va lua bir de la nimenea timp de doisprezece ani, nici daruri, şi se vor zidi Sfintele Altare şi se vor înnoi bisericile cele ruinate şi nu va fi nedreptate, nici nedreptăţitori, nici nedreptăţiţi, pentru frica lui.

Va face pe oameni cucernici şi bine cinstitori de Dumnezeu şi pe cei fără de lege şi pe marii tirani îi va omorî. În vremea acestui împărat tot aurul cel ascuns în pământ, cu voia lui Dumnezeu, se va da lui; şi atâta va fi de mult, încât îl vor risipi cu lopata în oraşul lui. Şi se vor îmbogăţi cei mari ai lui şi se vor face săracii ca împăraţii de bogaţi şi boierii vor fi foarte râvnitori şi vor goni pe toţi evreii din oraşul Domnului şi nu se vor afla. Vor înfricoşa pe toţi orăşenii lui, să nu se afle în oraşul lui cântăreţi cu chitara, nici cântăreţi din gură, şi pe alte urâcioase organe le va urî şi le va desfiinţa din oraşul Domnului. Şi va fi atunci mare bucurie şi veselie şi toate bunătăţile se vor deschide, cele pământeşti şi cele de la mare, ca în zilele lui Noe, care se bucura în pustiu până când a venit potopul. Şi după ce va trece această împărăţie, vor începe anii durerilor.

Atunci va răsări un oarecare fiu, fără de lege şi va împărăţi în acest oraş şi va face cele care nu s-au făcut de la începutul lumii, nici nu se vor mai face. Şi dacă va sta

la împărăţie, va scoate dogme şi va pune legi, pline de toată păgânătatea, ca să se însoare tatăl cu fiica sa şi fiul cu mama sa şi fratele cu sora sa. Şi care nu-l vor asculta pe dânsul, cu moarte silnică vor muri şi care vor muri astfel, adică, neprimind dogmele lui, în ziua judecăţii, la a doua venire a Domnului Dumnezeu şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, se vor rândui la un loc cu Sfântul Ioan Botezătorul.

Acest împărat va însura pe călugării de prin mănăstiri cu sila, şi pe preoţi. Această silnicie este mai rea decât uciderea. Şi acest împărat va curvi cu mama sa şi cu fiica sa. În vremea aceea, prea blestemata desfrânare a curviei, o vor lua oamenii cei proşti şi neînţelegători; şi vor lua slobozenie de a face curvie cu surorile lor şi cele de asemenea; şi se va sui pângăriciunea şi putoarea, ca o urâciune, înaintea lui Dumnezeu şi Se va mânia cu amar Domnul Dumnezeu. Şi va privi spre tot pământul şi va porunci tunetelor şi trăsnetelor sale din înălţime, şi va aduce mare frică. Multe oraşe vor fi arse de foc şi mulţi oameni, de vuietul acelor înfricoşate tunete şi de spaimă mare, vor muri rău, şi mulţi vor arde de foc. Vai, pământului, de înfricoşarea Atotţiitorului şi de acea nemărginită urgie şi mânie a lui Dumnezeu, cea trimisă în toată lumea, pentru că se va pierde, iar acel împărat se va da în focul cel nestins!

Fericiţi cei ce vor locui în Roma în zilele acelea, în Aminapetra, în Sirovilo şi în Carnopol, pentru că numai în aceste oraşe va fi linişte. Iar în toate celelalte oraşe şi locuri vor fi războaie şi tulburări multe, după cum s-a zis mai sus. Vor fi mai înainte-vestiri de tulburări şi războaie şi altele.

După aceasta se va ridica alt împărat în acest oraş; şi acest sălbatic asin (măgar) şi acest călcător de legi, care

va huli pe Dumnezeul nostru Iisus Hristos şi va strica credinţa celor dreptcredincioşi creştini, va înfiinţa închinarea de idoli şi va face război cu Sfinţii cei de pe pământ şi se va face mare strâmtorare între fiii oamenilor.

Atunci se va arăta foc în chipul fulgerelor, înspăimântând cu înfricoşare pe toţi cei de pe faţa pământului, care se va lăţi des şi de multe ori cu semne înfricoşate, iar pământul se va umple de şerpi otrăvitori, care vor muşca pe oamenii cei ce se închină la idoli. Dar toate acestea sunt doar începutul durerilor.

Şi după ce va pieri şi acest împărat fără de Dumnezeu şi se va desfiinţa sceptrul lui, atunci va veni altul, din Etiopia, de cea mai întâi clasă despre care se zice că va împărăţi doisprezece ani. Acesta va fi bun şi iubit de toţi şi va împărăţi cu pace, iar Sfintele Biserici cele ruinate, le va restaura; că, de bun ce va fi, va fi iubit de tot poporul şi se va lăţi dragostea Domnului asupra lui şi asupra casei lui va fi bucurie şi veselie. Iar după trecerea împărăţiei lui, va veni alt împărat, din Arabia, după cum s-a zis, şi va împărăţi un an. În timpul împărăţiei lui se vor aduna de către îngeri toate părticelele, cele în toată lumea risipite, ale Sfintei şi de viaţă făcătoarei Crucii Domnului (cu voinţa Nevăzutului Dumnezeu), şi se va da Crucea în mâinile acestui împărat. Acesta va merge în Ierusalim la locul unde au stat picioarele Domnului nostru Iisus Hristos şi unde S-a răstignit Domnul şi cu mâinile lui va pune acolo Sfântul Lemn şi coroana lui cea împărătească.

Atunci se vor scula în acest oraş trei tineri obraznici, proşti şi nefolositori, care vor împărăţi o sută cincizeci de zile, în pace, şi, după aceea, prin lucrarea diavolului, pizmuindu-se între dânşii, cel dintâi va veni la Tesalonic, zicând: „Prin acestea vei birui pe vrăjmaş, pentru că tu eşti lauda poporului, că Dumnezeu prea te-a sfinţit”. A-

tunci, va lua pe poporul său la oaste, de la şapte ani în sus; pe preoţi şi pe călugări îi vor încinge cu arme de război. Şi va face corăbii mari şi va merge la Roma şi, stând în porţile ei, va zice de trei ori: „Bucură-te, lăudată Roma! Sabia ta tăietoare, a deselor săgeţi, eşti tu prea gătită, a-ţi ţine religia ta, ca să nu cadă de la tine. Fericiţi cei ce locuiesc în tine". Atunci se va scula la război neamul cel plăvit (slav) şi va intra în mijloc şi va alege pe cei aleşi ai neamurilor.

Al doilea tânăr, se va război în Mesopotamia şi asupra Ostroavelor Ciclade şi va înarma pe preoţi şi pe călugări cu mare împotrivire contra celorlalţi; şi va veni la buricul pământului (după cum zic unii, ar fi la Alexandria), cu mare mânie, şi va aştepta pe vrăjmaşii lui, cu care va face război, ca să-i biruiască.

Al treilea tânăr va face război în Frigia, care este Galatia (în Asia mică) şi în Armenia şi în Arabia. Apoi, chemat fiind, va veni la Tesalonic, mai înainte încredinţat fiind că în veac nimeni nu-i va sta împotrivă. Şi va veni acesta cu popor netăiat împrejur, adică cu poporul care nu este sub stăpânirea lui (supus) dar nici vrăjmaş lui; şi când se vor aduna aceste armate faţă în faţă, atunci se va încinge înfricoşat şi puternic război, şi se vor tăia unul pe altul, bucăţi, ca oile la tăiere şi se va vărsa sângele romanilor ca păraiele şi ca ploaia cea mare, încât nu vor mai rămânea ostaşi. Şi se va amesteca atunci marea cu sângele celor morţi, în acest loc, până la depărtare de 12 stadii. Toate femeile vor rămânea văduve, aşa că şapte femei vor cere un bărbat şi nu vor găsi; iar tinerii se vor însura înainte de vârstă şi se vor silnici la curvii, ca porcii. Fericiţi, şi de trei ori fericiţi, acei ce în vremea aceea vor fi în munţi şi, prin peşteri fugind, vor sluji lui Dumnezeu, pentru că aceste răutăţi nu le vor vedea. Cei ce vor fi de-

osebiţi, vor aştepta mare milă în partea dulcilor mieluşei, care sunt gătiţi a se jertfi pentru dulcele Hristos, de către vicleanul (drac) antihrist.

Atunci, nefiind bărbat vrednic de a se pune împărat, pentru că au murit toţi în războaie, se va ridica de la Marea Neagră un viteaz rău şi înrăutăţit şi va împărăţi în acest oraş, Constantinopol, cu fiica lui. După moartea acestui bici al diavolului şi al poruncilor lui amăgitoare, va împărăţi fiica lui. În zilele ei se vor înjunghia oamenii pe drumuri şi prin case; va înjunghia fiul pe tatăl său şi tatăl pe fii şi fiica pe maică-sa şi maica pe fiică-sa şi frate pe frate şi prieten pe prieten, şi se vor face mari răutăţi şi urâciuni în oraşul acesta.

Acestea se vor face şi înăuntrul bisericilor. Se va face amestecare de sânge şi vor cânta din chitări şi din alte instrumente prin biserici; jocuri, ghiduşii sataniceşti şi alte măscărăciuni se vor face, pe care niciodată nu le-au mai văzut oamenii, nici nu le-au mai auzit, nici nu le vor vedea până în vremea aceea. Pentru că împărăteasa aceasta pângărită şi prea spurcată şi necurată se va numi pe sine zeiţă şi va cere a se bate cu Dumnezeu şi a se lupta cu El; şi cu împuţiciunile ei va pângări Sfintele Biserici şi cu pângăriciunile ei va spurca tot poporul. Atunci, îşi va întoarce faţa sa cu totul înspre rele şi va răpi Sfintele Vase bisericeşti, Sfintele Icoane, Sfintele Cruci, Sfintele Evanghelii şi toate Sfintele Cărţi, pe care, făcându-le grămadă mare, le va arde, prefăcându-le în cenuşă; şi va căuta Sfintele Moaşte ale Sfinţilor, ca să le piardă şi nu le va găsi, că nevăzut, cu a sa putere, Dumnezeu le va muta din acest oraş în altă parte. Şi atunci pângărita împărăteasă va strica Sfânta Masă a Marelui Dumnezeu din Biserica Sfintei Sofia şi toate Altarele le va răsturna şi le va strica. Şi va sta către răsărit, ca în chip de rugăciune, hulind pe Dum-

nezeu şi zicând: „Nu voi fi nepăsătoare faţă de Tine, Dumnezeule, ca să Îţi pierd numele Tău de pe faţa pământului. Vezi, câte Ţi-am făcut, neputinciosule, şi nu ai fost în stare nici perii capului meu să-i vatămi; aşteaptă puţin şi voi strica tăria şi mă voi sui acolo la Tine, Dumnezeule, să vedem care este mai tare dintre zei. Şi va stărui să pună mâna pe înălţime. Dar să le lăsăm la o parte pe celelalte, câte are să se mai facă în vremea ei.

Şi de aici înainte nu va mai îndelunga Dumnezeu arcul Său şi, cu neoprită mânia Sa şi cu înfricoşata putere va întinde mâna Sa spre acest oraş şi-l va lega pe el, puternic, cu secera puterniciei Sale şi, tăind pământul dedesubtul acestui oraş, va zice apei celei din veac, pe care stă oraşul, ca să-l înghită pe dânsul. Atunci apa, care cu multă frică şi cu grabă şi cu înfricoşat vifor va fierbe în cele de dedesubtul oraşului acestuia, trăgându-l pe dânsul în jos, se va ridica la înălţime, ca o roată de moară. Aşa cu sila se vor deschide sânurile pământului şi cei ce se găsesc în mijlocul acestui oraş, vor fi trimişi în noianul pierzaniei.

Aşadar, fiul meu Epifanie, oraşul nostru se va pierde, pentru mulţimea răutăţilor şi a fărădelegilor, de care ţi-am spus că vor urma în lume, precum Domnul nostru Iisus Hristos a zis că este începutul relelor. După această desfiinţare a oraşului nostru, sfârşitul lumii fiind aproape, după cum am mai zis, şi după împlinirea vremii tuturor neamurilor, care la rândul lor, în diferite vremi au împărăţit, va ridica Dumnezeu şi sceptrul israilitenilor (prin antihrist), ca să împărăţească în al şaptelea veac spre al optulea, pentru care a mărturisit Proorocul Isaia, zicând aşa: „Va ridica Dumnezeu semn spre plinirea neamurilor, ce au stăpânit pe oile cele risipite ale lui Israil (adică pe creştini) printre neamuri şi va aduna pe Israilul cel rătăcit

(adică pe evreii cei înşelaţi de antihrist) în sfânta cetate a Ierusalimului". Şi va fi atunci Israil ca şi când au ieşit din Egipt, după cum mărturiseşte şi Sfântul Apostol Pavel, care zice: *Când se vor împlini ieşirile neamurilor, atunci se va mântui tot Israilul.*

Acestea amândouă, de mai sus, se unesc cu cele spuse de Sfinţitul Mucenic Ipolit (papă al Romei), care zice de venirea lui antihrist, că întâi evreii se vor înşela. Şi Domnul nostru Iisus Hristos mărturiseşte aceasta, zicând: *„Eu am venit în numele Tatălui Meu şi nu M-aţi primit; iar acela va veni în numele lui şi îl veţi primi pe el*".

Aşadar, îi vor aduna pe toţi evreii în cetatea Ierusalimului, pe care o va da lor, ca să nu mai zică ei: „Dacă ar fi voit Dumnezeu să ne miluiască pe noi, ne-ar fi dat iarăşi locurile noastre şi era să credem în Hristos şi nu L-am fi omorât pe el, că a iubit mai mult pe neamuri decât pe noi". Şi acum, dacă i-a adunat, n-au ce să mai zică, fiindcă i-a adunat şi şi-au luat drepturile lor; şi iarăşi au rămas în necredinţă.

Aşadar, îndată ce se va arăta antihrist, vor crede în el, că îl vor primi pe el (pe antihrist) după cum zice înfricoşatul cuvânt al Fiului lui Dumnezeu; pentru că Domnul nostru Iisus Hristos, Cel Unul-Născut, nu minte, El care a zis: „*Eu sunt calea, adevărul şi viaţa*".

De nu i-ar fi adunat pe evrei, ar fi putut a-şi face îndreptare (dezvinovăţire). Pentru că Sfântul Apostol Pavel a zis că au să se mântuiască, însă nu şi din iad, ci numai din risipirea la care au fost supuşi 1815 ani în ţări străine, sub jugul neamurilor, şi de multa necinste ce li s-a făcut. Şi se vor aduna în ale lor, după cum am zis mai sus, însă din iadul cel veşnic nu se vor izbăvi, nu; pentru că nu i-au putut pleca, ca să creadă în Fiul lui Dumnezeu. După atâtea pedepse, cum se vor pleca, mai ales acum, aflându-se

în atâtea bucurii şi veselii?".

Şi a zis ucenicul Epifanie: „Acestea, lasă-le Cuvioase. Numai să-mi spui, pentru ce zic unii că nu se va scufunda Sfânta şi marea Biserică a lui Dumnezeu, Sofia, ci, cu nevăzute puteri, va sta sus, în văzduh?".

Iar Cuviosul a zis: „Ce zici, fiule? Tot oraşul scufundându-se, biserica cum poate să rămână, că cine va avea grijă de ea? Oare, Dumnezeu în locaşuri de mâini locuieşte? Însă nu sunt minciuni cuvintele cele zise, pentru că va rămâne afară un stâlp al bisericii, cel dintâi, în care sunt Sfintele Piroane ale Domnului. Numai acesta va rămâne afară, iar corăbierii care vor veni, vor lega de el frânghiile lor. Şi vor plânge şi se vor tângui, cei ce umblă pe mare, zicând: „Vai! Vai, nouă! Că cetatea noastră cea mare, cu care făceam negoţ, s-a scufundat". Şi această plângere va ţine patruzeci de zile, iar după acele zile se va muta împărăţia Romei la Tesalonic. Atunci şi sfârşitul lumii se va apropia. Şi se vor face lucruri înfricoşate. Pentru că, în acel an, va deschide Dumnezeu îngrăditura zidurilor, care este la porţile de la Vandalia (Marochini), porţi pe care le-a închis Alexandru Macedon. Şi vor ieşi de acolo şaptezeci şi doi de împăraţi împreună cu poporul lor, care se numesc neamuri vandale (sălbatice), cele mai pângărite şi mai spurcate neamuri de pe faţa pământului şi care se vor risipi în toată lumea şi vor mânca carne de oameni vii şi sângele lor îl vor bea; vor mânca câini şi şoareci şi broaşte şi vor mânca şi altele, mai necurate. Vai, de toată lumea pe unde vor călca aceştia! Dumnezeul meu! Bine ar fi fost ca în zilele acelea să nu mai fie creştini în lume, dar ştiu că tot au să fie; şi se va întuneca văzduhul, ameninţând răzbunarea lui Dumnezeu, pentru urăciunile pe care le vor face aceste neamuri necurate.

Soarele se va preface în sânge, luna şi stelele vor înceta de a mai lumina, văzând răutăţile ce se vor face de aceştia pe pământ, pentru că aceşti oameni spurcaţi vor căuta să mănânce şi pământul, iar Sfintele Biserici, le vor preface în grajduri şi vor face într-însele pângăriri, ungând Sfintele Vase cu spurcăciuni. Atunci locuitorii pământului vor fugi în ostroavele Ciclade; pentru aceea va plânge Asia pentru ostroave şi ostroavele pentru Asia, fiindcă nu vor merge la dânşii noroadele; şi vor plâge 660 de zile. Atunci se va ridica satana, antihrist, din seminţia lui Dan, nu cu puterea lui — să nu fie! — dar l-a lăsat pe dânsul Dumnezeu vas spurcat ca, printr-însul să se împlinească proorociile Proorocilor; că satana va fi slobozit din legăturile iadului, unde l-a legat Dumnezeu, şi va intra într-un vas al său (adică într-un om necredincios, care va avea puterea lui antihrist). Şi se va naşte dintr-o muiere spurcată, evreică, şi se va mări şi se va face împărat. Atunci va începe a-şi arăta înşelăciunile lui, după cum a zis Sfântul Ioan Evanghelistul şi Proorocul Isaia: „Vai, bisericilor, celor din neamuri". Atunci se va arăta Proorocul Ilie şi Enoh şi Sfântul Ioan Cuvântătorul de Dumnezeu şi vor propovădui, descoperind înşelăciunile lui antihrist, despre a doua venire a lui Hristos. Cu amar îi va munci pe creştini preablestematul antihrist, până la cea mai de pe urmă răsuflare; iar câţi nu se vor lăsa amăgiţi, se vor mântui şi prieteni ai lui Hristos se vor arăta. Fericiţi vor fi toţi Sfinţii, dar mai fericiţi vor fi Mucenicii din vremea lui antihrist; fericiţi şi de trei ori mai fericiţi; pentru că mare slavă li se va da în vecii vecilor.

Aşadar, antihrist va omorî mai întâi pe cei trei Prooroci: pe Ilie, pe Enoh şi pe Sfântul Ioan Evanghelistul şi după dânşii pe toţi cei ce nu vor primi credinţa lui; cu moarte amară îi va omorî. Atunci se va face războiul între

antihrist şi Hristos şi se va cunoaşte sfârşitul. Se va descoperi atunci marea mânie şi urgia lui Dumnezeu şi se vor face semne înfricoşate: fulgere, tunete, trăsnete şi vuiete, aşa că de multele tunete se va cutremura cerul şi va tuna îngrozitor. Cine, atunci, din oameni nu se va înfricoşa şi nu se va înspăimânta, fiul meu prea iubit? Acestea făcându-se, fericiţi vor fi toţi câţi nu s-au depărtat de Cel Unul-Născut din Sfânta Fecioară şi de Dumnezeu Născătoarea Maică! Fericiţi vor fi câţi, pentru dragostea lui Hristos, au urât şi au mustrat pe antihrist şi, cu bărbăţie, pe balaur mustrându-l în faţă şi vicleniile lui în faţă i le-a dezvăluit. Aceştia sunt frumoşii luminători şi prietenii de aproape ai lui Hristos, luminoase mărgăritare, cu inimile dulci, care în Tatăl şi în Fiul şi în Sfântul Duh, în Sfânta şi cea de o fiinţă Treime au crezut".

Acestea, zicându-le, Prea Cuviosul Andrei, Epifanie, ucenicul său, le asculta (pe cele ce au să fie în lume) şi suspina din adâncul inimii, pentru că era mult-compătimitor.

Pe urmă l-a rugat pe Cuviosul ca să-i spună cum au să se sfârşească oamenii de pe pământ şi cum o să se facă învierea cea de obşte? Şi i-a răspuns Cuviosul:

„Pe unii îi vor omorî păgânii, alţii vor muri de desele războaie, iar pe alţii, care vor fi creştini, îi va omorî antihrist pentru Hristos. Iar pentru cei ce au crezut în antihrist, va trimite Domnul Dumnezeu fiare sălbatice şi păsări zburătoare, care vor avea cozile lor înveninate şi otrăvitoare pline cu ţepi, ca să înţepe pe oamenii aceia care nu vor avea semnul pecetei lui Hristos întreg şi fără de lipsă pe frunţile lor şi aşa vor muri toţi oamenii de aceste răni înveninate şi otrăvitoare. Atunci, pe Sfinţii care se vor afla în pustie, care s-au ascuns de antihrist, pe aceia care sunt scrişi în cartea vieţii, îi va lua Domnul, pe toţi, cu

Duhul puterii Sale, şi îi va duce la sfânta cetate. Atunci va fi legat antihrist cu toţi dracii lui, şi prinşi fiind, vor fi daţi în mâinile îngerilor celor înfricoşaţi şi vor fi păziţi până înaintea Judecăţii, pentru sufletele pe care le-au pierdut. După aceea, vor trâmbiţa Sfinţii Îngeri şi vor învia toţi oamenii cei morţi, fără de stricăciune, după cum zice Sfântul Apostol Pavel, şi se vor preface trupurile lor, într-o clipă, din stricăciune în nestricăciune şi vor fi răpiţi în nori în întâmpinarea Domnului în văzduh. Fiule, când se vor vedea pângăritele neamuri intrând în lume, şi urâciunea pustiirii stând în locul cel sfânt (adică antihrist), atunci se va cunoaşte că lângă uşă este, iar după puţină vreme va veni Judecătorul tuturor".

Acestea toate le-a zis Sfântul Andrei, iar eu, Epifanie, smeritul, scriitorul acestei proorociri, am fost împreună-priveghetor la toate acestea. Şi, lăsând pe Cuviosul rugându-se, singur, eu m-am dus la biserică.

Proorocirea unui Sfânt

care s-a găsit în Mănăstirea Decapoliei,
cu hramul Sfântului Benedict, la anul 1775

A fost găsită într-un mormânt, în mâna unui Sfânt, scrisă pe tablă de plumb, însă când a fost proorocită nu se ştie. Era scrisă aşa:

„Cutremur mare va fi în toată lumea la anul 1740. La anul 1760 Africa va arde cu foc şi Roma sânge va vedea (cine va voi ca să ştie despre Roma să caute în Istoria cea mică bisericească şi va găsi pentru aceasta, la anul amintit, lupta papilor de la apus cu calvinii, când mult

sânge s-a vărsat). La anul 1790 mânia lui Dumnezeu în tot pământul şi nu va fi dragoste. La anul 1800 puţini vor cunoaşte pe Dumnezeu. La anul 1845 va fi numai un păzitor. La anul 1860 sfărâmarea leului, a părţii răsăritului şi a Austriei. La anul 1880 se va scula un bărbat mare şi va smeri pe ursul crivăţului şi va smulge penele vulturului Austriei. La anul 1990 luminile se vor stinge şi va fi o turmă".

Făcându-se socoteală din anii cei vechi de la facerea lumii, avem anul 7498, iar de la Hristos 1298. Şi avem acum, de la Hristos anul 1900. La greci am găsit scris, că crivăţul este Germania, iar nu Rusia, căci Rusia este la miazănoapte.

Tâlcuire

După cum se zice mai sus, la anul 1880 se va scula un bărbat mare şi va smeri pe ursul crivăţului, mi se pare că are să fie Japonia, fiindcă cu adevărat Japonia a smerit Rusia. Japonia, acesta are să fie bărbatul cel mare, fiindcă toţi câţi au venit au robit tot creştinismul. Tătarii şi alte naţii, tot dintr-acolo au venit, şi au să mai vină, după cum zic Scripturile despre Gog şi Magog, care este China; aceştia au să vină în zilele cele mai de pe urmă, după cum zice Proorocul Iezechil la cap. 34 şi 39.

Din vedeniile Sfântului Nil Athonitul

– Izvorâtorul de mir –

A zis Cuviosul Părintele nostru Nil: Părinţii cei mai dinainte ziceau rugăciunea întreagă şi desăvârşit: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiule şi Cuvântul lui Dumnezeu, pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul". Iar cei de după dânşii au lăsat pe Născătoarea de Dumnezeu şi zic: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă!". Iar cei de pe urma lor au lăsat pe Fiul lui Dumnezeu şi zic: „Doamne Iisuse Hristoase, miluieşte-mă". Iar monahii vremii de acum au lăsat Doamne şi se nevoiesc numai pentru aur, şi zic: „Iisuse, miluieşte-mă". Iar cei mai de pe urmă o să lase şi pe Iisus şi o să zică numai „miluieşte-mă", neştiind cum să se mai poarte şi nici nu o să cunoască cine să-i miluiască. Pentru aceasta zic: când va veni de patru ori câte 25 de ani, adică 100 de ani, de la 1775 până la 1875, oare atunci în ce stare o să ajungă viaţa noastră monahicească? Şi după aceasta, când vor mai trece de trei ori câte 25 de ani: adică de la 1875 până la 1950, care este la mijlocul veacului al optulea de la facerea lumii, adică la 7500, oare câtă tulburare are să se facă de la 7400 până la 7500? Ce răpiri o să se facă, ce amestecări de sânge? Adică se vor însura rudenii între ele, stricări de copii, sodomii, preacurvii, curvii şi toate alte fărădelegi pierzătoare. Şi o să se întrebe neîncetat şi nu o să găsească nici începutul nici sfârşitul; şi atunci are să vie şi sfârşitul agarenilor (turcilor), cea mai de pe urmă şi amară iarnă. Căci atunci are să fie scârbă şi strâmtorare în toată lumea.

După pierzarea agarenilor, pe urmă are să se facă al optulea sobor şi are să se facă o adunare care o să şadă pe 12 scaune. Şi aceştia au să aleagă binele din rău; dreapta credinţă din eresuri, după cum la arie se alege grâul din paie; grâul pentru oameni, iar paiele pentru foc. Şi are să se facă pace, însă puţină vreme (după cum zice Sfântul Andrei cel nebun pentru Hristos, 32 de ani) şi pe urmă iarăşi au să se întoarcă oamenii la vicleşuguri spre pierzare şi nu o să se socotească între frate şi soră, tată sau mamă; că fiul se va împreuna cu mama lui şi fratele cu sora lui şi nu vor vrea să asculte de nimeni, ci vor avea numai o stăpânire spre curvie, ca la Sodoma şi Gomora şi la cele mai rele. Că fratele va avea de muiere pe sora lui şi fiul va avea de muiere pe mama lui; şi va omorî fiul pe tatăl lui ca să curvească în slobozenie cu mama lui; şi alte mii de răutăţi se vor face (Acestea se vor face în vremea împăratului al doilea după căderea turcilor de la împărăţie). Şi cu cât vor spori răutăţile, cu atât şi nerodire se va face.

Se vor da oamenii la îndulciri, la răpiri, minciuni, la curvii, la sodomii, la mândrii, la nedreptăţi, la deznădăjduire, la lenevirea de cele bune, la învârtoşarea inimii, la pomenirea de rău, la vrăjbi, la iubirea de averi şi de argint, şi precum cel iubitor de avuţie învistereşte în răpitorul său vas, aşa va fi şi venirea lui antihrist. Fiindcă mai înainte au să se întunece simţirile oamenilor cu nesimţirea întunericului, — şi se vor întuneca oamenii de patimi, după cum zice Apostolul Pavel: *„Pentru că nu au primit adevărul Evangheliei, le-a dat Dumnezeu duhul înşelăciunii patimilor, ca să se împlinească întru dânşii fără de legea"*.

Sunt 25 de ani de când s-au întors oamenii spre mai rău, adică de la anul 1785 încoace pierzarea a stăpânit. Dar când vor mai trece alţi 25 de ani, la ce ticăloasă stare

are să înainteze lumea? Şi după acestea, până la anul 7500 de la facerea lumii, vor urma toate relele lui antihrist.

În veacul deşartei vieţuiri rânduiala monahiceştii aşezări se desparte astfel: cei de dimineaţă se aseamănă cu flacăra focului, cei de la amiază cu cărbunii cei aprinşi, iară cei de seară cu spuza cea amestecată cu cenuşa, care rămâne de la cărbunii cei aprinşi. Iarăşi, cei de dimineaţă se aseamănă cu litera Alfa, iar cei de la amiază cu „Mi" şi „Ni", iară cei de seară cu F. Adică, fero, fero, care în limba noastră înseamnă ad-o, ad-o, ce închipuieşte nesaţiul iubirii de agoniseală şi adunări fără de saţiu, precum: iubirea de sine şi de a stăpâni, a nedreptăţi, iubirea de argint, iubirea de mândrie, de slava deşartă, cămătărie, a se prigoni unii pe alţii, a răpi dreptul altuia şi a-l stăpâni ca pe al său şi altele ca acestea. Că iubirea de argint îl face pe călugăr a urî calea cea strâmtă şi necăjită şi a iubi mai mult odihna şi lenevirea, care este povăţuitoare şi învăţătoare la toată răutatea. De la patriarhi până la împăraţi şi până la monahi şi la cei mai de pe urmă săraci, aceasta (iubirea de argint) nu ne lasă să intrăm prin uşa cea strâmtă şi necăjită; pentru că iubim cele ale lumii acesteia şi suntem pătimaşi la ele şi cel mai întâi este pântecele. Litera H, care pe greceşte se zice: „hir-hirotera" – că din rău în mai rău va merge, în jos. Cu litera H se va începe după moartea împăratului celui bun, care va fi pus de îngeri după căderea turcilor. Căci de la al doilea împărat al Constantinopolului au să înceapă anii durerilor şi tot spre mai rău va merge până la sfârşit. Litera „Psi" înseamă „psevma", adică minciuna, căci la vremea aceea va împărăţi minciuna, care este antihrist. Iară litera Omega „ω" înseamnă sfârşitul tuturor, arătând a doua venire a lui Iisus Hristos.

Proorocie despre sfârşitul lumii

Din cele ce se vor ivi pe la anii 1950 de la Hristos, am însemnat aici puţine. Vor fi de obşte în gurile tuturor, lucrările cele mai înfricoşate şi nimeni nu le va păzi: răpiri, nedreptate, zavistie, lux, desfrânare, neruşinare, iubire de sine, dărăpănarea averii şi a cinstei, ambiţia cea fără de nici un folos. Şi vai de acele locuri în care vor fi unele ca acestea, că nici pământul nu-şi va mai da roadele sale, cele hrănitoare (care satură). Pe vremea aceea se vor arăta lucrurile lui antihrist, ca iarba, primăvara, când începe a încolţi. Cinstea către cele sfinte va fi ca argintul cel spoit pe aramă. În vremea aceea mulţi se vor socoti drept învăţaţi, dar numai din gură; însă ploaia cea fierbinte, din focul învăţăturii celei sănătoase la unii din oameni, se va veşteji, căci, când colţul acestor buruieni (adică învăţăturile cele otrăvitoare ale lui antihrist) se vor ivi, poate se va mai prelungi răul lumii, însă tot el va birui. Ţine minte cele ce ai auzit de la mine, vesteşte în lume pentru semnele sfârşitului lumii, când vor fi; şi chiar timpurile anului, cele patru, cu multă prefacere se vor schimba (aici zice despre timpul lui antihrist, despre cei trei ani şi jumătate).

Cuvânt despre venirea lui antihrist şi pentru sfârşitul lumii

al Cuviosului Nil Athonitul – Izvorâtorul de mir

„Când se va înmulţi fărădelegea, toate prihănirile şi fărădelegile lumii au să se adune într-o necurată fiică a curviei, care are să fie locaş al preacurviei.

Doamna noastră, Născătoarea de Dumnezeu, a fost Preacurată înainte de naştere, Curată în naştere şi după naştere, şi a născut pe Emanuel, Cel fără de păcat.

Acea necurată fiică, mama tuturor fărădelegilor şi a spurcatului antihrist, are să fie o curvă necurată şi preacurvă în toată viaţa ei. La această necurată au să se adune toate fărădelegile lumii şi are să nască pe fiul pierzării şi, din pricina lipsirii Darului Sântului Duh de la oameni, pentru păcatele şi fărădelegile lor, o să se adune şi o să învieze în ea (în pântecele ei) toate fărădelegile oamenilor. După naşterea fiului păcatului, are să vină toată lipsa în lume.

Întâi: au să se lipsească oamenii de dragoste, de unire, de curăţenie, de frica lui Dumnezeu; în oraşe nu vor mai fi preoţi şi proiestoşi credincioşi; bisericile lui Dumnezeu vor duce lipsă de arhierei, de duhovnici şi de preoţi drept credincioşi (precum au început încă de acum a se lipsi).

Pe urmă se va arăta şi acest necurat, după creşterea vârstei lui şi se va umple de sataniceasca putere ca să facă semne şi minuni cu vrăjitoriile lui, înaintea oamenilor celor pătimaşi, precum a făcut Chinops, vrăjitorul, acea înviere mincinoasă a morţilor şi altele. Dar la oamenii cei sfinţi vrăjile nu au nici o putere, ca să îi amăgească, ci nu-

mai la cei întunecaţi cu patimi. Precum Marele Macarie vedea pe femeia aceea în firea ei, iar oamenii o vedeau ca pe o iapă. Şi se va arăta făţarnicul, antihrist, blând, la începutul propovăduirii lui, ca să plece popoarele la înşelăciunea lui, ca să-l pună împărat. Cu pace şi cu smerenie se va arăta, ca toţi să se închine lui, fiindcă hrana lui este tulburarea oamenilor, căci, atunci când se vor tulbura oamenii, el se va bucura. Că aceasta este uitarea credinţei şi a fricii lui Dumnezeu: curvia, preacurvia, sodomia, iubirea de avuţie, iubirea de argint, pomenirea de rău, zavistia, osândirea, minciuna, clevetirea şi celelalte răutăţi. Şi acestea toate, au să odihnească şi să stăpânească toate cetăţile, fiindcă nu se va găsi alt individ vrednic ca să împărăţească în cetăţi. Pentru aceasta va stăpâni toată lumea; şi-l vor avea pe el (pe antihrist) atotstăpânitor.

Când vor păcătui oamenii, vor considera că îşi lucrează mântuirea lor. Atunci se va defăima Sfânta Evanghelie şi bisericile lui Dumnezeu şi are să fie multă lipsă de cuvântul lui Dumnezeu în lume. Semne şi arătări de la Dumnezeu: lipsă şi foame îndoită, simţită şi gândită. Simţită, că se va închide cerul ca în zilele lui Ilie şi nu va ploua, pentru fărădelegile lor. Şi gândită, adică vor flămânzi oamenii de cuvântul lui Dumnezeu; că nu se va găsi un om drept cu fapte bune ca să-i înveţe cuvântul mântuirii. Şi se va ridica binecuvântarea lui Dumnezeu de la mâncări şi băuturi şi, cu cât vor mânca mai mult, cu atât mai mult vor flămânzi.

Atunci cei bogaţi îşi vor deschide visteriile lor, aurul şi argintul aruncându-l; acestea se vor defăima şi se vor călca ca pietrele pe drumuri. Atunci se va zămisli răutatea lui Lucifer în inimile oamenilor şi atunci va vieţui păgânătatea cu pecetea lui antihrist şi se va ridica Darul lui Dumnezeu de la oameni, precum zice Sfânta Scriptură:

„Nu va rămânea Duhul Meu în oamenii aceştia în veac, pentru că trupuri sunt”. Şi se vor împuţina oamenii, vor slăbi şi vor muri cei pecetluiţi de antihrist, ca păsările pe drumuri; şi vor mânca oamenii cărnuri de oameni morţi, nemaiputând suferi leşinarea şi foamea. Şi mâncând trupuri moarte vor muri şi ei.

Iar înţelesul pecetei lui antihrist este: *„Al meu eşti, al tău sunt, de bună voie vin, nu de silă”*. Vai şi amar de cei pecetluiţi de antihrist! Se va face mare tulburare în lume; şi auzind oamenii că într-alte părţi este pace, se vor muta acolo şi vor găsi, dimpotrivă, mai multă lipsă. Şi vor auzi de la locuitorii locului aceluia: „O, cum aţi venit în acest loc blestemat, unde n-a mai rămas între noi înţelegere omenească?”. Şi, atunci, văzând Dumnezeu tulburarea oamenilor, o să poruncească mării să-şi ia cea dintâi stare; şi o să se suie focul cel de sub pământ, cu care se înfierbântă apele cele calde şi are să fiarbă apa mării precum fierb apele în oalele cele de metal. Atunci vor înceta oamenii de a se mai muta din loc în loc. Din fierberea mării se va desfiinţa pământul şi se va usca şi nu va răsări iarba, copacii nu vor înmuguri, vlăstarii şi izvoarele apelor se vor usca, dobitoacele şi păsările vor muri de aburii mării şi a pucioasei.

Iată, vremea se apropie şi voi nu vreţi să înţelegeţi, fiindcă vicleşugurile oamenilor s-au înmulţit; s-au făcut şi stihiile grabnice, că se apropie sfârşitul.

Dar, Dumnezeu, purtând grijă pentru mântuirea tuturor oamenilor celor cu bună voinţă, va trimite, atunci, pe cei trei Sfinţi: pe Ilie, pe Enoh şi pe Sfântul Ioan, Cuvântătorul de Dumnezeu, ca să propovăduiască şi să întoarcă la mărturisire (pocăinţă) şi să-i înveţe pe acei puţini, care vor vrea să se mântuiască. Şi care nu se vor pecetlui cu pecetea lui antihrist, vor moşteni împărăţia ce-

rurilor, căci, însemnându-se cu semnul şi puterea cinstitei Cruci, se vor izbăvi din osânda iadului.

De flămânziţi, răbdaţi, că Dumnezeu vă va trimite ajutorul Său din înălţime. Iar oamenii vor zice: iată, cei ce s-au peceltuit cu pecetea lui antihrist s-au mulţumit. Iar Sfinţii le vor zice: ce mulţumire este aceasta cu însemnarea pecetei celei pierzătoare, care cu înşelăciuni i-a înşelat, nesimţitori fiind, că nu-şi cunosc mântuirea lor?

Şi aceşti oameni răi s-au făcut într-o unire cu dracii, de aceea nu simt foamea şi setea; însă ei flămânzesc şi însetează de 7 ori câte 7 mai mult decât voi, cei drepţi. Răbdaţi puţin, căci cei ce vor răbda, dintre voi, vor trăi în veci.

Atunci, văzând antihrist pe cei trei Prooroci propovăduind adevărul şi arătând înşelăciunea lui, se va mânia şi va porunci la ai săi să îi aducă înaintea lui şi, întâi, are să-i momească, zicând: „Pentru ce voi nu vă pecetluiţi cu pecetea împărătească?". Atunci ei îl vor ocări pe faţă pentru înşelăciunile lui, zicându-i: „O, amăgitorule şi înşelătorule antihrist, nu-ţi ajunge că ai pierdut atâtea suflete, ne sileşti şi pe noi să te ascultăm? Blestemată este pecetea ta şi slava ta şi cu pierzarea ta a venit şi sfârşitul lumii". Iar spurcatul, auzind ocările lor şi blestemele ce-i fac Sfinţii, singur are să ia sabia şi are să-i taie. Iar după moartea lor are să poruncească slujitorilor săi să facă cumplite răutăţi, adică: curvii, preacurvii, sodomii şi cumpărări de copii parte bărbătească şi femeiască; vor curvi pe drumuri, ca şi câinii, şi aşa are să se stingă firea omenească, prin aceste chipuri ale răutăţii, adică, prin curvie simţită şi gândită. Pentru răutatea lor îşi vor pierde cuviinţa cea omenească, care o să iasă din minţile lor, pentru multa neastâmpărare a curviei. Se vor face scurţi la stat, ca dracii, fiindcă firea dracilor este scurtă şi rotundă. Că firea dracilor cu a oa-

menilor celor răi are să se unească şi la scurtimea vârstei au să fie până la cinci palme înălţime. Se vor face oamenii mai vicleni decât dracii, fiindcă dracii n-au trup ca să curvească şi să ucidă, ci numai în gând îndeamnă pe oameni (adică, le şoptesc oamenilor în gând ce să facă, iar oamenii, necunoscând poruncile lui Dumnezeu, cred că aceste gânduri sunt ale lor şi că ceea ce gândesc ei este bine şi le este lor şi celorlalţi spre mântuire, necunoscând, sărmanii, vicleşugurile şi cursele prin care diavolul i-a făcut slujitori ai planurilor lui).

Atunci antihrist are să se bucure foarte mult, că şi-a împlinit scopul lui cel rău şi dorinţa sa cea fără de lege. Când se va bucura el şi se va veseli, are să îi vie sabia cea cu două ascuţişuri de sus, care-l va sfărâma, iar spurcatul lui trup îl va arunca în veşnica muncă, unde se va munci, împreună cu sufletul cel prea necurat al lui; şi pentru aceasta va fi omorât, spre răsplătirea morţii lui. Şi moartea lui are să facă sfârşit morţilor, după cum moartea lui Avel (pe care l-a ucis Cain) a fost începutul tuturor morţilor, aşa şi antihrist are să fie sfârşitul tuturor morţilor, şi aşa o să se sfârşească toată lumea.

Numai Unul Dumnezeu ştie şi cunoaşte cele ce vor fi după acestea şi cum au să se sfârşească toate. Se va face judecată şi răsplătire şi cei cu fapte bune, ca oile cele fără de răutate, au să împărăţească cu Hristos, în împărăţia cerurilor; iară cei păcătoşi au să fie osândiţi în veşnica muncă a iadului, cu antihrist împreună şi cu toţi dracii în veci.

Din Apocalipsa

(7, 3-10)

„Nu vătămaţi pământul, nici marea, nici copacii, până ce nu vom pecetlui pe robii Dumnezeului nostru pe frunţile lor. Şi am auzit numărul celor pecetluiţi: O sută patruzeci şi patru de mii de pecetluiţi din toată seminţia fiilor lui Israil".

După acestea am văzut, mulţime multă, pe care nimeni nu putea să o numere; din toate neamurile şi seminţiile şi popoarele şi limbile pământului, stând înaintea Scaunului şi înaintea Mielului îmbrăcaţi în veşminte albe şi cu finice în mâinile lor.

Şi strigau cu glas mare, zicând: „Mântuirea este de la Dumnezeul nostru, care şade pe Scaun şi de la Mielul".

*

După căderea turcilor vor veni toate neamurile la credinţa Ortodoxă şi se vor uni cu Biserica Răsăritului.

Aproape de venirea lui antihrist, cu trei ani şi jumătate mai înainte, va trimite Domnul pe Enoh şi pe Ilie Tezviteanul şi pe Sfântul Ioan Evanghelistul, ca să propovăduiască dreapta credinţă, ca lumea să nu primească propovăduirea lui antihrist, căci înşelător este şi potrivnic lui Hristos. În vremea propovăduirii se vor întoarce numai din seminţia lui Iuda o sută patruzeci şi patru de mii. Socotiţi deci, dacă numai din Iuda se va întoarce atâta mulţime, apoi din celelalte neamuri, câtă mulţime de popoare are să creadă în Hristos, şi câte minuni au să facă aceştia? Cât foc are să se coboare din cer şi cât război va fi ca apele să se prefacă în sânge?!

Şi antihrist are să facă minuni, încât şi munţii o să-i mute din loc cu farmecele şi cu vrăjitoriile lui, dar va fermeca numai vederea oamenilor, iar munţii nicidecum nu se vor muta.

Căci zice: „Iar trupurile celor trei propovăduitori ai lui Hristos vor şedea trei zile şi jumătate aruncate în uliţă, apoi va veni glas din cer şi vor învia şi se vor urca la cer. Atunci toţi antihriştii îşi vor trimite daruri unul altuia, zicând că aceştia trei ani au pedepsit pământul cu tot felul de pedepse".

Din viaţa Sfântului Ciprian

în care se arată cât de mare vrăjitor a fost el (înainte de a se pocăi). Aşa şi antihrist, cu farmecele şi cu vrăjitoriile lui, are să farmece vederile oamenilor celor pecetluiţi cu 666

La 30 de ani ai vârstei lui a mers Sfântul Ciprian la haldei şi acolo, învăţând citirea stelelor, a completat învăţătura sa. Apoi a mers în Antiohia unde s-a desăvârşit în toată răutatea: vrăjitorii şi farmece de suflete pierzătoare. Mare prieten şi credincioasă slugă a stăpânitorului iadului, cu care singur, de faţă, a vorbit, şi de mare cinste diavolească, de la dânsul, s-a învrednicit. Aceste lucruri le-a mărturisit, zicând: „Să mă credeţi pe mine, că pe însuşi diavolul singur l-am văzut şi el mi-a zis: Iată, noul Amvrie, grabnicul spre ascultarea noastră, vrednic de împărăţia noastră". Şi mi-a făgăduit să mă pună boier, după ieşirea mea din trup, iar cât voi mai petrece pe pământ în toate să-mi ajute, şi mi-a dat spre slujire mie un grup de

draci. Drept aceia boierii lui mă ascultau, văzându-mi cinstea ce mi-o făcuse diavolul.

Şi era chipul lui ca o floare şi capul lui încununat cu o coroană prefăcută, nu adevărată, ci cu năluciri. Toată coroana era din aur şi pietre luminoase, care tot câmpul din jurul lui îl lumina; şi hainele lui erau minunate. Iar când se întorcea încolo şi încoace, se cutremura tot locul acela şi mulţi stăteau lângă scaunul lui în diferite rânduieli de duhuri ale răutăţii, în mare supunere, şi eu, cu totul supunându-mă la toate poruncile lui".

Acestea toate, despre dânsul, le-a spus Sfântul Ciprian, după lepădarea sa de diavol şi întoarcerea la credinţa cea Ortodoxă în Hristos.

De aici se vede cam ce fel de om era el, care era prieten al dracilor şi făcea toate lucrurile lor, supărând pe oameni şi înşelându-i. Petrecând el în Antiohia, a adus multă mulţime de oameni spre toată spurcata fărădelege. Pe mulţi i-a ucis cu otrăvurile şi cu farmecele lui, pe copii şi pe copile spre jertfa dracilor îi înjunghia; pe mulţi i-a învăţat vrăjitoriile cele rele, pe unii să zboare prin văzduh, pe alţii să înoate cu barca prin nori, pe alţii i-a făcut să umble pe apă, încât de către toţi păgânii era slăvit şi cinstit ca un mare vrăjitor şi prea înţelept slujitor al spurcaţilor lor dumnezei. Şi mulţi la dânsul alergau, pentru nevoile lor, şi acestora le ajuta cu drăcească sa putere (vezi în Vieţile Sfinţilor, la 2 octombrie).

La sfârşitul lumii se va dezlega satana din iad şi are să dea toată puterea sa lui antihrist şi va locui într-însul, după cum zice Sfântul Efrem Sirul în cărţile lui.

* * *

Sfântul Ioan Damaschin

Pentru antihrist, din cartea a IV-a, cap. 26.

Se cuvine să ştim că trebuie să vină antihrist. Deci tot cel ce nu mărturiseşte pe Fiul lui Dumnezeu, că a venit în trup şi că este Dumnezeu desăvârşit şi S-a făcut Om desăvârşit, împreună şi Dumnezeu desăvârşit, antihrist este. Trebuie mai întâi să se propovăduiască Evanghelia la toate neamurile, după cum a zis Domnul. Şi atunci va fi sfârşitul şi va veni Domnul să judece lumea, spre mustrarea jidovilor, celor potrivnici lui Dumnezeu. Că zice: „Eu am venit în numele Tatălui Meu şi nu mă primiţi pe Mine; dar va veni altul în numele său, şi pe acela îl veţi primi". Apostolul zice: „Pentru că ei n-au primit dragostea adevărului, ca să se mântuiască, de aceea le va trimite Dumnezeu, lucrarea înşelăciunii; ca să creadă minciunii şi să se judece toţi, care n-au crezut adevărului, ci au crezut în nedreptate".

Deci iudeii, pe Domnul nostru Iisus Hristos, Cel ce este Fiul lui Dumnezeu, nu L-au primit; iar pe înşelătorul, care se va numi pe sine Dumnezeu, îl vor primi. Iar cum se va numi pe sine Dumnezeu, îngerul l-a învăţat pe Daniil, zicând aşa: „Spre Dumnezeul părinţilor săi nu va înţelege". Şi Apostolul zice: „Să nu vă amăgească cineva pe voi, în nici un chip, că va veni mai întâi depărtarea (de credinţă) şi pe urmă se va arăta omul păcatului, fiul pierzaniei, potrivnicul, care se va înălţa mai presus de tot cel ce se zice Dumnezeu, sau închinăciune, aşa încât să şadă el în Biserica lui Dumnezeu, ca un Dumnezeu, arătându-se pe sine că ar fi el Dumnezeu". Dar nu în Biserica cea Or-

todoxă, ci în cea iudaică. Căci nu la noi, ci la iudei va veni. Nu pentru Hristos, ci împotriva lui Hristos şi a celor ce sunt ai lui Hristos. De aceea se şi numeşte antihrist. Însă trebuie mai întâi să se propovăduiască Evanghelia la toate neamurile. Şi apoi se va arăta cel fără de lege, a cărui venire va fi cu lucrarea satanei şi cu puterea diavolului; semne şi minuni mincinoase va face cu fermecătorii, cu nedreptate în cei pieritori (pecetluiţi cu 666); pe acesta Domnul îl va omorî cu duhul gurii Sale şi-l va strica cu venirea arătării Sale. Deci, nu diavolul se va face om, ci, după asemănarea întrupării Domnului, (să nu fie) un om se va naşte din curvie, şi va primi toată lucrarea satanei, că, mai înainte ştiind voinţa lui cea rea, Dumnezeu va slobozi diavolul să locuiască în acel om.

Deci, se va naşte din curvie, precum am zis, şi va fi crescut în ascuns şi fără de veste se va scula şi se va împotrivi şi va împărăţi. Dar la începutul împărăţiei lui, sau mai bine spus la începutul tiraniei lui, se va făţărnici, iar după ce va lua stăpânirea, va prigoni Biserica lui Dumnezeu şi îşi va arăta toată răutatea lui. Va veni cu semne şi cu minuni mincinoase şi amăgitoare (nu adevărate), cu farmece, cu putere diavolească; şi, pe cei ce vor avea putrede şi neîntărite temeliile minţii lor (necredincioşi), îi va înşela şi îi va depărta de la Dumnezeul Cel Viu. Şi aşa se va sili spurcatul să smintească şi pe cei aleşi, de i-ar fi cu putinţă. Dar Domnul va trimite pe Ilie Tezviteanul şi pe Enoh, ca să întoarcă inimile părinţilor către fii, adică sinagoga evreilor către Domnul nostru Iisus Hristos şi către propovăduirea Apostolilor. Ei vor fi omorâţi de antihrist. Şi va veni Domnul din cer, în chipul în care L-au văzut Apostolii, pe El, mergând la cer, Dumnezeu desăvârşit şi Om desăvârşit, cu slavă şi cu putere; şi îl va omorî pe omul fărădelegii, pe fiul pierzării, cu Duhul gurii Sale. Nimeni să nu aştepte pe Domnul de pe pământ, ci din cer, precum Însuşi a spus. Deci, antihrist va fi om cu adevărat (antihrist se zice potrivnic lui Hristos).

Din viaţa Sfântului Ioan Evanghelistul

Despre cele ce a lucrat Chinops vrăjitorul, minunile făcute de dânsul cu farmecele lui. Asemenea va face şi antihrist în vremea împărăţiei sale

În vremea când propovăduia Sfântul Ioan Evanghelistul în Ostrovul Pergamului, era un vrăjitor cu numele Chinops, care de mulţi ani petrecea în pustie cu duhurile necurate. Şi toţi oamenii din ostrovul acela îl aveau ca pe un Dumnezeu, pentru nălucirile pe care le făcea. Jertfitorii, care slujeau lui Apolon, erau foarte nemulţumiţi asupra Sfântului Ioan, pentru că a risipit capiştea acestui idol, cu puterea lui Dumnezeu, şi pe toţi oamenii i-a întors la învăţătura Bisericii Ortodoxe, învăţându-i în numele lui Iisus Hristos.

Deci, aceşti jertfitori s-au dus la Chinops şi i s-au jeluit împotriva Sfântului Ioan, rugându-l pe el ca să vină să-i răzbune pentru necinstea dumnezeilor lor. Dar Chinops n-a vrut să meargă în cetate. Apoi mai mulţi cetăţeni l-au rugat. El tot nu a vrut, însă le-a făgăduit că va trimite un înger viclean (drac) în casa lui Miron, unde locuia Sfântul Ioan, ca să-i ia sufletul lui şi să-l dea judecăţii veşnice. Deci, a doua zi, a trimis un diavol mai mare din cei vicleni, poruncindu-i ca să aducă la dânsul sufletul Sfântului Ioan.

CUVÂNT
DESPRE SFÂRŞITUL LUMII
din Apocalipsa şi din scrierile altor Sfinţi Părinţi

La sfârşitul lumii, după multe răutăţi ale lui antihrist, vor fi mari nevoi şi scârbe în toată lumea, cum n-au mai fost de la începutul lumii, dar nici atunci nu va uita Dumnezeu pe aleşii săi, căci le va trimite lor ajutor şi va scurta zilele lui antihrist şi împărăţia lui cea urgisită curând o va strica. Şi acei trei ani şi jumătate vor trece foarte repede, după cum zice Sfântul Ioan Evanghelistul în Apocalipsă, cap. 12: „Şi mai înainte va trimite Dumnezeu pe Enoh şi pe Ilie care vor arăta vicleşugurile lui antihrist". Căci aceşti Sfinţi sunt luaţi cu trupurile în rai, Enoh mai înainte de potop; Ilie după potop, iar Ioan după Hristos, şi trăiesc până astăzi aşa cu trupurile, unde, numai Dumnezeu ştie. Şi vor veni atunci, adică în vremea lui antihrist, aceşti Sfinţi şi vor arăta vicleşugurile lui. Şi la sfârşit, tăiaţi fiind cu sabia, vor muri şi vor şedea în uliţe trupurile lor moarte trei zile şi jumătate; şi după cele trei zile şi jumătate va veni glas din cer, zicându-le lor: „Sculaţi-vă şi veniţi la mine"; şi atunci îndată, înviind ei, se vor ridica cu trupurile în nori la cer. Iar după aceea degrabă va sosi sfârşitul lumii şi va fi după cum a zis Domnul nostru Iisus Hristos în Sfânta Evanghelie. Atunci puterile cerului se vor clătina, iar îngerii care au această dumnezeiască dregătorie (ca întru minuni, cu tărie să poarte lucrurile lui Dumnezeu), atunci vor începe a schimba şi a tocmi lucrurile cerului şi ale pământului, cu groaznice schimbări, în-

cât vor înfricoşa lumea şi va fi mare frică şi durere oamenilor. Iar toate acestea vor fi spre răsplătirea oamenilor celor răi şi vrăjmaşi ai lui Dumnezeu.

Descoperire a lui Dumnezeu
Către un oarecare om drept şi plăcut al Său

Sufletul unui om drept, cu voinţa lui Dumnezeu, a fost purtat prin vămile văzduhului, prin iad şi prin rai; şi fiind el purtat pe la toţi Sfinţii, a fost dus şi la aceşti trei Sfinţi: la Enoh, la Ilie şi la Sfântul Ioan Evanghelistul, căci aceşti trei Sfinţi sunt la un loc. Purtat fiind de Arhanghelul Mihail, i s-au arătat lui toate cetele Sfinţilor. Iar la aceştia trei era o masă foarte frumoasă, care avea o prescură pe dânsa. Atunci a zis Arhanghelul Mihail: „Fericiţi vor fi toţi câţi se vor învrednici a mânca din prescura aceasta. Căci, în vremea lui antihrist va înceta de a mai fi Sfânta Liturghie pe pământ şi vor veni aceşti trei Prooroci, în vremea lui antihrist, şi vor sluji Sfânta Liturghie şi vor împărtăşi pe creştinii care se vor afla în vremea aceea, şi care vor primi propovăduirea acestor trei Prooroci", după cum zice la Apocalipsa (7, 4): *„Şi am auzit numărul celor pecetluiţi, o sută patruzeci şi patru de mii, pecetluiţi din toată seminţia fiilor lui Israil"* (adică din tot neamul jidovilor). Aceştia au să creadă în propovăduirea acestor Prooroci, afară de alte limbi şi neamuri care vor primi propovăduirea acestor trei, şi vor fi omorâţi de antihrist, pentru că nu l-au primit pe dânsul (după cum zice Sfântul Ioan Damaschin despre venirea lui antihrist).

Cele patrusprezece semne, prin care lumea se va strica, *vor fi în patrusprezece zile*. Va certa Dumnzeu lumea cu dânsele, aşa cum ne-au arătat Sfinţii Părinţi. Ele nu vor urma una după alta, în fiecare zi la rând, ci, precum scrie la Apocalipsa Sfântului Ioan, se vor împărţi zilele acelea în oarecare vremi. Şi vor fi semnele acestea la sfârşitul lumii:

În ziua dintâi, se vor înălţa toate apele mărilor în sus de patruzeci de coţi şi vor sta ca nişte ziduri.

În ziua a doua, vor scădea apele mărilor în adânc, încât abia se vor vedea şi, de sunetul valurilor, toată lumea se va îngrozi; iar care vor fi aproape de mare, vor muri de groaza vuietelor valurilor.

În ziua a treia, toate fiarele cele spurcate şi veninoase şi toate jivinele mării, cele necurate şi veninoase, vor ieşi la ţărmurile mării şi vor urla şi vor ţipa cu glas mare, încât se vor înspăimânta toţi oamenii din lume.

În ziua a patra, se vor aprinde apele mărilor şi toate celelalte ape (curgătoare şi stătătoare) şi vor arde din fund până deasupra şi vor clocoti ca para de foc şi ţărmurile se vor face de smoală şi de catran, şi va fi mare groază şi spaimă în toată lumea.

În ziua a cincea, marea şi izvoarele şi tot pământul, se vor umple de sânge, după cum zice Isaia, Proorocul, la cap. 24, şi Ioan, la Apocalipsă: *„Am văzut,* zice, *pe al treilea înger că a vărsat cupa cea de aur, ce o luase din mâinile lui Dumnezeu, peste izvoarele apelor, şi s-au prefăcut în sânge. Atunci a zis îngerul: Drept eşti, Doamne şi drepte sunt judecăţile Tale; că pentru vărsarea sângelui Proorocilor, sânge le-ai dat să bea, căci vrednici sunt!"*.

În ziua a şasea, va fi cutremur mare în tot pământul (atât de mare şi de groaznic, cum n-a mai fost de la începutul lumii), încât se vor sfărâma munţii şi se vor topi

ca ceara la foc, după cum zice David: *„Munţii, ca ceara, s-au topit de faţa Domnului"* (Psalmul 96, 5), şi Miheia: *„Şi se vor cutremura munţii sub dânsul şi văile se vor topi ca ceara de faţa focului şi ca apa vor curge în jos"* (1, 4).

În ziua a şaptea, va fi iar cutremur mare peste tot pământul: stâncile şi pietrele se vor sfărâma lovindu-se una de alta. Oamenii şi dobitoacele vor muri zdruncinaţi, iar mai marii lumii acesteia, adică domnii şi împăraţii, ca nişte oameni beţi, se vor legăna. Şi cine, aflându-se în atâta primejdie, va putea să stea?

În ziua a opta se vor aduna toate păsările cerului la un loc, vor ţipa şi vor striga cu mare jale, arătând că, peste puţină vreme, se apropie sfârşitul lor!

În ziua a noua, toate fiarele pământului, fiecare după firea ei, se vor aduna şi vor striga, fiecare în glasul ei. În lume va fi frică mare şi spaimă, arătând şi ele că, în curând, va veni sfârşitul lor.

În ziua a zecea, vor fi oamenii la fel şi deopotrivă, în necazul cel mare, că împăraţii, domnii şi cei bogaţi, nu se vor cunoaşte dintre cei săraci, şi, toţi în aceleaşi amărăciuni şi necazuri fiind, nimenea nu se va arăta mai mare; nici unul nu va căuta la aur, la argint şi la mărgăritare sau la pietre scumpe, ci toate acestea vor fi lepădate de toţi, ca nişte gunoaie pe drumuri şi nimeni nu le va mai lua, că nici nu vor avea trebuinţă atunci de ele. Toată pofta va pieri de la oameni în vremea aceea, şi feţele celor vii vor fi ca şi ale morţilor. În acea vreme nu-i va mai trebui nimănui frumuseţea femeilor, căci numai amar şi vai va fi în toată lumea: de o parte de groaza stihiilor, iar de altă parte de înfricoşarea lui antihrist.

În ziua a unsprezecea, vor ieşi toţi din casele şi locuinţele lor, şi cei ce vor fi ascunşi se vor îmbrăca cu saci şi vor presăra cenuşă pe capetele lor şi vor plânge cu amar,

toţi, şi se vor usca de frică. Atunci vor striga, toţi oamenii împreună, zicând: „O, voi, munţilor şi dealuri! Cădeţi asupra noastră şi ne acoperiţi şi ne ascundeţi de mânia lui Dumnezeu, că nu mai putem răbda scârbele ce ne-au cuprins; şi foarte tare se vor înfricoşa.

În ziua a douăsprezecea va fi după cum zice cuvântul în Evanghelia lui Hristos: „*Soarele se va întuneca şi luna în sânge se va schimba şi stelele cerului vor cădea*". Vai şi amar, de frica care va fi atunci oamenilor celor ce se vor închina lui antihrist, căci, atunci, vor cunoaşte că au fost înşelaţi de vicleanul! Atunci însuşi antihrist se va întrista, cu toate slugile lui, văzându-şi pierzarea lor. Atunci, va plânge cerul şi pământul, de amarul şi jalea oamenilor celor ce s-au înşelat de antihrist şi s-au închinat lui.

În ziua a treisprezecea se vor trimite îngerii, dumnezeieştile oşti ale cetelor cereşti, a celor de foc, peste toată faţa pământului, şi vor prinde pe toţi cei ce au fost pecetluiţi de antihrist cu 666, şi îi vor aduna ca vântul. Şi după cum spulberă vântul pleava de pe faţa pământului, aşa vor lua pe antihrist şi pe toate slugile lui. Şi îi vor arunca în iezerul cel de foc, în muncile cele veşnice, iar cei drepţi vor fi ridicaţi în întâmpinarea Domnului în văzduh şi vor împărăţi cu Iisus Hristos, în vecii vecilor.

În ziua a paisprezecea, cerul şi pământul se vor aprinde de foc. Vor arde munţii şi dealurile şi toate măgurile, ca ceara se vor topi şi tot pământul se va preface în şes şi se va curăţi de toată spurcăciunea şi se va face alb ca zăpada şi curat precum cristalul, pentru ca să vină Făcătorul său pe dânsul.

Cele 12 semne, care vor fi la sfârşitul lumii

Care s-au găsit într-un Hronograf evreiesc, de înţeleptul Ieronim

În ziua dintâi se va înălţa marea la înălţime încât să treacă din hotarele ei, covârşind vârfurile munţilor; şi va sta aşa ca nişte ziduri, nerevărsându-se în lături;

În ziua a 2-a vor scădea apele mărilor atât de mult, încât abia se vor vedea;

În ziua a 3-a se vor vedea deasupra mării chiţii cei mari şi tot felul de fiare din mare, care vor striga atât de tare, încât se va auzi glasul strigării lor până la cer;

În ziua a 4-a vor seca mările şi apele;

În ziua a 5-a vor asuda cu sânge toţi copacii şi ierburile pământului;

În ziua a 6-a se va face cutremur mare în toată lumea, atât de mare şi înfricoşat, încât nu va sta pe picioare nici om, nici dobitoc. Şi vor cădea toate zidurile şi munţii şi toate locurile cele înalte şi se va face tot pământul şes;

În ziua a 7-a toate stâncile şi pietrele se vor lovi între dânsele şi se vor sfărâma;

În ziua a 8-a se vor deschide toate mormintele, de la apusul soarelui până la răsărituri, şi vor ieşi oasele morţilor şi vor sta deasupra pe faţa pământului;

În ziua a 9-a vor cădea stelele de pe cer. Şi toate dobitoacele şi fiarele se vor aduna în câmpuri şi vor rage tare fără a paşte;

În ziua a 10-a vor muri toţi oamenii, ca să învieze cu ceilalţi morţi;

În ziua a 11-a se va face cer nou şi pământ nou şi va veni atunci înfricoşatul Judecător arătat (foc mergând înaintea Lui), după cum zice David: *„Dumnezeu arătat va veni, Dumnezeul nostru, şi nu va tăcea. Foc înaintea Lui va merge şi va arde pe vrăjmaşii Lui foarte"*;

În ziua a 12-a se va arde cu foc iute, cerul şi pământul şi văzduhul.

Vedenia pustnicului Grigorie

care i s-a descoperit la anul 1868, în pustiul Iordanului, şi pe care a scris-o către stareţul Schitului românesc Prodromul din Sfântul Munte al Athosului

Din pustiul Iordanului: către mult doritul meu părinte Nifon, ctitorul şi fondatorul Sfântului Schit Prodromul din Sfântul Munte al Athosului, închinăciuni până la pământ.

În numele Atotputernicului Dumnezeu, Celui în Treime slăvit şi al Născătoarei de Dumnezeu, a cărei milă este nemăsurată asupra noastră, a mult greşiţilor ei robi şi pe care o ascultă iubitul ei Fiu şi Dumnezeu, care ştie toate, de la întemeierea lumii şi până la sfârşit (şi pe care ni le-au vestit nouă, prin Sfinţii Săi Prooroci şi prin Evanghelii) pentru nevoile ce le va pune pe pământ, ca semne ale apropierii zilei celei de-apoi, mi-au vestit şi mie acestea prin îngerul Său.

Întâi m-am uitat la apus şi a ieşit un nor şi pe el era o baie mare, spre botez, celor ce au rămas neluminaţi până acum, în neamuri şi în popoare.

Al 2-lea: Au ieşit şapte stele mari, de la apus, şi s-au dus tot bătându-se către răsărit, închipuind că va veni neam peste neam.

Aici zice despre Constantinopol, căci va veni de la apus Filip al şaselea, cu 18 naţii şi se vor bate atât de tare şi atât de cumplit, încât va curge sângele ca pâraiele şi apa Buhadului va fi ca sângele de roşie.

După această groaznică bătălie se va face al optulea sobor, pentru ca să se aleagă binele de rău, adică dreapta credinţă din eresuri şi atunci vor veni toate neamurile la Sfântul Botez Ortodox.

Al 3-lea: Am văzut căruţă de lemn, cu cai de lemn, fără alt material, mergând. Şi mi s-a grăit că este sfârşitul la tot meşteşugul, după cum zice Proorocul Daniil: *„Când se va înmulţi mintea, atunci va fi şi sfârşitul"*. Căci vor ieşi maşinării încât şi prin văzduh vor zbura.

Al 4-lea: Am văzut cerul plin de păsări zburătoare, care îi vor mânca pe oameni de vii. Şi vor fi acestea după cum zice Proorocul Iezechil.

În vremea când vor veni din China, ca să ia toate ţările creştine, vor fi atât de mulţi, ca negura care acoperă pământul şi, din cauza lipsei de hrană, vor mânca pe oameni de vii şi sângele lor îl vor bea, pentru lipsa ce va fi pe pământ. Dar îi va pierde Domnul pe ei, cu fulgere şi cu trăsnete şi cu piatră, încât niciunul nu are să mai rămână.

Şi atunci va porunci Domnul păsărilor cerului şi fiarelor pământului ca să-i mănânce pe ei, pentru că, dacă i-ar lăsa aşa, s-ar împuţi tot pământul şi văzduhul şi ar muri toţi oamenii.

Al 5-lea: Am văzut două păsări foarte mari: una, care era foarte grasă, a murit îndată pe pământ, iar pasărea cealaltă era foarte slabă.

Aici, se arată că vor fi doi împăraţi, şi unul, care este a Turciei, va pierde în mod desăvârşit împărăţia lui, iar al doilea, împăratul Austriei. Căci zice Agatanghel: „Vai ţie, Austrie, că nu vei vedea lumina ta până când nu vei cânta: «Bine este cuvântat cel ce vine în numele Domnului»".

Să nu se mire nimeni de lucrurile ce se vor întâmpla, pentru că Dumnezeu nu-i nedrept, căci Austria a luat cu nedreptate alte ţări mai mici şi le-a asuprit pentru religie şi pentru ca să îşi lărgească hotarele; după cum a luat din Serbia atâtea milioane de sârbi şi i-a făcut papistaşi; după cum i-a luat pe leşi. De la noi (de la români) a luat Bucovina şi alte părţi. Acestea înseamnă luarea a toată bunătatea de pe pământ şi tot rodul cu care ne-am hrănit noi până acuma. Prin asta să înţelegem, nu numai hrana cea trupească, ci şi cea duhovnicească. De aceea a lipsit hrana cea duhovnicească, căci învăţăturile de astăzi sunt rătăcite, deoarece au adus profesori străini, eretici, care cu încetul au să-i îndepărteze (pe creştini) de la dreapta credinţă Ortodoxă. Cred însă că Dumnezeu nu va zăbovi arcul mâniei Sale asupra celor răi. Căci se spune în Psalmii lui David: „*Pierde-va Domnul pe cel ce grăieşte minciuna*".

„Şi pasărea cealaltă era foarte slabă"; prin aceasta se arată că va fi moarte cumplită pe pământ, de foame, de sete şi de alte morţi năprasnice.

Al 6-lea: Mi s-a arătat Mântuitorul, dimpreună cu Prea Cinstita Sa Maică, şi am privit la Prea Curata Maică şi Fecioară şi era numai cu lanţuri de aur înfăşurată şi împodobită. Am privit la Mântuitorul şi avea în stânga Sa o carte şi, fără a-mi spune ceva, S-au înălţat.

Al 7-lea: Mi s-a dat în mână cartea, ce am văzut-o la Mântuitorul, fiind peste tot pecetluită, dar pe aducătorul ei nu mi s-a slobozit a-l vedea cu ochii mei cei trupeşti. Şi s-

a desfăcut una din peceţi şi am citit acestea: „24 de ani mai sunt încă şi toată pacea se va lua de pe pământ". După aceea s-a închis vederea ochilor mei şi n-am mai putut citi nici un cuvânt. Şi mi-a luat din mână cartea, grăindu-mi: „Celelalte nu le poţi vedea cu ochii cei trupeşti, că această carte este a Proorociei celei veşnice de la început".

Al 8-lea: Dus fiind la un loc înalt am privit toate holdele şi ţarinile lumii cu totul coapte şi uscate şi plecate spre cădere...

Creştinătatea din toată lumea este uscată şi plecată spre cădere. Adică credinţa creştină fără de fapte este în mare primejdie de a cădea, în mod desăvârşit, de la Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu va înceta, certându-ne şi pedepsindu-ne, doar ne vom întoarce la El.

„...Am privit şi, pe neaşteptate, am văzut venind mulţime de secerători străini".

Aceştia mi se pare că au să fie cei din China, fiindcă zice „străin", adică străin de Dumnezeu, adică închinători la idoli.

„Şi, secerând toate bucatele, grâul, porumbul şi toate semănăturile, le-au cărat din toate părţile la arie, spre treierat: şi aveau în mână lopată mare, spre vânturat".

Şi, cu adevărat, cei ce vor veni dinspre China, când vor intra în lume, vor tăia pe creştini, eretici, evrei şi turci, după cum se taie şi se adună grâul de pe câmp la arie, spre a fi treierat. Aşa vor face aceştia; vor aduna toate neamurile spre tăiere şi îi vor vântura, cum se vântură pleava la arie, de către vânt, şi o spulberă în toată lumea; aşa vor face aceştia, căci şaptezeci şi doi de împăraţi au să fie în fruntea lor.

Al 9-lea: Eram privind şi s-a dat drumul la toate dobitoacele pământului, mari şi mărunte, curate şi necurate,

ca să pască toate ţarinele. Şi priveam şi iată se îngrăşaseră foarte.

Când se va lua Constantinopolul de la turci de către împăratul pe care au să-l pună îngerii, are să fie bine, căci va rodi pământul însutit şi războaie nu vor fi, iar săracii au să fie ca împăraţii de bogaţi. Atunci vor fi zilele cele de aur, după cum zice Agatanghel.

„Şi s-a spus: aproape este toamna, adică sfârşitul lumii, apoi s-au pregătit trei scaune".

Adică trei căsăpii în care se vor aduna toate spre tăiere. De la anul 1871 va începe foamete, căci se va lua rodul de la toate cele cu care ne-am hrănit până astăzi, mergând aşa, din rău tot mai spre rău. Acestea toate, câte le zice Grigorie, se vor împlini după luarea Constantinopolului de la turci. Căci, când va împărăţi împăratul cel bun, care va fi pus de îngeri, va fi pace şi dreptate, 32 de ani. Iar după acesta va fi împărat unul rău, şi de la acesta vor începe anii durerilor, de care zice Grigorie; şi va urma aşa tot mai rău până la sfârşit.

Al 10-lea: Eram privind. S-a sculat un casap de la apus, având în mâna lui un cuţit mare şi cu dânsul alţi casapi, mulţi şi tari, având toţi cuţite în mâini. Şi au venit la întâiul scaun, care este în Viena şi, după cum eram şi priveam cele ce grăiesc, au început să taie şi să înjunghie şi era un ţipăt foarte mare; apoi răsturnară scaunul. Şi ieşea un râu de sânge din căsăpie, ca de treizeci de stânjeni de lat şi de trei de adânc, după cum am putut a-l aprecia cu ochii.

Acest casap se spune că a venit de la apus. Aici prin „apus" trebuie înţeles: cel căzut de la Dumnezeu, în necunoaştere de Dumnezeu şi care nici nu crede în Dumnezeu. Mi se pare că are să fie antihrist, pentru că se zice că: „stătea de-a dreapta împăratului rusesc un evreu foarte semeţ". Zic Sfinţii Părinţi, că va bate pe trei împăraţi mari şi, negreşit, antihrist trebuie să fie acesta, căci Constantinopolul are să fie cufundat în vremea lui antihrist.

Al 11-lea: Şi au trecut casapii la al doilea scaun, care este al Prusiei. Aşa îmi arăta mie cel ce-mi arătă acestea: Era un ţipăt foarte mare, de la dobitoacele care se junghiau (dobitoace sau eretici, care nu cinstesc pe Dumnezeu după adevăr). Apoi răsturnară scaunul. După ce sfârşise tăierea, ieşise alt râu de sânge tot aşa de mare, de nu-l putea trece voinicul călare. Iar culoarea sângelui, ce ieşea din eretici, era foarte urâtă.

Al 12-lea: Trecură acea căsăpie către al treilea scaun, care este al Rusiei (căci aşa mi se arătau, toate, pe rând). La această căsăpie, erau adunate numai dobitoace curate, dar foarte grase, adică în creştinătate. Se tăiau foarte, mari şi mici, şi erau trimişi casapii prin toţi munţii, ca să adune toţi berbecii la căsăpie, pentru tăiere, zicând, că altă grijă n-au iubitorii de argint decât să mănânce şi să bea, de la cei bătrâni până la cei tineri. Adică s-au abătut de la paşterea cea duhovnicească la iubirea de argint, la mâncări şi la băuturi fără saţiu. Şi îi aduceau în turme, turme, spre tăiere; şi eram privind când răsturnară al treilea scaun! Apoi au pus foc casapii în palaturile împărăteşti şi era fumul arderii ridicându-se până la norii cerului. Şi eram umblând prin toată cetatea Petersburgului şi, iată, nu erau locuitori, şi, cetatea era pustie de tot, împreună cu alte părţi creştineşti.

Al 13-lea: Mi s-a zis: priveşte în faţa împăratului. Şi era până la 60 de ani, în ziua când fugea el la munţi, în pustii, numai cu un soldat, de la faţa vrăjmaşilor săi. Şi iarăşi am văzut pe împăratul, şezând pe scaun, tânguindu-se că a pierdut toate moşiile pe care le-a avut. Iar un evreu stătea de-a dreapta lui cu sabia goală, foarte semeţ.

Al 14-lea: Era ieşind un râu de sânge, de la a treia căsăpie mare, dar nu m-am putut apropia nicidecum de râul cel de sânge, nici de trupurile morţilor, fiind oprit şi zicându-mi-se că toţi sunt Preoţi, Cuvioşi, Mucenici, omorâţi cu felurite munci pentru dreapta credinţă. Deci, fericit va fi şi mucenic se va chema, tot cel ce va răbda să moară creştin: sau de sabie, sau de foc, sau înecat, sau de foame, sau de sete, sau de orice felurite munci, pentru dreapta credinţă. Şi am privit la râul cel de sânge, ce ieşea din creştinătate şi nu se putea compara nici cu 20 de părţi la una, cu cel ce ieşea din ereticii păgâni. Era luminat ca nişte pietre scumpe şi spuma lui era albă ca zăpada. Şi îmi arătă, în carte, nenumărata sumă a morţilor, dar nu am putut-o număra cu privirea, căci erau milioane de milioane!

Al 15-lea: Am fost dus la un munte înalt; şi m-am uitat la cer şi iată, a ieşit de la apus un nor mare care a acoperit toată faţa cerului. După aceea a ieşit alt nor mare, foarte întunecat, şi a acoperit toată faţa pământului, plin cu foc şi sânge, şi mergea spre răsărit cu urgie foarte mare şi era să cadă peste mine; dar m-am rugat Domnului şi a venit un nor mic şi m-a ridicat foarte sus şi m-a pus pe spatele acelui nor purtător de foc şi de sânge. Şi nu am văzut soarele, nici luna, nici stelele, şi nu ştiam cum mă ţine la atâta înălţime. După aceea s-au dus la răsărit şi pe mine m-au pus pe pământul cel de odihnă. Iar sus era Duh de rouă, ca roua lui Aron. Adică, toate relele, de la apus vor ieşi şi către răsărit vor merge. Şi pentru fărădelegile noastre va pune Dumnezeu peste noi: foamete şi secetă şi ne va da în mâinile celor mai cumpliţi păgâni care, jupuindu-ne de vii, ne vor arde şi ne vor trece prin ascuţişul sabiei; dar nimenea dintre creştini să nu se abată de la Sfânta Credinţă Ortodoxă, căci mulţi învăţători s-au sculat, şi se vor scula nenumăraţi, pedeasupra oi şi înăuntru

lupi răpitori, care se vor sili, în tot chipul, a răpi turma lui Hristos de la păzitorii ei duhovniceşti. De la patriarhi până la diaconi, aveţi grijă de turma lui Hristos, să nu piară vreun miel din ea, căci veţi da seamă de toată turma, în ziua mâniei şi a urgiei şi a focului şi a scrâşnirii dinţilor, înaintea Domnului; căci s-au apropiat zilele lupilor, ale tigrilor şi ale celor mai cumplite fiare sălbatice, care se vor sili, în tot chipul, să sfâşie turma lui Hristos.

Al 16-lea: Am auzit pe Maica Domnului plângând foarte tare şi grăind cuvinte mari şi nu am putut înţelege pentru mulţimea plânsului. Şi, iarăşi, mi s-a zis: „Aşa zice Domnul Dumnezeu, Sfânta Treime, Domnul a toată puterea de sus şi de jos, Domnul a tot ce mişcă: vin zile în care nu ne vom odihni, nici ziua şi nici noaptea, de urgia ce va să fie".

Al 17-lea: Iarăşi mi s-a zis: „Vezi, ce semn înfricoşat s-a arătat, până a nu se împlini cei 24 de ani arătaţi în cartea prooroociei ce ţi s-a dat?".

*

Privegheri şi cu acatiste şi inimă curată şi vă va arăta dacă Dumnezeu ne va ierta şi va mai îndelunga aceasta de la noi şi de la fiii noştri în alt neam.

*

Şi te rog din suflet, prin cel prin care vei primi această scrisoare, să-mi trimiţi şi mie răspuns, din cele ce te va lumina Maica Domnului, citind acestea. Că aşa am rugat pe închinătorii aceia, care mi-au făgăduit că iarăşi se vor întoarce după câtăva vreme. Şi vă rog a ne ruga unii pentru alţii, că aşa este plăcut Domnului, că de la Domnul m-am înştiinţat a-ţi trimite acestea, pe care le vei împărţi pe la păstorii bisericeşti, căci multă plată vei primi pentru osteneală.

Scrisă cu mâna mea, în pustiul Iordanului, unde mă aflu, în mult-tristul locaş locuind*.

Anul 1870, iulie 2,
Pârvu Grigorie, Pustnicul.

Cuvânt al Sfântului Sfinţitului Mucenic Ipolit, papă al Romei

Despre sfârşitul lumii şi pentru a doua venire a Domnului nostru Iisus Hristos şi pentru venirea lui antihrist

„Obicei au împăraţii, când voiesc a merge la război, mai întâi să trimită din oamenii lor prin oraşele pe unde au să treacă, ca să dea de veste poporului să iasă în întâmpinarea lor".

Asemenea a făcut şi Marele Împărat al împăraţilor, Iisus Hristos. Fiindcă avea să iasă la război contra ucigaşului de oameni, diavolul, a trimis mai întâi pe Prooroci, care au propovăduit venirea Lui din cer pe pământ. Şi au spus de Naşterea Lui din Pururea Fecioara Maria şi că Se va boteza, va pătimi, şi va muri pe Cruce, Se va îngropa şi va Învia, ca împreună să ne învieze şi pe noi, Se va înălţa la ceruri şi va trimite pe Sfântul Duh, ca să lumineze pe

* Iar pentru vedenia pentru care zice ca să se roage Domnului ca să-i descopere dacă ne va ierta Dumnezeu sau nu, Părintele Nifon nu a mai avut vreme pentru că fiii lui cei duhovniceşti l-au dat în judecată în ţară şi la Patriarhie şi a şezut pe la schituri (şi a fost alungat şi de la Schitul din Tasul) şi a umblat aşa 28 de ani. Şi aşa a fost prigonit, până la moartea lui; şi ucenicii lui, cu dânsul împreună.

Sfinţii Apostoli, pentru că ei aveau să propovăduiască Sfânta Evanghelie la toate neamurile, până la marginea Pământului. Toate acestea le-au arătat Sfinţii Prooroci, încă şi despre sfârşitul lumii au spus, ca cei ce erau înainte-văzători şi luminaţi de Sfântul Duh.

Şi toate se vor împlini la vremea lor. Căci va veni Domnul nostru Iisus Hristos ca să răsplătească fiecăruia după lucrurile lui: pe cei drepţi să-i încununeze, iar pe cei păcătoşi să-i osândească. Şi auzind şi noi, să luăm aminte despre noi înşine ca, cunoscând că este judecată şi răsplătire, să nu mai păcătuim, zicând că „Dumnezeu este milostiv şi ştie neputinţa firii omeneşti", ci să ne ferim de orice păcat, că, deşi Dumnezeu este milostiv, dar este şi drept judecător, dând fiecăruia după faptele lui.

Deci, rogu-vă pe voi binecredincioşilor creştini, fii ai Tatălui ceresc, să deschideţi ochii inimii voastre, ca să primiţi cu toată dragostea cuvintele mele, ce am să vi le zic, ca pe nişte seminţe cereşti în sufletele voastre cele însetate de graiuri dumnezeşti, deoarece am a vă spune lucruri prea de mirare şi străine auzului omenesc, adică despre sfârşitul lumii şi despre înşelăciunile diavolului, despre farmecele şi vrăjile lui antihrist şi despre a doua venire a Domnului nostru, Iisus Hristos. Însă, de unde voi începe, o, iubitorilor de Hristos?! Şi pe cine să aduc martor cuvintelor mele? Că nu am mai mult decât credinţa şi nădejdea spre Dumnezeu.

Marele Prooroc Isaia, mai vechi decât ceilalţi Prooroci, zice despre sfârşitul lumii aşa: *„Pământul vostru, deşert şi pustiu! Oraşele voastre, arse de foc! Ţara voastră, înaintea voastră, o mănâncă străinii! Părăsi-se-va fiica Sionului ca umbrarul în vie şi ca o păzitoare de poame în harbuzărie, ca un oraş împresurat de vrăjmaşi!"*.

Iată, cât de arătat zice Proorocul pentru sfârşitul lumii! Şi nu vorbeşte pentru poporul iudeu, nici nu vorbeşte despre cetatea lor, Sionul, ci pentru Sfânta noastră Biserică zice, căci în vremea lui antihrist se va pustii. Dar de ce această Biserică, care a lui Dumnezeu este, se numeşte noul Sion? David zice: „*Maica Sionului, va zice omul, şi om s-a născut într-însa*". Şi iarăşi: „Domnul în Sion, mare este şi înfricoşat". Şi Proorocul Osea zice, pentru sfârşitul lumii, aşa: „*În vremile cele de apoi va trimite Domnul vânt arzător din pustie asupra lor, şi se vor usca cu totul vinele lor, şi tot vasul cel mai plăcut al lor se va defăima şi cele ce vor avea în pântece vor crăpa*". Deci, care este altul vântul cel arzător, dacă nu antihrist, care se va naşte din pustie, adică din poporul iudeu, care este pustiit de darul lui Dumnezeu, cu toţi cei ce-l vor primi pe dânsul.

În vremile lui se vor usca apele pământului şi se vor strica sufletele oamenilor celor ce sunt vase plăcute lui Dumnezeu, şi multe femei îngreunate vor muri de foame.

Şi iarăşi, Proorocul Amos zice: „*Acestea grăieşte Domnul «Fiindcă bateţi cu pumnul pe săraci şi luaţi de la dânşii daruri făcându-vă case strălucite, nu veţi locui într-însele»*". Şi, mai jos, iarăşi zice: „*Aceasta grăieşte Domnul Dumnezeu Atotţiitorul: În toate locurile va fi plângere mare şi în toate uliţele se va auzi: vai! vai! celor ce doresc ziua Domnului. Că această zi este pentru voi întuneric, iar nu lumină! Şi precum ar fugi omul din faţa leului şi ar da peste urs, aşa va fi în ziua aceea*". Adică, plângere şi tânguire mare va fi în vremea lui antihrist.

Apoi zicea celor ce-l întrebau pentru sfârşitul lumii: Pentru ce doriţi să ştiţi? Că ziua aceea va aduce întuneric, iar nu lumină, adică pe antihrist, în vremea căruia se vor face multe răutăţi, foamete mare şi secetă. Şi necaz peste

necaz le va veni oamenilor, trecând din nevoi mari la mai mari, căci, din gura leului vor cădea în gura ursului. Şi Proorocul David zice, despre judecata lui Dumnezeu: „*Acolo scaunele au şezut la judecată, scaunele asupra casei lui David*".

Şi pe tot Proorocul, de îl vei întreba, vei afla de obşte vestind pentru sfârşitul lumii. Şi, ca să nu întindem cuvântul de la toţi Proorocii, să aducem numai pe unul, spre mărturie, şi pe urmă să începem cuvântul despre care vrem să vorbim.

Proorocul Maleahi, arăta despre sfârşitul lumii aşa: „*Iată vine ziua arzând ca un cuptor, şi-i va arde pe ei şi vor fi toţi ca cei de alt neam, ca cei ce-şi fac numele lor bun, iar faptele lor sunt rele. Îi va arde pe ei ca trestia, în ziua aceea, care vine, zice Domnul Atotţiitorul, şi nu va rămânea dintre ei nici neam, nici rădăcină, nici odraslă*". Şi va răsări vouă, adică celor ce iubesc numele Lui, Soarele dreptăţii, Domnul nostru Iisus Hristos, Judecătorul Cel drept. Şi vindecarea va fi în aripile Lui. Şi mai jos zice: „*Şi iată, Eu voi trimite vouă pe Ilie Tezviteanul, mai înainte de ziua cea mare şi înfricoşată a Domnului, care va întoarce inima părinţilor către fii şi inima omului către vecinul său, că să nu bată pământul fără de veste*".

Deci, toate acestea, ce le zice Proorocul, sunt ca să cunoaştem noi tulburările şi neînţelegerile ce vor fi în vremea aceea, cum vor fi atunci: defăimaţi preoţii de popor şi poporul părăsit de purtarea de grijă a preoţilor; cum vor umbla tinerii în voia lor şi cum fiii vor urî pe părinţii lor! Părinţii îşi vor ucide fiii, muierile îşi vor da bărbaţii la moarte, bărbaţii vor trage la judecată pe femeile lor; stăpânii se vor face nemilostivi către slugi şi slugile împotriva stăpânilor; bătrânii nu vor fi cinstiţi de cei tineri şi tinerii nu se vor folosi de viaţa bătrânilor. Bisericile se vor

schimba în grajduri, Scripturile se vor călca, Evanghelia se va defăima, curvia va prisosi, preacurvia se va înmulţi, minciunile, clevetirile, nedreptăţile, călcările de jurământ şi toate vicleşugurile se vor face în vremea cea mai de pe urmă (pentru care Sfântul Apostol Pavel ne sfătuieşte, zicând: „*Fraţilor, păziţi-vă de câini*", adică de eretici). Păziţi-vă de lucrătorii fărădelegii; păziţi-vă de pierzarea voastră. Păziţi-vă să nu vă înşele pe voi cineva sau să vă amăgească cu vremelnica înşelăciune lumească. Vedeţi cum umblaţi. Umblaţi cu înţelepciune, nu ca cei necunoscători, ci ca cei înţelepţi, răscumpărând vremea, căci zilele sunt rele".

Cine dar, auzind astfel de cuvinte de la Sfinţii Apostoli şi de la Sfinţii Prooroci şi de la Însuşi Mântuitorul Hristos, să nu creadă că este Înviere? Cine, auzind de judecată şi de răspuns, nu se va îngriji pe sine, ca să fie pregătit în tot minutul pentru a răspunde la dreapta judecată?

Iar pentru antihrist, zice Proorocul Daniel: „Eu, Daniel, iată, mi s-a arătat în vedenie, noaptea, patru vânturi ale cerului ce au lovit în marea cea mare şi patru fiare ce au ieşit din Mare, deosebindu-se între ele.

Cea dintâi era ca leul, parte femeiască, şi avea aripi ca de vultur. Am privit până ce a întins aripile sale şi s-a ridicat de la pământ şi pe picioare de om a stat şi inimă de om i s-a dat ei.

A doua fiară, asemenea ursului, a stat la o parte şi avea trei coaste în gura ei.

Priveam şi iată *a treia fiară,* ca pardosul s-a arătat. Aceasta avea patru aripi de pasăre asupra ei şi patru capete.

În urma acesteia priveam, şi am văzut *a patra fiară* înfricoşată şi înspăimântătoare şi cu tărie deajuns. Dinţii ei erau de fier şi unghiile de aramă; mânca şi ceea ce-i rămânea călca cu picioarele sale. Aceasta era mult mai deosebită decât celelalte fiare, pe care le-am văzut mai înainte, şi avea zece coarne; şi mă uitam la coarnele ei. Şi, iată, alt corn mic a ieşit din mijlocul lor şi trei coarne ale ei, din cele dintâi, s-au smuls dinaintea feţei aceluia; iar ochii erau ca ochii omului, în cornul acela, şi gură mare grăitoare".

Acum să tâlcuim ce înseamnă aceste fiare:

Cea dintâi fiară, adică *leoaica,* înseamnă împăratul Babilonului, Nabucodonosor, care, după cum a văzut Proorocul Daniil, era cu capul de aur, înălţându-se ca un vultur şi mult mândrindu-se, iar după aceasta, cu puterea lui Dumnezeu s-a schimbat în bou. După aceea s-a întors iarăşi la împărăţie, şi după ce s-a smerit, s-a întors la chipul său cel dintâi.

Fiara a doua, adică *ursul,* înseamnă împărăţia perşilor, care s-a văzut ca argintul în vedenia lui Daniel. Şi zice Proorocul, că fiara avea trei coaste în gură. Aceasta înseamnă că trei naţii au împărăţit una după alta: perşii, midii (mezii) şi babilonienii.

Fiara a treia, *pardosul,* înseamnă împărăţia lui Alexandru Macedon, care a împărăţit mai întâi asupra grecilor. A fost văzută de Proorocul Daniel ca arama căci, după căderea împărăţiei perşilor, Alexandru, fiul lui Filip, a ucis pe Darie, împăratul lor, şi i-a luat împărăţia. Iar despre ceea ce zice Proorocul, că „fiara avea patru capete şi patru aripi de pasăre", aceasta înseamnă că împăratul Alexandru, murind, a lăsat după dânsul patru împăraţi, fiind puşi de dânsul.

Iar *fiara a patra,* care era înfricoşată şi îngrozitoare, având zece coarne, dinţi de fier şi unghii de aramă, înseamnă împărăţia romanilor, care s-a arătat în chipul

fierului, fiindcă această împărăţie a fost mai puternică decât toate împărăţiile dinainte, după cum şi fierul mai tare este decât aurul, argintul şi arama. Să mai zicem acum pentru picioarele chipului, pe care l-a văzut Nabucodonosor în vis, şi pentru cele zece coarne ale acestei fiare. Acestea amândouă înseamnă că după ce vor trece zece împărăţii ale romanilor, se va naşte antihrist; el a fost văzut ca „un corn mic în mijlocul celor 10 coarne". El va dezrădăcina trei împăraţi: al Egiptului, al Libiei şi al Etiopiei, şi va fi împărat la evrei. Şi va fi mare tulburare în vremea lui, mari războaie, mari împerecheri şi amestecări. Acesta îşi va începe împărăţia smerit, liniştit, iubit de toţi, cucernic, paşnic, urâtor de nedreptate. Va fi defăimător de daruri, necinstitor de idoli, iubitor de Scripturile bisericeşti, cinstitor de preoţi, ruşinându-se de bătrâni, îmbrăţişând pe tineri, îngreţoşându-se de curvie, vrăjmaş celor potrivnici, niciodată nu va jura, pe străini îi va iubi, pe săraci îi va ajuta, pe cei lipsiţi îi va milui, pe văduve le va ajuta, pe bolnavi îi va căuta. După acestea va face şi minuni: pe cei leproşi îi va curăţi, pe cei bolnavi îi va tămădui, va scoate draci, va spune mai înainte cele viitoare, va spune cele ce s-au făcut în depărtare, va învia morţi, va lumina orbi şi alte multe minuni va face, toate acestea cu năluciri drăceşti. Iar unde va vedea doi oameni certâdu-se, el îi va face să se împace, zicând că, Dumnezeu zice: „să nu apună soarele peste mânia voastră, având vrajbă cu fratele vostru". Şi aşa se va arăta întru toate după ale Domnului, până la o vreme. Bani nu va aduna, argintul nu-l va iubi, pentru avere nu se va îngriji. Toate acestea le va face ca să-l iubească oamenii şi să-l cinstească.

Şi văzând oamenii bunătăţile cele desăvârşite ale lui şi puterea lui, se vor aduna toţi să-l facă împărat. Dar mai mult neamul evreilor, îl vor cere lor de împărat, zicând

între dânşii: oare se mai află altul ca acesta în acest timp? Oare se mai află alt sfânt astăzi ca acesta? Deci să-l facem împărat şi să ne grăbim a-l dobândi. Şi aşa, toţi vor merge la dânsul, rugându-l şi zicâdu-i: „Noi toţi pe tine te voim împărat şi pe tine te iubim, ţie ne supunem toţi, şi prin tine nădăjduim a ne mântui, că numai tu eşti drept pe pământ. Pe tine te-am cunoscut sfânt în neamul nostru, pe tine te-am găsit vrednic şi bun, pentru aceasta ne rugăm ţie, fii împărat peste noi!".

Iar el, făţărnicindu-se, nu va voi să-i asculte, ca să-l roage mai mult şi aşa, după multă rugăminte, va primi ca să se facă împărat şi îndată se va înălţa (mândri) inima lui, după cum zice Sfântul Ioan Evanghelistul în Apocalipsa: *„Şi s-au închinat balaurului, care i-a dat stăpânire fiarei"*. Şi va face război cu trei împăraţi şi-i va omorî: pe al Egiptului, pe al Libiei şi pe al Etiopiei. După aceasta va ridica templul evreilor din Ierusalim şi îl va lua în stăpânire. Şi după aceasta, necuratul împărat va trimite porunci prin tot ţinutul împărăţiei lui, prin draci, prin oameni şi prin toate slugile lui, să propovăduiască tuturor, zicând: mare împărat s-a arătat astăzi pe pământ, veniţi, toţi să ne închinăm lui, veniţi de vedeţi puterea lui şi stăpânirea împărăţiei lui, căci acesta vă va da pâine şi vin mult, şi bogăţie cât voiţi, şi alte daruri şi cinstiri nenumărate! Cine este asemenea lui, care clatină pământul, mută munţii, înviază morţii şi îmbogăţeşte pe săraci şi face oricâte voieşte? Veniţi toţi către dânsul, să vă dea toate bunătăţile (pofta trupului).

Atunci se vor duce toţi către dânsul şi-i vor zice: am auzit că eşti mare împărat şi veseleşti pe toţi slujitorii tăi, pentru aceasta am venit, ca să ne închinăm ţie, spre a ne hrăni, că pierim de foame. Atunci le va zice înşelătorul: veniţi să vă punem pecetea (666) pe mâna dreaptă şi pe

frunte şi vă voi da oricâte voiţi. Pentru aceasta va pecetlui dreapta omului, ca să nu mai poată face cu mâna semnul cinstitei Cruci şi să fie a lui desăvârşit. Se vede că numai cu câte o literă are să fie însemnată în pecetea lui antihrist, pentru fiecare cuvânt, care va fi zis al lepădării de Dumnezeu. Iar aceia, necunoscând înşelăciunea lui, vor sta ca să-i pecetluiască pe mâna dreaptă şi pe frunte. Iar pecetea lui va avea numărul 666, după mărturisirea Sfântului Ioan Evanghelistul. Şi îi va face pe cei mari şi pe cei mici bogaţi, va slobozi pe cei ce sunt în robie, ca pe mulţi să-i amăgească, şi nimeni nu va putea să vândă, sau să cumpere, fără numai aceia care vor avea semnul şi numărul fiarei sau numărul numelui fiarei.

„Aici este înţelepciunea. Cel ce are minte, socotească numărul fiarei; că nume de om este şi numărul ei este 666". Iar înţelesul peceţii va fi aşa: **Mă lepăd de Făcătorul cerului şi al pământului, mă lepăd de Sfântul Botez, mă lepăd de a sluji lui Hristos şi mă fac rob al tău; mă lepăd de împărăţia cerului şi iubesc muncile cele veşnice; mă lepăd de Sfânta Cruce şi primesc pecetea ta.** Acestea vor fi scrise în pecetea înşelătorului antihrist. Care nu va voi să primească pecetea lui, va primi moartea din mâinile lui. „Fericit va fi cel ce va răbda în acea vreme, căci se va mântui şi cu mucenicii cei mari va fi", după cum zice Domnul, în Evanghelia de la Matei: *„Cel ce va răbda până la sfârşit, acela se va mântui"*. Şi Sfântul Ioan Evanghelistul, zice în Evanghelia sa: *„Unii ca aceia mari se vor chema"*.

După acestea, antihrist va preface pe diavoli în chip de îngeri străluciţi şi mulţime multă de draci va pune ca să-l laude şi să-l slăvească, zicând: Mare este împăratul vremii de acum, mare este stăpânirea şi domnia lui, cine este Dumnezeu şi cine este Domn afară de acesta? Acesta

este Dumnezeu. Veniţi, de vă închinaţi lui, veniţi, de credeţi lui!

Pentru aceasta ne porunceşte Domnul în Sfânta Evanghelie de la Matei, zicând: *„Căutaţi să nu vă înşele cineva pe voi"*. Şi atâta se va mândri înşelătorul, că va face multe feluri de năluciri cu vrăji şi cu farmece şi se va arăta prefăcându-se că se suie la cer şi-l vor lua dracii şi-l vor purta prin văzduh. Apoi va face, cu năluciri, că omoară şi înviază, făcând pe slujitorii lui a face cele poruncite cu multă frică şi cutremur. Atunci va trimite prin munţi, prin peşteri şi prin crăpăturile pământului pe dracii lui, spre a căuta pe cei fugiţi şi ascunşi de frica lui, cei care nu au voit să se pecetluiască. Şi dacă vor veni pentru a se pecetlui, bine, iar de nu, cu atâtea pedepse îi va munci, de care nu s-au mai pomenit şi nici nu s-au mai auzit în veac. Căci cu aşa de cumplite munci îi va munci, încât numai de s-ar gândi cineva la ele, cu totul s-ar înfricoşa şi cutremura. Fericiţi vor fi aceia, care vor birui pe nelegiutul antihrist, că aceşti Mucenici, se vor cinsti cu mult mai mult decât cei dintâi Mucenici. Pentru că cei mai dinainte mucenici au biruit pe slujitorii lui antihrist (oameni), iar aceştia îl vor birui pe însuşi antihrist. Atunci toţi, care se vor arăta slujitori râvnitori ai lui Hristos, se vor cinsti şi se vor încununa de însăşi mâinile lui Hristos, Dumnezeu Atotţiitorul.

Să ne întoarcem, însă, la cuvintele noastre. După ce îi va înşela şi îi va pecetlui pe toţi ai lui, după ce vor flămânzi şi vor înseta, vor merge la dânsul, zicând: Iată noi ne-am închinat ţie şi ne-ai pecetluit pe noi; acum, dar, dă-ne să mâncăm şi să bem, după cum ai făgăduit, că, iată, pierim de foame. Întoarce putoarea mării într-o bună mireasmă, că, iată, din cauza secetei celei mari au pierit toate fiarele din mare, au împuţit tot văzduhul şi ne ies sufle-

tele de multă putoare! Porunceşte fântânelor să izvorască ape! Porunceşte cerului să plouă şi pământul să-şi dea roada sa! Goneşte de la noi fiarele cele mâncătoare de trupuri, care au ieşit din culcuşurile lor şi din mare la uscat şi, neavând ce mânca şi ce bea, au năvălit asupra noastră ca să ne mănânce! Că noi, toţi, în tine ne-am pus nădejdea de a ne mântui.

Atunci el, cu multă mânie, le va răspunde, zicând: De unde să vă dau vouă acestea? Dacă cerul nu vrea să dea ploaie şi pământul nu vrea să-şi dea roada sa, de unde să vă dau eu hrană? Daţi-mi şi voi mie! Atunci, nenorociţii aceia, auzind aceste cuvinte ale lui, vor cunoaşte că el este antihrist. Şi vor plânge cu amar, bătându-şi piepturile cu pumnul şi faţa cu palmele, zicând: O, nenorocirea noastră cea mare! O, rea neguţătorie! Vai, cât de rău am greşit! Vai, în ce grozavă pierzare am căzut, cum ne-a înşelat amăgitorul acesta! Vai, nouă! Cum ne-a prins tiranul în laţul său! Cum am căzut în cursa necuratului! O, cum nu am voit noi să ascultăm Sfintei Scripturi şi cum nu voiam să auzim cele poruncite din cărţile Sfintelor Biserici! Cât de mult ne-am orbit! Că, de multe ori auzindu-le acestea, despre care ne învaţă Sfânta Evanghelie, nu am luat aminte; şi, iată, acum înşelându-ne, desăvârşit am pierit.

Acestea zicând ei, vor părăsi toate şi se vor strădui să fugă în munţi şi în peşteri, ca să se ascundă şi să îşi plângă păcatul lor şi, cu inima înfrântă şi zdrobită, se vor ruga lui Dumnezeu, ca să se îndure spre dânşii şi să le ierte lepădarea lor. Iar Dumnezeu, ca un îndurat şi iubitor de oameni ce este, îi va mântui din mâinile lui antihrist şi-i va acoperi cu mâna Sa cea atotputernică, ca să nu-i găsească necuratul tiran. Şi cei ce se vor pocăi, bine le va fi, iar cei care vor rămâne prin cetăţi şi prin sate mari

necazuri vor suferi. Că cei de la răsărit vor merge către apus, nădăjduind că vor găsi acolo puţină uşurare; iar alţii de la apus vor veni către răsărit, neştiind că în tot locul sunt aceste ticăloşii, necazuri şi chinuri care nu s-au făcut din veac, după cum zice Domnul în Sfânta Evanghelie: *„Vai celor ce vor avea în pântece”*.

Asemenea dureri vor avea toţi oamenii, căci, venind noaptea, vor aştepta cu nerăbdare să se facă ziuă, iar venind ziua vor aştepta să se facă noapte, zicând: când se va face noapte, ca să mai uităm durerile şi chinurile? Şi noaptea, venind iarăşi, vor zice: când se va face ziuă ca să vedem lumină şi să scăpăm de fiarele ce năpădesc asupra noastră! Şi văzând noaptea fulgerele şi auzind tunetele şi de neîncetatele trăsnete fiind speriaţi, vor zice: când se va lumina, ca să vedem cel puţin lumina zilei şi, bucurându-ne, să ne veselim de vederea rudeniilor şi a vecinilor noştri?! Şi aşa, nemângâiat vor plânge, ziua şi noaptea. Cu oamenii împreună va plânge, atunci, toată făptura. Pământul greu va suspina, cerul cu amar se va tângui, soarele, luna şi stelele împreună, cu jalnică mâhnire vor fi acoperite, numai pe jumătate dându-şi lumina lor. Marea şi tot văzduhul neîncetat vor fi tulburate şi înnegurate. Fiarele cele sălbatice şi toate dobitoacele cele domestice, de asemenea, cu jalnică strigare se vor tângui şi neobişnuit vor ţipa. Munţii, pădurile, câmpiile, pietrele şi toată suflarea omenească, toate vor plânge cu amar, tânguindu-se pentru amăgirea şi înşelăciunea ce au pătimit, închinându-se oamenii neleguitului antihrist şi, mai ales, pentru că au primit pecetea acestui necurat şi viclean şi s-au lepădat de prea cinstita şi de viaţă făcătoarea Cruce a Domnului nostru Iisus Hristos!

Vor plânge atunci, cu amară tânguire, toate Bisericile lui Dumnezeu, căci, atunci va lipsi cu totul dintr-în-

sele Sfânta Liturghie şi alte Sfinte Slujbe, toate vor fi părăsite, ca nişte urâciuni. Sfântul şi Cinstitul Trup şi Sânge al lui Hrisos, nu se va mai vedea în zilele acelea, încetând cu totul slujbele cele Sfinte. Vor înceta atunci toate cântările bisericeşti; citirea Sfintelor Scripturi, nu se va mai auzi; iar învăţătura Sfintelor Evanghelii de tot va tăcea. Iar necazurile se vor înmulţi; din zi în zi se vor înmulţi. Aurul şi argintul lor pe drumuri îl vor arunca, pietrele, cele de mult preţ, vor fi călcate în picioare ca pietrele de pe drumuri fiindcă toţi se vor grăbi, în zilele acelea, care mai de care să se ascundă de la faţa fermecătorului antihrist. Şi nici un loc nu-i va putea tăinui de el, deoarece, pecetluiţi fiind de dânsul, vor fi cunoscuţi de toată lumea. Şi de mare frică vor fi cuprinşi, pentru că se văd amăgiţi, şi nici îndreptare n-au să aibă de unde dobândi!

Şi, văzând trupurile cele împuţite ale morţilor de pe drumuri şi de prin case şi din tot locul, de mare groază şi frică se vor umple! În casă nevoie, afară, necaz; în casă, foame şi sete, pe drumuri, tulburări şi strigări! Atunci se va veşteji frumuseţea fiilor omeneşti şi feţele celor vii vor fi ca şi ale morţilor! Pofta femeilor va pieri şi cu totul va înceta; şi vai oamenilor în acele zile, de necazul cel mare, care are să fie!

Însă, în unele ca acestea fiind oamenii, Iubitorul de oameni şi Preaînduratul Dumnezeu nu va lăsa zidirea Sa să fie pedepsită multă vreme, că, acei trei ani şi jumătate ai împărăţiei blestematului antihrist se vor împuţina şi degrabă vor trece şi se vor ştirbi, după cum s-a zis mai înainte, pentru pocăinţa celor ce vor fugi prin munţi şi prin crăpăturile pământului, plângându-şi lepădarea lor. După cum zicea Domnul în Evanghelia cea de la Matei:

„Că de nu s-ar scurta zilele acelea, nu s-ar mântui nici un trup, însă, pentru cei aleşi se vor scurta zilele acelea”.

Deci, după ce se vor împlini trei ani şi jumătate, îndată se va desfiinţa împărăţia necuratului antihrist şi va cădea toată puterea şi mândria lui, iar el va merge în munca cea veşnică, după cum mărturiseşte Sfântul Ioan Cuvântătorul de Dumnezeu, în Apocalipsă, zicând: *„Şi am văzut pe fiară şi pe împăraţii pământului şi pe oastea lor adunată, ca să facă război, cu Cel ce şedea pe cal, şi cu oastea Lui. Şi prinzând pe fiară, şi cu ea şi pe proorocul cel mincinos, care a făcut semne înaintea ei, cu care a amăgit pe cei ce au luat semnul fiarei şi pe cei ce s-au închinat chipului ei, de vii s-au trimis aceştia doi în iezerul cel cu foc, care arde cu piatră de pucioasă. Iar ceilalţi au fost ucişi cu sabia Celui ce şedea pe cal, care ieşea din gura Lui, şi toate păsările s-au săturat din cărnurile lor. Bine şi maiestos era Cel ce şedea pe cal şi armata Lui urma după Dânsul*”.

Tot din Apocalipsă: *„Şi am văzut cerul deschizându-se şi iată ieşea un cal alb şi Cel ce şedea pe el, credincios şi adevărat era, care întru dreptate judecă, şi dă război cu fiara. Ochii Lui erau ca para focului şi pe capul Lui erau multe cununi cu nume scrise, pe care nimeni nu ştia să le citească, afară de Cel ce şedea pe cal. Şi era îmbrăcat cu haină vopsită cu sânge, fiindcă a fost omorât pe Cruce, şi Şi-a vărsat tot Preacuratul Său Sânge; şi Se cheamă numele Lui Cuvântul lui Dumnezeu, iar oastea Lui, care era îmbrăcată cu haine albe preacurate, urma după Dânsul, şezând călări pe cai albi. Din gura Celui ce şedea pe cal alb, ieşea o sabie cu două ascuţituri, ca să biruiască pe neamuri* (care sunt dracii şi cei dintre oameni care i-au ascultat pe ei). Deci, cu aceştia a făcut război Fiul lui Dumnezeu, cu împăraţii pământului şi cu diavo-

lul. Şi a fost prins diavolul, împreună cu antihrist, care făcea minuni amăgitoare înaintea lui, şi cu acele minuni a amăgit pe toţi aceia care au primit pecetea diavolului şi s-au închinat icoanei lui, adică lui antihrist. După uciderea lui antihist şi a slujitorilor lui, se va arăta Domnul nostru Iisus Hristos, adică va fi a doua venire a Fiului lui Dumnezeu, în care am nădăjduit şi nădăjduim că ne vom mântui.

Şi va fi a doua venire a Lui, după cum singur, în Evanghelia cea de la Matei, arată, zicând: *„Precum fulgerul iese de la răsărit şi se arată la apus, aşa va fi şi venirea Fiului Omului*".

Dar, acum să spunem şi despre sfârşitul lumii, despre venirea lui antihrist, cum are să se nască şi cum va împlini toată răutatea lui:

Domnul nostru Iisus Hristos, când a voit să vină pe pământ ca să mântuiască neamul omenesc, S-a născut din Preacurata Fecioara Maria, ce era de neam împărătesc şi arhieresc, după cum zic toţi Proorocii şi mărturisesc Sfintele Scripturile.

Asemenea şi de înşelătorul şi de prea răucredinciosul antihrist, aşa mărturiseşte Sfânta Scriptură: că se va naşte din seminţia lui Dan, dintr-o femeie necurată şi prea spurcată şi va fi crescut în ascuns. Nu după cum zic unii, că însuşi diavolul se va întrupa, ci, va fi om ca toţi oamenii, dar având într-însul toată lucrarea satanei, după cum mărturiseşte Sfântul Ioan Damaschin. Şi se va tăia împrejur ca şi Hristos şi apostoli va aduna, spre a-i sluji lui la toate răutăţile, pe care le va face cu fermecătorii şi vrăjitorii (năluciri). Şi va iubi el neamul evreiesc şi multe minuni mincinoase va face înaintea lor, ca să înşele pe oamenii cei răi, încă şi pe cei sfinţi, de va fi cu putinţă.

Apoi, se va mândri contra lui Dumnezeu, socotind, ticălosul, că va împărăţi în veci. Şi va aduna draci, în chipul oamenilor, ca să-i pună stăpânitori asupra lucrurilor şi asupra poporului. Apoi, fiind pus împărat, va urî pe supuşii săi şi va striga, cu mare glas, către popoare: Cunoaşteţi, popoare, neamuri, seminţii şi limbi, puterea mea cea mare? Care împărat poate să se împotrivească mie şi care dintre împăraţi nu se va teme de mine? Priviţi la minunile mele şi vă înspăimântaţi! După aceea va muta munţii cu nălucirile lui, va umbla pe mare ca pe uscat, foc va coborî din cer, ziua o va preface în noapte şi noaptea o va preface în zi, şi, în sfârşit, va face toate câte i se va părea, ca să amăgească pe toţi. Însă toate câte va face, nu sunt adevărate, ci năluciri şi fermecătorii, pentru ca să înşele pe oameni. Şi îndată ce oamenii vor începe a crede lui şi se vor închina, cerul nu va mai ploua şi pământul nu va mai rodi. Marea se va împuţi şi toate fiarele din mare vor muri, râurile şi izvoarele, pâraiele şi fântânile şi toate bălţile vor seca şi toată verdeaţa se va usca. Iar fiarele cele sălbatice vor năvăli asupra oamenilor. Toate dobitoacele vor pieri, încă şi oamenii vor cădea pe uliţe leşinaţi, morţi de foame şi de sete. Mamele vor îmbrăţişa pe fiicele lor, şi vor cădea moarte amândouă, părinţii cu feciorii lor, fraţii cu surorile lor vor cădea murind împreună şi nu va fi cine să-i îngroape. Tot pământul se va umple de reaua putoare din trupurile cele moarte! Marea va vărsa afară valurile sale, ca nişte păcură împuţită. Atunci va fi foamete şi secetă mare în toată lumea, plângeri şi tânguiri, amar şi vai în toate locurile. Suspinele şi oftările inimilor vor prisosi, oamenii din vremea aceia vor ferici pe cei morţi, zicând: Fericiţi sunteţi voi, care n-aţi ajuns zilele noastre, acestea de pe urmă! Şi nu vor avea unde să fugă şi să se ascundă, că se va tulbura marea şi uscatul. Pentru aceasta ne-a zis

nouă Domnul: Privegheaţi, neîncetat rugându-vă, ca să scăpaţi de necazuri.

Rea putoare în mare, rea putoare pe pământ, foamete, cutremur, în mare tulburare, pe pământ tulburare, înfricoşare în mare, înfricoşare pe pământ. Aurul cel mult, argintul şi hainele cele de mătase, cu nimic nu va folosi pe cineva în necazul acela, că toţi oamenii pe morţii cei îngropaţi îi vor ferici, mai înainte de a veni necazul cel mare, ce va fi pe pământ. Că atunci tot aurul şi argintul, aruncat fiind pe uliţe, nu va fi cine să-l ia pe el, fiindcă toate vor fi urâte şi toţi, din toate părţile; a fugi se vor strădui. Şi nicăieri nu va fi lor cu putinţă ca să se ascundă, căci împreună cu foamea şi cu setea, va fi frica de fiarele cele târâtoare şi de trupuri mâncătoare; din afară, cutremur va fi, iar dinăuntru frica. Toate uliţele vor fi pline de mortăciuni: în uliţă putoare, în casă putoare; în uliţă glas de plângere, în casă glas de plângere; în uliţă foame şi sete, în casă foame şi sete; în uliţă amar, în casă amar; fiecare, pe unul şi pe altul, cu plâgere îl va întâmpina şi toţi în mare strâmtoare vor fi, în zilele acelea prea cumplite. Iar oamenii, nemaiputând suferi unele ca acestea, cu mari glasuri vor striga: O, voi munţilor, cădeţi peste noi şi ne acoperiţi! Deschideţi-vă morminte şi ne primiţi pe noi! O, moarte, vino de ne scoate din atâtea nevoi grele şi din mâinile preacumplitului împărat, a acestui preapăgân!

Iar după sfârşitul acelor cumplite necazuri, îndată soarele se va întuneca şi luna nu-şi va mai da lumina sa şi stelele vor cădea şi puterile cerului se vor clătina. *„Şi atunci se va arăta semnul Fiului Omului pe cer. Atunci vor plânge toate seminţiile pământului şi vor vedea pe Fiul Omului, venind pe norii cerului, cu putere şi cu slavă multă”*. Iar cerul, ca o carte, se va învălui şi pămâtul se va mistui de foc, pentru fărădelegile oamenilor şi, mai ales, pentru curvie, sodomie şi ucidere. Şi, făcându-se într-o clipă toate noi, va trimite Domnul pe îngerii Săi să trâmbiţeze cu glas mare, ca să adune pe aleşii Săi de la marginea pământului, de a căror trâmbiţare, cerul şi pământul şi toate cele dedesubt se vor cutremura şi se vor înspăimânta, şi toată firea cea omenească şi îngerească de groaza cea mare se va înfricoşa. Atunci, se vor vedea pogorându-se de sus toate cetele cele cereşti: Îngerii, Arhanghelii, Scaunele, Stăpâniile, Începătoriile, Domniile, Puterile, Heruvimii cei cu ochi mulţi şi Serafimii cei cu câte şase aripi, dimpreună cu toţi Sfinţii, strigând: Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Savaot! Plin este cerul şi pământul de slava Lui. Şi îndată, în acea cântare, se va arăta pe nori, ca un fulger, păşind, Împăratul Slavei, Hristos Dumnezeu, Judecătorul viilor şi al morţilor, spre a Cărui întâmpinare se vor răpi toţi drepţii de pe pământ, alăturându-se la toate cetele îngereşti, după cum zice Sfântul Apostol Pavel: *„Şi noi, cei vii, care vom fi rămaşi, împreună cu dânşii ne vom răpi în nori, întru întâmpinarea Domnului, în văzduh, şi aşa, pururea cu Domnul, vom fi”*.

Se va pogorî Domnul nostru Iisus Hristos, pe pământ, fiind lăudat de toate puterile îngereşti, şi de toţi cei drepţi slăvindu-Se, şi de Apostoli mărindu-Se, de Prooroci şi de Mucenici proslăvindu-Se. După aceasta vor aduce Sfinţii Îngeri, înaintea înfricoşatului Judecător, pe fiul pierzării, adică pe satana şi pe antihrist, dimpreună cu slujitorii lui şi se va arăta înşelăciunea lui, pe care, legându-i, îi va arunca în iezerul cel de foc (iad) unde se vor arde neîncetat, în vecii vecilor, satana şi antihrist, cu toţi dracii şi slujitorii lor, adică: cu masonii, cu fermecătorii, cu necredincioşii jidovi, cu agarenii, cu păgânii şi cu toată mulţimea ereticilor celor ce au hulit şi s-au lepădat de dumnezeirea lui Iisus Hristos, Dumnezeul nostru, şi de

Preacurata Născătoare de Dumnezeu şi Pururea Fecioara Maria, încă şi cu toţi creştinii cei păcătoşi şi nepocăiţi şi nemărturisiţi la preot de păcatele lor cele rele şi spurcate.

Cuvânt al Sfântului Efrem Sirul

pentru a doua venire a Domnului nostru Iisus Hristos; pentru venirea lui antihrist şi pentru sfârşitul lumii culese din Tomul al doilea

Eu, Efrem, cel prea mic şi păcătos şi plin de greşeli, cum voi putea să spun cele mai presus de puterea mea? Dar de vreme ce Mântuitorul, prin a Sa milostivire, pe cei necărturari, înţelepciune i-a învăţat şi, prin dânşii, pe credincioşii de pretutindeni i-a luminat, şi limba noastră cu îndestulare o va lămuri spre folosul şi zidirea mea, a celui ce zic, şi a tuturor ascultătorilor. Şi voi grăi cu durere şi voi spune cu suspinări despre sfârşitul lumii de acum, şi despre acel fără de ruşine şi cumplit balaur (adică antihrist), cel ce va tulbura pe toate cele de sub cer şi are să bage teamă şi împuţinare şi cumplită necredinţă în inimile oamenilor. Va face arătări, semne şi înfricoşări, încât, de ar putea, ar amăgi şi pe cei aleşi; pe toţi se va sârgui să-i înşele cu mincinoasele semne, cu năluciri de arătări vrăjitoreşti şi cu fermecătorii, care se vor face de dânsul.

Căci, cu voia lui Dumnezeu, va lua stăpânire, ca să înşele lumea, fiindcă s-au înmulţit păgânătăţile oamenilor şi pretutindinea tot felul de lucruri cumplite se lucrează. Pentru aceasta Preacuratul Stăpân, va lăsa să fie ispitită lumea cu duhul înşelăciunii, pentru păgânătatea ei, de vreme ce oamenii s-au depărtat de la Dumnezeu şi au iubit pe vicleanul. Mare nevoinţă va fi, fraţilor, în vremile acelea,

mai ales asupra celor credincioşi, când se vor săvârşi semne şi minuni de însuşi balaurul, cel cu multe stăpâniri, când se va arăta ca un dumnezeu, cu năluciri înfricoşate, zburând în văzduh, şi toţi dracii, ca îngerii, înălţându-se înaintea lui, şi va striga cu tărie schimbându-şi chipul şi înfricoşind fără de măsură pe toţi oamenii. Atunci, oare, fraţilor, cine se va afla întărit şi neclătinat petrecând, având în sufletul său semnul Unuia-Născut, a Fiului lui Dumnezeu, adică sfânta Lui venire, când va vedea necazul cel nemângâiat, ce se va face pretutindenea, peste tot sufletul şi nu va fi de nicăieri nici o mângâiere?

Şi, în vremea aceea, nu va fi linişte pe pământ, iar marea, văzând-o toată lumea tulburată, va fugi fiecare ca să se ascundă în munţi, unii murind de foame, iar alţii de sete cumplită, topindu-se ca ceara. Şi nu va fi cine să-i miluiască pe ei, când vor vedea toate feţele lăcrimând şi cu durere întrebând: Nu cumva se află vreun grai al lui Dumnezeu pe pământ? Şi nu se va auzi de nicăieri! Cine oare va suferi urgia zilelor acelea? Şi cine va răbda necazul cel nesuferit? Când vor vedea amestecarea popoarelor, celor ce vor veni de la marginile pământului, pentru vederea tiranului, mulţi, închinându-se înaintea spurcatului, vor striga cu cutremur (încât şi locul se va clătina de strigările lor), zicând: Tu eşti mântuitorul nostru! Atunci marea se va tulbura şi pământul se va usca, cerul nu va mai ploua şi lacurile se vor usca. Şi toţi cei ce vor fi pe pământ, de la răsărit către apus, vor fugi de multă frică. Şi iarăşi, cei ce vor fi la apusul soarelui, către răsărit, vor fugi cu cutremur.

Luând atunci, obraznicul, stăpânirea, va trimite pe draci în toate marginile pământului, ca să propovăduiască cu îndrăzneală, că „s-a arătat cu slavă; veniţi de-l vedeţi pe el!”. Cine, oare, va avea sufletul de diamant, ca să su-

fere vitejeşte toate smintelile acelea? Cine, oare, va fi acest om, precum am zis, ca toţi îngerii să-l fericească pe el? Căci eu, fraţilor, iubitorul de Hristos, desăvârşit m-am înfricoşat numai din însăşi pomenirea balaurului. Cuget în mine, despre necazul cel mare ce va fi asupra oamenilor în vremile acelea şi în ce fel se va arăta acest balaur pângărit, asupra neamului omenesc. Însă, sfinţilor, celor ce vor putea birui nălucirile lui, mult mai cumplit li se va arăta; că vor fi mulţi cei ce se vor afla atunci plăcuţi lui Dumnezeu, care vor putea să se mântuiască prin munţi şi dealuri şi în locuri pustii, cu multe rugăciuni şi cu plângere nesfârşită. Că, văzându-i Dumnezeu pe ei aşa în plângere nemângâiată şi în credinţă curată, Se va milostivi spre dânşii, ca un Părinte iubitor de fii, şi-i va păzi pe ei, unde se vor ascunde. Că prea pângăritul nu va înceta, căutând pe Sfinţi pe pământ şi pe mare, socotind că el va împărăţi de acum pe pământ. Şi pe toţi îi va supune, şi va socoti, ticălosul, să stea împotrivă în ceasul acela înfricoşat, când va veni Domnul din cer, neştiind, ticălosul, de a sa neputinţă şi mândrie pentru care a căzut din cer.

Cu toate acestea va tulbura pământul, va înfricoşa pe toate, cu mincinoasele semne vrăjitoreşti. Şi nu va fi în vremea aceea, când va veni balaurul, slăbire pe pământ, ci mare necaz, tulburare şi amestecare de popoare, moarte şi foamete în toate marginile pământului. Căci, Însuşi Domnul, cu dumnezeiasca Sa gură, a zis: *„Că unele ca acestea nu s-au făcut de la începutul zidirii"*. Iar noi, păcătoşii, cum vom asemăna nevoia cea peste măsură, încă şi netâlcuită, după cum Dumnezeu Însuşi a numit-o pe dânsa. Însă, fiecare să-şi pună în mintea sa, cu dinadinsul, sfintele cuvinte ale Domnului şi Mântuitorului, cum că, pentru nevoia şi necazul cel prea mare, va scurta zilele acelea, prin a Sa milostivire, sfătuindu-ne pe noi şi zicând: *Rugaţi-vă ca să nu fie fuga voastră iarna* (adică căzuţi în vreo sectă, eres), *sau sâmbăta* (adică în nelucrarea pocăinţei, deci, petrecând în păcate). Iarăşi a zis: *„Privegheaţi totdeauna, adeseori rugându-vă, ca să scăpaţi de necaz şi să staţi înaintea lui Dumnezeu, ca să vă mântuiţi de toate acestea, că timpul aproape este"*; şi în această răutate toţi stăm şi nu credem! Deci, să ne rugăm neîncetat, cu lacrimi, ziua şi noaptea, căzând la Dumnezeu, ca să ne mântuim de necazul ce va să vie pe pământ, ca să nu vedem nicidecum fiara, nici să nu auzim înfricoşările lui, căci vor fi cutremure şi morţi de multe feluri peste tot pământul.

Viteaz suflet va fi acela, care va putea să-şi ţină viaţa atunci în mijlocul smintelilor, căci dacă în credinţă se va împuţina omul, atunci foarte uşor se va înconjura şi se va robi de semnele balaurului celui rău şi viclean, şi neiertat se va afla unul ca acesta la judecată, că vânzător lui însuşi se va afla, că a crezut tiranului de bună voie. De multe rugăciuni şi lacrimi avem trebuinţă, o, iubiţilor, ca să fie cineva din noi tare în ispite! Fiindcă multe vor fi nălucirile fiarei, cele ce se vor face de ea, căci luptătoare împotriva lui Dumnezeu fiind, pe toate va voi să le piardă.

Aţi auzit, fraţii mei cei iubitori de Hristos, ce a făcut diavolul israilitenilor în pustie, când ieşeau din Egipt? Cum i-a amăgit pe ei, ticălosul şi prea spurcatul, ca să facă toţi acel prea cumplit păcat, că a învăţat pe Valaam ca să dea lui Valac, împăratul Madianului, sfat rău, ca să pună pe femeile cetăţii în corturi şi pe popor să-l amăgească spre curvie şi spre a jertfi? Căci, văzându-i Dumnezeu, ca pe nişte necuraţi, cu totul, deodată a vrut să-i piardă pe ei, după ce toţi ar fi curvit cu femeile, ca nişte dobitoace. Şi au pus pe femei cu neruşinare la un loc (în comun) şi mese pline de mâncări, de stropiri şi mirosuri de jertfe înaintea porţilor, pe toţi trăgându-i spre moarte.

Ca acela, ce va dori să curvească cu spurcatele acelea femei, mai înainte să aducă jertfă şi apoi să intre la dânsele, căci nu luau femeile plată de la popor, ca pe toţi cei ce veneau la dânsele să-i înşele a jertfi la idoli. Şi au dat boierilor să curvească cu fetele boierilor, de asemenea şi bogaţilor cu fetele bogaţilor, iar pe cele mai multe din femei în comun, la tot norodul cel prost.

Aţi văzut lucrarea nedreptăţii şi vicleana meşteşugire, cum tuturor le-a săpat groapa spre moarte? Văzut-a cineva din voi, cândva, vreun lucru ca acesta, fără ruşine? Preacurvia ţinând sabia, cea cu două ascuţişuri, căci cu două morţi cumplite omorau femeile pe cei ce intrau la dânsele, ca să jertfească la idoli şi să curvească. Cu un astfel de chip, va face tiranul, ca toţi să poarte pecetea fiarei, când va veni în vremea sa, la împlinirea vremilor, căci are să amăgească pe toţi cu semne şi numai aşa vor putea să cumpere bucate şi tot felul de trebuinţe, şi povăţuitori peste popoare va pune, ca să împlinească porunca lui.

Luaţi amite fraţii mei! Covârşirea fiarei şi meşteşugirea vicleniei ei, de la pântece începe! Căci, după ce va fi strâmtorat cineva, lipsindu-se de bucate, va fi silit a primi pecetea lui, dar nu peste toate mădularele trupului, ci pe mâna dreaptă şi pe frunte, va fi pus păgânescul chip, ca să nu mai aibă stăpânire omul, să se pecetluiască cu mâna dreaptă cu semnul Sfintei Cruci, pe frunte, nici să nu se pecetluiască în numele Domnului, nici cu prea slăvita şi cinstita Cruce a lui Hristos, Mântuitorul nostru. Că ştie ticălosul, că dacă se va pecetlui cineva cu Crucea Domnului îi risipeşte toată puterea lui şi pentru aceasta pecetluieşte dreapta omului, că aceasta este care pecetluieşte toate mădularele noastre. Asemenea este şi fruntea, care, ca un

sfeşnic ce poartă făclia luminei, adică semnul Mântuitorului pe faţă.

Deci, fraţii mei, înfricoşată nevoinţă o să fie tuturor oamenilor, celor iubitori de Hristos, dar până la ceasul morţii să nu se teamă cineva şi nici să nu stea cu moleşire, când va începe a închipui balaurul pecetea sa în locul Crucii Mântuitorului. În acest fel se va osteni vrăjmaşul, ca numele Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos să nu se mai pomenească deloc în vremea lui.

Şi aceasta o va face, fiindcă se teme şi se cutremură, necuratul, de sfânta putere a Mântuitorului nostru. Căci, de nu se va pecetlui cineva cu pecetea aceluia, nu se va robi de nălucirile lui, iar Domnul nu se va depărta de la unii ca aceştia, ci îi va lumina şi îi va trage către El. A înţelege se cade nouă, fraţilor, cu tot dinadinsul, nălucirile vrăjmaşului, că nemilostiv şi fără de omenie este. Iar Domnul nostru, cu linişte va veni la noi toţi, ca să gonească de la noi meşteşugurile balaurului (fiarei). Deci, noi, credinţa lui Hristos neabătută şi curată ţinând-o, uşor vom birui puterea tiranului. Gând neschimbat să ne câştigăm şi bună statornicie, şi se va depărta de la noi neputinciosul, neavând ce să facă. Căci eu, prea micul, vă rog, fraţilor iubitori de Hristos, să nu ne moleşim, ci, mai ales, puternici să ne facem cu puterea Crucii. Netrecuta nevoinţă lângă uşă este; platoşa credinţei să o luăm cu toţii; să scoatem cu dragoste din izvorul cel dumnezeesc, nădejdile mântuirii sufletelor noastre! Nezidita Treime, cea de o Fiinţă, este izvor ce dă viaţă. Dacă se va înconjura cu astfel de arme sufletul nostru, călcat va fi balaurul. Cu toate acestea, se cade nouă, a ne ruga, ca să nu cădem în ispită, nici să fugim iarna. Fiţi gata, deci, ca nişte robi credincioşi, neprimind pe altul; de vreme ce hoţul şi pierzătorul şi cel fără de omenie, mai întâi va veni în ale sale vremi, vrând

să fure, să înjunghie şi să piardă turma cea aleasă a lui Hristos. Falsul păstor va lua asupra lui chipul Adevăratului Păstor, ca să înşele oile turmei lui Hristos.

Însă cei ce ştiu şi vor recunoaşte glasul cel Sfânt al Adevăratului Păstor, îndată îl vor cunoaşte. Că glasul pierzătorului nu se aseamănă cu glasul Adevăratului Păstor, fiindcă glasul tiranului este rănitor. Plin fiind glasul lui de chipul hoţului, îndată se şi cunoaşte. Deci, să ne învăţăm, prietenilor, cu ce chip are să vină pe pământ şarpele cel fără de ruşine! Fiindcă Mântuitorul, vrând să mântuiască neamul omenesc, din Fecioară S-a Născut şi chipul omului luând a zdrobit pe vrăjmaş cu sfânta putere a dumnezeirii Lui. Blând şi smerit a fost pe pământ, ca pe noi să ne înalţe de la pământ la cer. Căci, cu încredinţare şi cu adevărat, Dumnezeu este Cel ce S-a zămislit şi S-a întrupat, născându-Se din Sfânta Fecioară, şi prin patima Crucii, a mântuit neamul omenesc, şi iarăşi va să vină în ziua cea de pe urmă să judece viii şi morţii şi să răsplătească tuturor după faptele lor, drepţilor şi necredincioşilor, ca un Drept Judecător.

Aceasta ştiind-o şi cunoscând-o vrăjmaşul, că iarăşi va să vină din cer Domnul, cu slava dumnezeirii, a socotit şi aceasta, ca să ia asupra lui chipul venirii lui Hristos şi să ne înşele pe noi. Dar Domnul nostru va veni ca un fulger înfricoşat pe pământ, iar vrăjmaşul nu va veni aşa, căci zurbagiu este. Şi se va naşte, cu adevărat, dintr-o femeie spurcată, care va fi unealtă a lui; deci el nu se va întrupa, ci cu acest fel de chip va veni prea pângăritul, ca un hoţ, ca să înşele pe toţi, fiind smerit, liniştit, urând cele nedrepte, de la idoli întorcându-se, dreapta credinţă mai mult cinstind, bun, iubitor de săraci, peste măsură de frumos, cu bună aşezare, bun către toţi, cinstind cu covârşire pe neamul iudeilor (că ei aşteaptă venirea lui). Iar în toate

acestea, va face semne, arătări şi înfricoşări cu multă stăpânire şi se va meşteşugi cu vicleşug ca să placă tuturor, şi să fie iubit repede de mulţi. Daruri nu va lua, cu mânie nu va grăi, mâhnit nu se va arăta, şi cu chipul bunei rânduieli va amăgi lumea, până ce se va face împărat. Şi după ce vor vedea multe popoare nişte fapte bune ca acestea şi puterea sa, toţi împreună, cu o voinţă se vor face, şi cu bucurie mare îl vor propovădui pe el împărat, zicând unii către alţii: Oare se mai află vreun om ca acesta bun şi drept? Însă cel mai mult, poporul cel ucigaş al iudeilor, îl vor cinsti şi se vor bucura de împărăţia lui. De aceea, ca unul ce va cinsti cel mai mult locul şi biserica iudaică, va arăta tuturor, că se face purtare de griji pentru dânşii. Şi, când va împărăţi balaurul pe pământ, cu mare sârguinţă popoarele i se vor face ajutătoare: Edom, şi iarăşi Moav, încă şi fiii lui Amon, ca unui adevărat împărat i se vor închina lui cu bucurie, şi ei se vor face cei dintâi apărători ai lui.

Apoi, se va întări îndată împărăţia acestuia, şi va bate cu mânie pe trei împăraţi mari. Iar după aceasta, se va înălţa inima lui, şi va vărsa balaurul amărăciunea sa, punând înainte, în Sion, veninul morţii, tulburând lumea. Va clătina marginile pământului, va necăji toate, va pângări suflete. Nu se va mai arăta ca un cucernic, ci cu totul va fi fără de omenie: iute, mânios, cumplit, nestatornic, înfricoşat, slut, urâcios, greţos, sălbatic, pierzător, sârguindu-se a arunca în groapa păgânătăţii tot neamul omenesc, prin aşa nebunie. Va face semne mincinoase, iar mulţimea şi alte multe popoare, stând înaintea lui, îl vor lăuda pentru năluciri şi vor striga cu glas mare, încât se va clătina locul, în care popoarele vor sta înaintea lui. Şi el va grăi cu îndrăzneală: Cunoaşteţi voi puterea şi stăpânirea mea? Iată dar, înaintea voastră, a tuturor, poruncesc

acestui munte mare, ce este de cealaltă parte a mării, ca să vină aici la noi. Apoi, va zice spurcatul: Ţie, îţi poruncesc să te muţi îndată dincoace de mare; şi va alerga muntele, în privirea tuturor, însă nicidecum din temeliile lui nu se va muta, ci va fi o nălucire. Căci cele ce Dumnezeu Cel Preaînalt, de la începutul zidirii, le-a întemeiat şi le-a înălţat, asupra acestora, prea spurcatul, nu are stăpânire. Şi va amăgi lumea şi cu alte năluciri vrăjitoreşti. Şi iarăşi, altui munte, ce va sta în adâncul mării celei mari, ostrov foarte mare fiind, îi va porunci să se ducă şi pe uscat să stea, în ţărmuri veselitoare, spre veselia privitorilor, dar ostrovul nicidecum din mare nu se va mişca. Şi iarăşi, îşi va întinde mâinile lui şi va aduna mulţime de târâtoare şi păsări; de asemenea, încă va păşi pe deasupra adâncului, şi pe mare va umbla ca pe uscat; însă toate acestea vor fi năluciri.

Şi mulţi vor crede în el şi-l vor slăvi, ca pe un dumnezeu tare. Iar celor ce vor avea pe Adevăratul Dumnezeu, li se vor lumina ochii inimei lor şi cu deamănuntul vor privi, prin credinţă curată, şi vor cunoaşte înşelăciunea lui. Acestea toate făcându-le, va înşela lumea şi mulţi vor crede lui, slăvindu-l ca pe un dumnezeu. Însă câţi vor avea frica lui Dumnezeu în ei şi ochii inimii luminaţi, vor cunoaşte cu dinadinsul, că nici muntele nu s-a mutat din locul său, nici ostrovul nu a ieşit din mare pe uscat. Toate acestea, în numele său, le va săvârşi antihrist; şi nu vor fi adevărate, după cum am zis mai sus, căci cu farmece va lucra toate mincinoasele lui minuni, fermecând vederile oamenilor, ce se vor pleca a crede lui. Că nu va primi prea spurcatul să se pomenească Preacuratul Nume al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, căci luptător împotriva lui Dumnezeu este şi fiu al pierzării.

Acestea făcându-se şi popoarele închinându-se lui, şi ca pe un dumnezeu lăudându-l, din zi în zi se va mânia Cel Preaînalt, în ceruri, şi Îşi va întoarce faţa Sa de către ei. După aceea se vor face cumplite semne: foamete necurmată, cutremur neîncetat, morţi necontenite şi semne înfricoşate. Atunci cerul nu va mai ploua, pământul nu va mai rodi, izvoarele vor seca, râurile se vor usca, iarba nu va mai răsări, verdeaţă nu va fi, copacii din rădăcină se vor usca şi nu vor odrăsli, peştii mării şi chiţii într-însa vor muri şi putoare pierzătoare şi sunete înfricoşate va trimite marea. Şi, de huietul valurilor, vor muri oamenii de frică. Atunci vor plânge şi vor suspina cumplit sufletele lor şi necaz necontenit îi va cuprinde pe dânşii, ziua şi noaptea. Nicăieri nu vor găsi să se sature de mâncare, căci povăţuitorii de noroade, tiranii, se vor afla în tot locul. Şi dacă cineva va aduce cu sine pecetea tiranului însemnată pe frunte şi pe mâna dreaptă, va cumpăra puţin de mâncare din cele ce se vor afla. Atunci vor muri pruncii la sânurile maicilor, vor muri şi maicile deasupra pruncilor lor, va muri tatăl cu fiii şi femeia pe uliţă, şi nu va fi cine să-i îngroape sau să-i strângă în morminturi.

Putoare rea se va face, din mortăciunile cele multe ce vor fi aruncate pe uliţi şi pretutindenea, şi mult îi va necăji pe cei vii. Dimineaţa, toţi vor zice cu suspinuri şi cu durere: când se va face seară ca să dobândim odihnă? Şi venind seara, iarăşi, cu lacrimi prea amare, vor grăi între dânşii: oare când se va lumina, ca, de necazul ce stă asupra noastră, să scăpăm? Atunci, se va veşteji frumuseţea feţii la tot trupul. Se vor face feţele lor greţoase, ca de morţi, şi va fi urâtă frumuseţea femeilor, iar toţi cei ce s-au plecat cumplitei fiare şi au luat pecetea aceluia, adică păgânescul chip al spurcatului, alergând către dânsul, vor zice cu durere: dă-ne nouă să mâncăm şi să bem, că toţi

murim de foame şi goneşte de la noi fiarele cele veninoase! Şi, neavând ce răspunde, ticălosul, va zice cu multă asprime: de unde să vă dau eu, oamenilor, să mâncaţi şi să beţi, dacă cerul nu voieşte să dea pământului ploaie, şi pământul, iarăşi, nicidecum n-a dat seceriş sau roadă? Şi, auzind acestea, poporul va plânge şi se va tângui cu totul, neavând mângâiere în necaz. Necaz peste necaz va fi lor, nemângâiat, căci, de bună voie, au crezut tiranului. Şi dacă ticălosul nu va putea nici lui să îşi ajute, cum îi va milui pe dânşii? În acele zile vor fi nevoi mari, de necazul cel mult al balaurului, de frică şi de cutremurul cel mare şi huietul mării, de foame, de sete şi de muşcăturile fiarelor. Toţi cei ce vor lua pecetea lui antihrist şi se vor închina lui, ca lui Dumnezeu, nu vor avea nici o parte în împărăţia lui Hristos, ci dimpreună cu balaurul vor fi aruncaţi în gheena.

Fericit va fi acela ce se va afla sfânt şi credincios, şi va avea în inima lui credinţă, fără de îndoială, către Dumnezeu, că fără de frică vor lepăda întrebările lui, defăimând muncile şi nălucirile lui. Dar mai înainte de acestea, va trimite Dumnezeu pe Ilie Tezviteanul şi pe Enoh, ca un milostiv, ca să facă cunoscută dreapta credinţă neamului omenesc, şi să propovăduiască cu îndrăzneală cunoştinţa de Dumnezeu tuturor, ca să nu creadă tiranului de frică, că vor striga şi vor zice: Înşelător este, o, oamenilor, nimeni să nu creadă lui nicidecum! Şi nici să nu-l ascultaţi pe acest luptător împotriva lui Dumnezeu! Nimeni din voi să nu se înfricoşeze, că degrabă se va surpa. Iată, Domnul Cel Sfânt vine din cer, să judece pe toţi cei ce s-au plecat semnelor lui.

Însă puţini vor fi atunci cei ce vor voi să asculte şi să creadă în propovăduirea Proorocilor. Iar aceasta o va face Mântuitorul ca să-Şi arate negrăita Sa iubire de oameni, că niciodată nu voieşte moartea păcătosului şi a necuratului, ci voieşte ca toţi să se mântuiască; că nici în vremea aceia nu va lăsa neamul omenesc fără de propovăduire, ca fără de răspuns să fie toţi la judecată. Deci, mulţi din Sfinţi, câţi se vor afla atunci, la venirea spurcatului antihrist, vor vărsa râuri de lacrimi, cu suspine, către Dumnezeu Cel Sfânt, ca să se mântuiască de balaur şi, cu mare sârguinţă, vor fugi în pustietăţi, în munţi şi în peşteri, cu frică se vor ascunde. Şi îşi vor presăra pământ şi ţărână pe capetele lor, rugându-se, noaptea şi ziua, cu multă smerenie. Şi li se va dărui lor aceasta, de la Dumnezeul Cel Sfânt, şi-i va povăţui pe dânşii Darul Duhului Sfânt în locuri hotărâte, şi se vor mântui, fiind ascunşi în găuri şi în peşteri, nevăzând semnele şi înfricoşările lui antihrist. Căci celor ce au cunoştinţă, cu uşurinţă le va fi cunoscută venirea lui. Iar celor ce îşi au mintea de-a pururea la lucruri lumeşti şi iubesc cele pământeşti, nu le va fi cunoscută venirea acestuia. Căci, cel ce de-a pururea este legat cu lucruri lumeşti, măcar dacă ar şi auzi, tot nu crede, ba îl şi urăşte pe cel ce i-ar spune despre venirea lui antihrist. Pentru aceasta Sfinţii se întăresc în credinţă spre a scăpa, că toată învăluirea şi grijile vieţii acesteia le-au lepădat.

Atunci va plânge tot pământul, marea şi aerul vor plânge împreună, şi dobitoacele cele sălbatice şi păsările cerului; vor plânge munţii şi dealurile şi lemnele câmpului. Vor plânge şi luminătorii cerului, dimpreună cu stelele, pentru neamul omenesc; că toţi s-au abătut de la Dumnezeu Cel Sfânt şi Ziditorul tuturor şi au crezut înşelătorului, primind pecetea spurcatului antihrist, în locul Făcătoarei de viaţă Cruci a Mântuitorului. Va plânge pământul şi marea şi cu totul va înceta glasul psalmului şi al rugăciunii din gura omului! Vor plânge toate bisericile lui

Hristos cu plângere mare, că nu se va mai sluji sfinţirea şi prinosul! Iar după ce se vor împlini trei ani şi jumătate, ai stăpânirii spurcatului şi a faptelor lui, şi după ce se vor împlini toate smintelile, în tot pământul, după cum zice gura Domnului, atunci va veni Domnul şi Mântuitorul nostru, ca un fulger strălucind, din cerul cel sfânt, cel prea curat şi înfricoşat şi prea slăvit, Dumnezeul nostru şi Împăratul şi Mirele Cel fără de moarte. Pe nori va veni, cu slavă neasemănată, înaintea Lui alergând rânduielile Îngerilor şi ale Arhanghelilor, toţi, văpăi de foc fiind, Heruvimii, având ochii în jos şi Serafimii, zburând cu feţele şi picioarele ascunse între aripile lor, cele de foc, strigând cu groază, unul către altul, şi zicând: Întreit Sfânt, Întreit Sfânt este Domnul. Şi glas de trâmbiţă va grăi cu frică: sculaţi-vă, cei ce dormiţi. Iată, a venit Mirele!

Atunci se vor deschide mormintele şi va auzi ţărâna cea putrezită, acea mare şi înfricoşată venire a Mântuitorului, şi, ca într-o clipeală de ochi, se vor scula toate seminţiile pământului şi vor căuta la frumuseţea cea sfântă a Mirelui. Mii şi milioane de mii de Îngeri şi de Arhangheli şi nenumărate oşti se vor bucura cu bucurie mare. Atunci Sfinţii, Drepţii şi toţi care nu vor fi luat pecetea balaurului celui păgân, se vor bucura foarte. Şi se va aduce tiranul, legat de îngeri, cu dracii lui dimpreună, înaintea divanului. Şi cei ce vor fi luat pecetea lui, toţi păgânii şi păcătoşii, se vor aduce legaţi; şi va da Împăratul hotărâre asupra lor, hotărârea osândei celei veşnice în focul cel nestins! Şi toţi cei din peşteri se vor bucura împreună cu Mirele, cu bucurie negrăită, în împărăţia cea veşnică, împreună cu toţi Sfinţii, în nesfârşiţii vecii vecilor. Amin.

* * *

Din cuvintele Sfântului Efrem Sirul

culese din Tomul al treilea

Soarele şi luna şi toate stelele se vor aduna, după învierea cea de obşte, într-un loc din Rai, şi se va face, iarăşi, întuneric.

Mântuitorul a zis: Întâi va fi sfârşitul şi pe urmă învierea, fiindcă pe toate în pildă le-a grăit.

Tâlcuire

Sfântul Efrem vorbeşte aici despre mia de ani, şi despre învierea cea de obşte, pentru oarecare eretici, care ziceau că are să mai fie o înviere după o mie de ani. Sfântul arată că numai una are să fie învierea. Sfânta Scriptură zice poate pentru omul cel păcătos, care s-a întors spre pocăinţă că a înviat a doua oară întru dreptate, adică a înviat cu sufletul, căci mai înainte de pocăinţă era mort. Pentru aceasta zice de a doua înviere. Că învierea cea dintâi este Botezul, pentru spălarea păcatului celui strămoşesc, iar a doua este după cum am zis mai sus: învierea omului păcătos, care murise sufleteşte şi prin pocăinţă a înviat a doua oară. Pentru aceasta am explicat aici aceste cuvinte.

Sfântul Ioan Evanghelistul zice la Apocalipsă, că a pus aceşti ani cu închipuire, zicând despre şapte biserici.

Sfântul Efrem zicea către eretici: Dacă tu ceri de la mine întrebările celor o mie de ani, iată, şi eu voi cere de la tine candela şi îmbrăcămintea cea albă. „Candela" înseamnă necăderea în păcate, după Botez.Dacă ceri de la mine întâi învierea cea de o mie de ani, voi cere şi eu de la tine calea, adică, cum mergi? Că faptele tale te arată,

dacă trăieşti sau nu pentru învierea ce va fi. Şi înger galben şi jivină gândită (care este trupul), care se aprinde de mânie (că greceşte se zice Apsifton), ce are fire amară ca pelinul, iar româneşte se zice: că iute se aprinde de mânie. De aceea Sfântul zicea ereticilor, că numaidecât se aprind de mânie, căci nu sunt blânzi şi îndelung-răbdători. Pentru aceasta cerea, de la ei, Sfântul, chipul creştinătăţii. Dă-mi mie cele şapte pahare, adică, cele şapte fapte bune, pe care trebuie să le aibă tot creştinul cel adevărat, şi lasă acea mie de ani, zicea Sfântul. Dovedeşte că muierea este cetatea şi atunci eu îţi voi da dovadă ţie în acest chip pentru cei o mie de ani.

Şarpe s-a arătat a fi diavolul. Lanţul lui este legătura şi certarea lui Dumnezeu, ca să nu mai aibă stăpânire asupra oamenilor. Când antihrist va veni, lanţul se va dezlega, cerurile, înfricoşându-se, se vor risipi, iar stihiile, arzându-se, se vor topi. Pământul, cu lucrurile cele de pe dânsul, se va arde, iar stelele ca frunzele vor cădea. Soarele şi luna se vor întuneca şi nu-şi vor mai da lumina lor.

Luaţi aminte, iubiţilor, cum toate cele rele cresc şi sporesc în fiecare zi şi prisoseşte viclenia. Acestea toate aşteaptă tulburarea ce va să fie şi necazul cel mare, care va fi peste toate marginile pământului, că pentru păcatele noastre şi pentru trândăvia noastră sporesc cele rele.

Descoperiri ale lui Zisu Fasula

Descoperirea I-a

Am făcut rugăciuni către Dumnezeu, către Maica Domnului şi Sfântul Ioan Evanghelistul, ca să-mi arate ce sunt acestea, care mi s-au arătat. Şi, întorcându-mă să dorm, văd în aşternutul meu, încă fiind treaz, cum deodată toată lumea s-a prefăcut în mare. Şi, deasupra mării, venea o fiară mare ca scorpia, cu coada ridicată, şi în vârful cozii avea un ac mare; şi mergea pe deasupra apelor mării, din partea răsăritului spre apus, cu mare mânie. După aceasta, o altă fiară în chipul pisicii, pestriţă, s-a dus cu multă grăbire aproape de scorpie. Iar eu am rămas, mirându-mă de cele arătate. M-am uitat după aceea spre cer şi l-am văzut alb şi nou, ca o coală de hârtie. Şi am zis de trei ori: „Doamne, miluieşte", şi îndată s-a deschis cerul acela nou şi a ieşit un vultur foarte alb şi ca un fulger a venit la mare. Şi cum s-au atins aripile lui de marginea mării, îndată s-au înecat acele două fiare (scorpia şi pisica) şi nu s-au mai văzut pe apă. Aripile vulturului erau drepte, cruciş, ca un chip de cântar, şi picioare nu avea, iar înăuntru, între aripi, era ca un cap de om tânăr şi foarte frumos, iar penele îi erau aurite pe margine, şi, îndată ce s-au atins de mare s-a făcut apa albă ca laptele, iar marea s-a liniştit, cu multă smerenie!

Tâlcuire

Acestea au să fie în vremea împăratului celui bun, care va fi pus de îngeri, marea însemnând lumea, iar apele însemnând popoarele.

Atuncea vor veni şi se vor boteza toate neamurile, adică se vor albi (se vor curăţi de păcate) cu Sfântul Botez şi se va face pace în toată lumea.

Descoperirea a II-a

După o vreme, când era puţin întunecat şi nu puteam să văd bine, a venit un om, în chip de ostaş, şi mi-a zis: să ştii că mulţi credincioşi nu vor crede în cărţile tale şi mulţi necredincioşi vor crede. Ostaşul acela era tânăr, cam de 18 sau 20 de ani şi foarte ales şi frumos. Hainele lui erau ca cerul de curate, picioarele lui nu se vedeau când călca, numele lui nu şi-l spunea, arme nu avea, numai o cruce ţinea în mâna dreaptă, pe jos nu umbla, iar crucea era mai înaltă decât capul său cu doi rupi. Nu era nici de fier, nici de lemn, ci se deosebea în felul ei. Acesta, mi se părea că după multă vreme venea de la crivăţ. Şi mi-a spus un cuvânt, dar eu nu am putut să-i răspund. El, ostaşul, mi-a zis: cu acest fel de haine mireneşti să fii îmbrăcat, ca să alergi pretutindinea pe la arhierei, şi la cei bisericeşti, la stăpânitori, dascăli şi la legiuitori.

Mi s-a arătat când ostaş, când slujitor oştii, cu toiag în mână, şi, mai înainte de fugirea lui Otanu, m-a lovit uşor cu toiagul, şi, deşteptându-mă, mi-a zis: aleargă şi propovăduieşte, şi să împlineşti degrabă această poruncă împărătească în timp scurt, ca să ajungă poporul unde sunt iscăliţi 150 de boieri şi de arhierei, începând de la Rumelia. Eu i-am zis: iată că eu sunt desculţ. Însă, cu lovirea toiagului său, mi s-a părut că am mers ca la 40 de paşi şi am împlinit porunca. Apoi mi s-a mai arătat şi altădată. Iar acum, fiind ultima dată, mi-a zis: să ştii şi aceasta, că viţa cea din Sparta este tare, adică nu crede în cele spuse de tine şi asemenea oameni nu se scot, dar tu să protestezi şi a patra oară la arhiereu şi să pleci de aici şi să te duci în

părţile crivăţului, căci acolo vei găsi un om, care să te sfătuiască şi să te ajute în orice nevoie vei avea, fiindcă cheile Eladei se ţin în mâinile acestui om, K.T.Z. Şi dacă omul acela va face ceva, este bine naţiei elineşti, iar de nu, atunci, se va prăpădi Elada.

Descoperirea a III-a

În altă noapte am făcut rugăciune şi nevoinţă şi m-am aflat spre părţile răsăritului soarelui. Şi era acolo un palat înalt şi curat, care nu era făcut de mâini omeneşti, şi avea o scară înaltă, şi mulţi se suiau şi se coborau.

Avea cetate înaltă de jur împrejur şi păzitori mulţi, iar în partea de jos a scării era un om căzut cu faţa spre pământ, tânăr şi de mare neam şi foarte ales, cu haine albe, foarte curate, că nu s-a mai văzut niciodată în lumea aceasta un astfel de om şi astfel de haine. Dar nici unul din cei ce se suiau şi se coborau, nu-l ridica. Şi am întrebat pe un slujitor al palatului: Ce om este acesta care zace jos şi pe care nu-l ridică nimenea? Şi el mi-a zis: Acesta, este mila lui Dumnezeu şi nu are pe nimenea ca să-l ridice şi pentru aceasta suntem toţi ai palatului întristaţi pentru el. Deci m-am dus eu şi l-am luat în braţele mele şi, ţinându-l, i-am zis: Ce ai frate? Stai pe picioarele tale! Şi l-am rugat pe el să-mi spuie ce are, şi numaidecât s-a sfârşit în mâinile mele, şi tot palatul era întristat de dânsul.

Descoperirea a IV-a

Am văzut multe ape, foarte tulburate, râuri care se coborau din partea Crivăţului şi treceau spre partea răsăritului, care, luând oamenii, îi duceau. Iar eu stăteam între râuri şi-i apucam, şi, scoţându-i şi dându-le curaj, le ziceam: nu vă temeţi, fraţilor, că nu vă vor îneca apele.

Iar generalul mi-a zis: ajută poporului cât vei putea!

Descoperirea a V-a

În altă noapte, a venit la mine un om negru şi fără de dar, păzitorul satului, şi mi-a zis: vei înceta a pomeni numele lui Hristos, sau te voi sfâşia? Iar eu i-am răspuns: nu, ci am să zic mereu. Şi mi-a dat un ghiont în coastă, şi mi s-a înegrit tot trupul meu ca de om ucis, şi am strigat: „Maica Domnului, miluieşte-mă!", Atunci, pentru cuvântul pe care l-am zis, s-a făcut nevăzut.

Descoperirea a VI-a

Asemenea, şi în altă noapte, am făcut rugăciuni, cu nevoinţă şi cu post. Şi mi s-a arătat generalul şi mi-a zis: ai îndrăzneală în cărţile tale şi nu te teme de rânduiala ta. Toată lumea va putea spune minciuni, însă cărţile tale nu vor minţi. Să mergi pe la toţi preoţii, şi la popor, să propovăduiască, strigând: pocăiţi-vă, ca să vă mântuiţi, căci, altfel, se va prăpădi naţiunea elenă.

Despre aceste cuvinte, scrise mai sus, am văzut vedenia aceasta: a venit un tânăr foarte luminat, care avea în mâinile lui o carte, şi îmi arăta cele ce sunt scrise, fiindcă eu nu le scrisesem la sfârşitul cărţii mele. Şi mi-a zis: nu lipsesc alte cuvinte decât acestea, care trebuie să le pui la începutul cărţii tale, şi să nu le acoperi pe unde treci, ci să mărturiseşti: „Slavă întru cei de sus, lui Dumnezeu, şi pe pământ pace, între oameni bunăvoire! Slavă lui Dumnezeu Celui ce pe pământ S-a arătat şi S-a văzut şi lumea a luminat; începutul pentru suflet şi trup. Pentru cinstea cea de acum şi pentru împărăţia şi slava viitoare. Cu Dumnezeu Cel Sfânt, începutul scrierii se binecuvintează".

Pentru veacul al optulea

Mai bine să rămân mincinos de o mie de ori, decât să se facă acestea care se arată în acest veac: nici să le dea Dumnezeu în lume, să le vadă oamenii în vremea aceea,

din veacul al optulea. Mulţi teologi renumiţi, vor învăţa poporul prin chipul învăţăturii lor, însă învăţătura, ce o vor da poporului nu va fi ascultată, fiindcă nu fac mai întâi ei acelea, pe care le învaţă. Pentru aceasta, vor fi mulţi cuvântători de Dumnezeu făţarnici şi vor învăţa rătăcitele învăţături ale diavolului, adică francmasonii şi necredinţa, căci în gura lor va fi venin diavolesc şi trebuie să vă păziţi de unii ca aceştia, chiar cu preţul vieţii voastre.

Alte vedenii ale lui Zisu Fasula

Vedenia I-a

A trecut un om încuviinţat, din părţile răsăritului, călare, cu doi ostaşi purtători de cruci, şi erau crucile mai înalte decât capetele lor, ca de doi rupi. Unul era de-a dreapta lui şi altul de-a stânga. Şi am întrebat: ce om este boierul acesta? Şi mi-au răspuns: acesta este Sfântul Teodor şi merge spre părţile răsăritului, împărţind cărţi pe la prietenii lui, care îl iubesc, iar într-însele are scris numele lui, spre adeverire, ca, unde îi va prinde, să arate iscălitura lui şi aşa să treacă prin toate străjile, neîmpiedecaţi.

Vedenia a II-a

Mi-a venit ca o hartă mare, în chip de cadru, care avea faţa ca a unui om mare şi foarte neplăcut: faţa lui era ca de albină, ochii foarte bulbucaţi, din nările lui curgea sânge şi ieşea urât fum, gura lui era foarte mare, dinţii şi limba afară din gură, iar din gură ieşea foc mare, în chip foarte întunecos; şi venea spre mine. Iar eu am strigat: Maica Domnului, ce este această răutate ce o văd? Şi, liniştindu-mă puţin, a venit o femeie slăvită şi Doamnă cu un copil mic pe mâini şi mi-a zis: Te-ai speriat? Ai în-

drăzneală şi nu te teme, că eu am venit să-ţi spun cine este acesta, care a venit şi a trecut pe aici: acesta este Luceafărul care a căzut, dar nu mă întreba unde merge.

Vedenia a III-a

Mă aflam într-o mănăstire, aproape, şi acolo au venit trei ţigani zdrenţăroşi, iar capetele lor erau legate cu nişte petece. Cel mai mare dintre ei ţinea în mână o carte din aur, ca evangheliile cele scolastice. Şi mi-au zis: vezi cartea aceasta? Şi am văzut că avea scrisoare de aur (cu stihuri pe dinafară), care zicea: antihrist. Iar eu l-am privit cu urgie mare. Şi mi-au zis iarăşi: peste puţină vreme vor lua sfârşit poruncile lui. Iar eu l-am blestemat şi, îndată, s-au făcut găuri prin toată cartea cea de aur. Apoi mi-a zis cu multă mânie: tu mi-ai stricat slovele mele. Atunci, acei ţigani s-au făcut nevăzuţi.

Vedenia a IV-a

Mă aflam într-o cetate mare, precum Constantinopolul, unde era popor nenumărat, prăvălii şi uliţe curate şi foarte largi. Şi a căzut foc din cer şi s-a aprins tot locul. Iar oamenii cetăţii fugeau strigând: ardem cu toţii! Şi nu aveau loc unde să fugă. Eu fiind străin, am zis unuia: nu este vreun creştin în cetatea aceasta, care se pierde prin foc, ca să-l întâlnesc? Nu este vreun creştin în cetatea aceasta ca să ne mântuiască? Şi mi-a zis: este un oarecare om. Vino, să mergem la casa lui. Şi, mergând înăuntru, am aflat un om nobil şi o femeie încuviinţată. Şi am zis omului celui nobil: te rog să-mi arăţi la cine vă închinaţi aici? Iar el mi-a răspuns: vino, de vezi la cine ne închinăm! Şi m-a dus într-o cameră, în care era o lădiţă foarte frumoasă, şi, deschizând-o, a scos o basma aurită în care era o Evanghelie cu totul de aur, albă, zicându-mi: la

aceasta ne închinăm noi. Eu i-am răspuns: dă-mi-o pe aceasta şi mie, ca să mă închin şi eu. Şi mi-a zis: ia-o, şi fă ce voieşti, iar eu le-am zis: veniţi să mergem, să ne închinăm cu toată familia şi ne-am dus la o piatră înrădăcinată, m-am suit numai eu de m-am închinat şi, deschizând Evanghelia cea de la Ioan, am plâns. Iar lacrimile au căzut înăuntru pe hârtie şi s-au închegat îndată şi s-au făcut ca aurul. Şi mi-a zis omul cel nobil: după ce se vor împlini în lume toate răutăţile, atunci, au să vină toţi să se închine la această Evanghelie".

Am adus mii de mărturii, prea adevărate, de la atâţia drepţi şi Sfinţi precum că se vor boteza din toate neamurile şi ereticii şi închinătorii la idoli. Vor veni şi se vor uni cu Biserica Răsăritului şi se vor face una. Că Însuşi gura Domnului a zis: Trebuie să se propovăduiască mai întâi Evanghelia de la o margine a pământului până la cealaltă margine a pământului, şi pe urmă are să fie sfârşitul.

Vedenia a V-a

Au venit doi oameni bătrâni şi m-au luat aproape de ei, şi, ducându-mă într-un loc străin, mi-au arătat acolo două cruci de aur şi mi-au spus numele lor: că una se numeşte Haralambie şi cealaltă Nicolae.

Apoi mi-au zis: ai îndrăzneală, că mulţi suntem cu tine; ia această cruce şi să ai credinţă şi, câte vei cere din cer, ţi se vor da pe pământ, şi aleargă înainte, ca să vină poporul după tine.

Şi îndată am luat îndrăzneală şi am plecat.

Pentru Biserica Sfânta Sofia din Constantinopol

Sub Biserica Sfânta Sofia din Constantinopol se află o altă biserică. Şi când au luat turcii Constantinopolul de la greci (creştini), atunci, în vremea luării, slujeau preoţii cu arhiereii Sfânta Liturghie, fiind adunat şi mult popor. Aceştia, toţi, au adormit de atunci până în vremea de astăzi. Iar în vremea când se va lua de la turci Constantinopolul toţi aceia câţi sunt acolo, adormiţi, vor învia, după cum la Efes au înviat cei şapte mucenici. Şi vor întreba: unde este împăratul Constantin? Deci, în tulburare au adormit, în tulburare vor şi învia.

Descoperire

La împăratul turc era un croitor creştin, cu numele Hristea, care făcea haine la toţi paşii şi la toţi slujitorii împărăteşti. Unul din paşi iubea foarte mult pe Hristea. Şi s-a întâmplat de s-a îmbolnăvit cel care iubea pe Hristea. Deci, auzind Hristea că este bolnav paşa, în toate zilele mergea la el ca să-l vadă, dar fiul paşei nu-l lăsa ca să intre la dânsul (Pe vremea aceea documentele fiecărui creştin care avea case mari, ori moşii, erau ţinute la paşă). Peste puţină vreme, făcându-se sănătos paşa, a venit la el Hristea şi a zis paşa: Hristeo, pentru ce n-ai venit ca să mă vezi, că eram să mor? Atunci el i-a spus pricina: Am venit, stăpâne, în toate zilele, dar nu m-a lăsat să intru la tine. Şi l-a întrebat paşa, zicându-i: Cine nu te-a lăsat să vii la mine? Şi a zis Hristea: Fiul tău. Atunci, a deschis o ladă şi a dat lui Hristea toate documentele. Apoi a chemat

paşa pe fiul său şi a zis: Pentru ce nu a-i lăsat să vină Hristea la mine când eram bolnav? Şi i-a răspuns: Pentru documentele caselor nu l-am lăsat. A zis tatăl: Fiule, nu mai este multă vreme şi ne vom face şi noi creştini că împărăţia noastră va sta numai până la anul 1881 când are să cadă. Apoi a zis lui Hristea: Eu niciodată nu ţi-am făcut vreun bine. Vino după mine! Şi am mers în Biserica Sfintei Sofia, şi a zis către mine: ridică piatra aceasta (care era ca o uşă), şi am apucat cu o mână să o ridic, iar el mi-a zis: apuc-o cu amândouă mâinile că nu poţi să o ridici cu una căci este grea.

Şi apucând-o de un belciug, am ridicat-o. Şi, coborându-ne pe scări, eu tremuram de frică şi mă gândeam că de acum aici mă lasă. Şi era acolo mulţime de popor şi ostaşi care stăteau ca adomiţi, în picioare. Şi am zis: Stăpâne, pentru ce nu-i daţi afară, de ce stau aici aşa? Şi el mi-a zis: Nu poate nimenea ca să-i dea afară, căci câţi s-au apucat ca să-i dea afară, unii au orbit, alţii au rămas ciungi şi alţii au ologit, iar altora gura la ceafă li s-a întors şi nici măcar a se atinge de ei nu se poate. Că cine poate a se împotrivi lui Dumnezeu? Iar eu îl tot sileam ca să ieşim şi el mi-a zis: Vino după mine! Şi ducându-ne mai înăuntru, am văzut arhierei, diaconi şi preoţi. Şi era împăratul în scaun şi lângă el era un soldat bătrân cu sabia de amândouă părţile ascuţite, şi avea mâna dreaptă pe sabie, iar sabia era pe jumătate scoasă din teacă. Şi a zis paşa către mine: Când va ieşi sabia aceasta din teacă, atunci are să cadă împărăţia noastră.

Şi erau ostaşii cu hainele din vremea când au adormit şi poporul de asemenea. Şi am plecat ca să ieşim. Şi a început paşa a se sui pe scară, iar eu mergeam după dânsul. Şi era un călugăr din cei adormiţi, ca de treizececi de ani ca vârstă, cu o carte în mână. Iar eu i-am luat cartea

din mână şi am băgat-o în sân, fără să ştie paşa, şi am mers acasă. Apoi am pus-o în casa de fier, ca a doua zi să o citesc, şi căutând-o a doua zi n-am mai găsit-o. Am întrebat pe femeie şi i-am zis: Numai tu umbli în casa de fier, iar ea mi-a răspuns: Eu niciodată nu am umblat. Şi i-am zis: Poate ai luat cheile din buzunar?

Apoi am rugat mult pe paşă, zicându-i: Stăpâne, te rog să mergem iarăşi la Sfânta Sofia, dar el mi-a zis că nu se poate, fiindcă trebuie să ia voie de la împărat. Atunci eu l-am supărat mult pentru aceasta şi de-abia s-a îndurat şi am mers şi a doua oară. Şi ducându-ne am găsit cartea în mâinile călugărului. Şi i-am spus paşii: stăpâne, când am venit întâi, eu în urma ta fiind, am luat cartea din mâna călugărului acestuia fără să ştii tu. Şi paşa mi-a zis: cum ai putut-o lua? Că noi nici a ne atinge de el nu putem, pentru că rămânem sluţi. Şi eu m-am dus la Patriarh şi i-am spus toate pe rând.

Vedenia

unui om al lui Dumnezeu, drept şi minunat

Acest om al lui Dumnezeu, sculându-se pe la miezul nopţii, şedea gândindu-se. Şi luând aminte spre înălţimea cerului, fiind lună şi lucind stelele pe cer, cum şedea singur, aducându-şi aminte de păcatele sale şi de ziua cea înfricoşată a judecăţii, plângea cu tânguire; şi vede că, deodată, s-a ridicat tăria cerului, ca o pânză, şi a văzut pe Domnul nostru Iisus Hristos, foarte mare, stând în văzduh, întru tărie. Împrejurul Lui stăteau toate puterile cereşti, cu frică şi cu cutremur: Îngerii, Arhanghelii, înfricoşatele Stăpâniri, ca în rând de război, stând cu multă frică. Domnul

a făcut semn unuia din îngerii începători de cete, care a venit aproape de Dânsul, înfricoşat şi înspăimântat. Şi a zis Domnul către dânsul: Mihaile, Mihaile, începător al aşezământului Meu, ridică, împreună cu ceata ta, scaunul cel în chipul focului, al slavei Mele şi mergi în valea lui Iosafat şi îl găteşte pe el, spre dumnezeiasca apropiere a venirii Mele, căci a sosit ceasul judecăţii, ca să primească fiecare după lucrurile sale. Şi fă aceasta degrabă pentru că a sosit ziua cea mare, a venirii Mele: Eu voi răsplăti celor ce s-au închinat idolilor şi pe Mine, Făcătorul, M-au tăgăduit, şi au cinstit pietrele şi lemnele şi au slujit lor! Asemenea şi noilor iudei şi celor ce au zis că sunt iudei şi nu sunt, ci adunare a satanii şi următori ai mincinoşilor prooroci. Aceştia se vor zdrobi, toţi, ca vasele olarului: criticii, ereticii şi cei ce au îndrăznit a Mă despărţi de Tatăl Meu şi cei ce au îndrăznit a coborî pe Mângâietorul, Duhul Sfânt, întru zidire. Vai lor, că munca îi aşteaptă pe ei! Iar iudeilor, celor ce M-au răstignit şi nu au crezut în Mine, Mă voi face arătat lor, că Mie Mi s-a dat puterea, cinstea şi stăpânirea. Eu voi judeca cu dreptate. Iudeii ziceau, când eram răstignit: *„Vai Ţie! Cel ce strici Biserica, mântuieşte-Te pe Tine Însuţi!"*. A Mea este izbânda, Eu voi răsplăti neamului celui răzvrătit şi rău. Îl voi judeca şi-l voi mustra şi de multă ruşine îl voi umple şi cumplită pedeapsă îi voi da, pentru că nu s-a pocăit. I-am dat vreme de pocăinţă şi nu M-a ascultat. Uciderea lui Cain o voi izbândi, că pocăinţă şi vreme, ca să se pocăiască, le-am dat lor şi n-au luat aminte. Eu singur voi izbândi. Aceasta o voi face şi sodomitenilor, care au spurcat văzduhul şi pământul cu putoarea lor.

Eu am ars Sodoma şi Gomora, şi iarăşi îi voi arde cu foc, desăvârşit, pentru că s-au întors de la dulceaţa Sfântului Duh şi au iubit curvia şi desfrânarea diavolului. Eu

voi răsplăti curvarilor celor nebuni şi întunecaţi cu mintea, care umblă turbaţi după muieri şi celor ce nu se îndestulează cu femeile lor, ci aleargă ca nebunii, pentru lipsa lor de minte, şi-i trage satana (ca şi cu un frâu) în adâncul focului şi nu se tem de înfrioşata cădere în mâinile Dumnezeului Celui viu. Cu mânie şi cu ameninţare voi veni asupra lor! Că timp de pocăinţă le-am dat lor şi nu s-au pocăit. Aceasta o voi face şi tâlharilor, care au făcut ucidere. Pe toţi lucrătorii fărădelegilor, cei ce au făcut multe răutăţi şi nu s-au pocăit, tartarului îi voi da! Eu le voi arăta lor cum se cuvine a se supune lui Dumnezeu şi poruncilor Lui. Căci tuturor le-am dat timp de pocăinţă şi n-au luat aminte la ea. Unde este lucrarea lor? Şi pentru că n-au păzit porunca pe care le-am dat-o lor, ci M-au defăimat, îi voi umple de multă ruşine şi amărăciune şi de aprinderea durerilor! Datu-le-am lor pildă pe fiul cel risipitor şi pe mulţi alţii, ca să nu se deznădăjduiască, însă ei M-au dispreţuit şi poruncile Mele le-au tăgăduit şi s-au întors de la Mine şi au iubit desfrânarea, iar pe Mine M-au urât şi s-au făcut robi ai pântecelui. Să se ducă, deci, în focul pe care şi l-au aprins!

Iar pe cei ce s-au săvârşit în pomenire de rău îi voi da în grea tulburare, pentru că pacea Mea nu au iubit, ci, cu urgie, mânie şi amărăciune, şi-au cheltuit viaţa lor. Eu gata sunt a le răsplăti lor, pentru că nu s-au ruşinat şi nu s-au umilit.

Iar pe asupritori, pe cămătari şi pe iubitorii de argint, care pricinuiesc a doua slujire de idoli, îi voi pierde de tot şi voi izbândi asupra lor, cu toată mânia Mea, fiindcă şi-au pus nădejdea în aur, lepădându-se de Mine, ca şi cum Eu nu M-aş fi îngrijit de dânşii. Voi apuca pe cei ce se socotesc a fi creştini, dar zic că nu este învierea morţilor, şi pe cei ce zic că se face mutare a sufletelor în alte

trupuri (metempsihoza) şi alţi nebuni, pe toţi aceştia, ca ceara în gheena îi voi trimite şi în foc şi în cenuşă se vor preface! Atunci se vor încredinţa de învierea morţilor!

Pe vrăjitori şi pe fermecători, pe cei ce caută în stele şi ghicituri îi voi sfărâma cu pierzare silnică şi se vor vântura în pieire! Iar pe cei ce beau vinul cu cântări şi cu muzică, care de Mine s-au lepădat, îi voi pierde şi îi voi arunca în adânc. A Mea este izbânda. Eu voi răsplăti fiecăruia, ca un Drept Judecător. Vai, celor ce cântă cântări lumeşti, joacă şi vorbesc deşertăciuni şi celor ce se mândresc şi joacă după umbra lor; cu dreptate şi fără făţărnicie îi voi arde pe dânşii, fiindcă i-am chemat la pocăinţă, cu adevărat, şi nu M-au ascultat, ci Mă batjocoreau. Tuturor am pus milă şi pocăinţă şi nicidecum n-au luat aminte la Mine! Iar pe cei ce micşorează Dumnezeieştile Scripturi, pe care Duhul Sfânt le-a pus în gurile Sfinţilor Mei, îi va cuprinde pe dânşii întunericul şi pâcla şi viermele le va mânca inimile! Fiindcă şi-au bătut joc şi au râs de poruncile Mele, şi eu voi râde de dânşii, şi, plini de ruşine fiind, focului îi voi da! Iar pe cei ce umblă la vrăjitori şi fermecători, ca la doctori, şi îşi pun nădejdea în ei şi în scrierile lor şi la altele de acest fel, îi voi certa şi atunci vor cunoaşte că trebuie să nădăjduiască în Dumnezeu, iar nu în făpturile Lui (în oameni), că nu s-au smerit Mie, ci M-au defăimat, neavând ei nici o tărie. A Mea este izbânda şi Eu le voi răsplăti lor.

Iar împăraţilor şi boierilor, care pururea Mă amărăsc cu nedreptăţile lor, în numele Meu le voi răsplăti lor, că au nădăjduit, cu mândrie, în dreptăţile lor şi cu defăimare au nedreptăţit poporul Meu şi au luat daruri şi au prefăcut dreptatea în nedreptate. Iar Eu, nu voi face aşa, că stăpânirea Mea nu primeşte daruri; deci, îi voi pierde pe dânşii, după răutatea lor, ca un Dumnezeu drept şi, atunci, vor

cunoaşte că Eu sunt înfricoşat şi iau duhurile boierilor şi sunt mai înfricoşat decât toţi împăraţii pământului. Vai, lor, că în muncă vor merge! Căci au scrâşnit cu dinţi asupra drepţilor şi au vărsat sângele nevinovat al fiilor şi fiicelor lor! Vai, năimiţilor, care nu sunt păstori, că urgia Mea le va răsplăti. Vai, vai, vai, lor! Toată urgia Mea o voi vărsa asupra lor şi asupra năimiţilor care au furat Sfintele Mele Taine, că nelegiurile lor strigă către Mine. Faptele lor tulbură Scaunul Meu, cel în chipul focului, nedreptăţile lor până la ceruri s-au suit şi de vorbele lor cele smintitoare se înfricoşează Heruvimii, că în fiecare clipeală de ochi trimit câte o hulă la înălţimea Mea. Lupii cei răi, cei tari de cap şi netăiaţi împrejur la inimă, care au sfărâmat via Mea şi oile Mele le-au risipit, păstoresc aurul şi argintul, cu care şi-au câştigat vrednicia lor cea Arhierească. Şi, o, cât va fi munca acestora şi cât de mare va fi plângerea lor! Întru mânia urgiei Mele îi voi tulbura pe ei. Câştigat-au oi şi boi şi cai şi grădini stricăcioase, iar de oile Mele nu s-au îngrijit. Eu voi certa cu toiagul fărădelegile lor şi cu bătăi nedreptăţile lor. Înfricoşată este munca acestora, asemenea cu a lui antihrist!

Iar pe preoţii ce grăiesc deşertăciuni şi se ceartă în Sfintele Mele Biserici, în foc îi voi arunca şi în tartar îi voi cufunda şi, ca pe vasele olarului, îi voi sfărâma! Eu vin, aducând judecata Mea. Am venit şi iarăşi voi veni, dar care se va afla vrednic ca să Mă întâmpine pe Mine? Vai celor ce sunt în fărădelegi. căci vor cădea în mâinile Mele! Că fiecare va veni înaintea Mea gol şi descoperit. Unde se va arăta atunci neruşinarea lor? Cum vor vedea ei faţa Mea şi unde va fi ruşinea lor?

Apuca-voi şi pe cei ce gândesc ei că sunt monahi, care cu multă lenevire umblând, mint lui Dumnezeu şi oamenilor. Căci unele au făgăduit şi împotrivă au lucrat.

Pe aceştia îi voi prinde, ca şi cu o undiţă, şi îi voi zgudui, ca fulgerul din nori, şi în adânc îi voi trimite; căci nu s-au îndestulat de pierzarea lor, ci şi altora s-au făcut sminteală şi pierzare. Bine era lor a nu făgădui, căci, rău vieţuind, în desfrânare, s-au amestecat în necurăţii. A Mea este izbânda! Eu voi răsplăti celor ce nu voiesc a se pocăi, şi îi voi judeca, ca un drept Judecător!

Acestea zicând Domnul, către Arhistrategul Mihail şi auzind celelalte puteri acestea, câte a zis, frică şi cutremur i-a cupris pe toţi îngerii. După aceasta, a poruncit Domnul să-I aducă peceţile celor şapte veacuri, ale stării lumii, de la începutul zidirii şi după această poruncă, Mihail, îndată ducându-se la Casa aşezământului, le-a adus, fiind ca nişte valuri mari de pânză. Apoi le-au pus înaintea feţei Domnului, stând împrejur cu frică şi cu cutremur toate puterile cereşti.

Şi priveam – zice omul minunat – cum desfăşura Domnul cărţile veacurilor şi cele ce erau scrise în ele. Deci, luând veacul întâi, şi deschizând, zicea: Aici s-au scris întâi acestea: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh. Un Dumnezeu în trei feţe. Fiul născut din Tatăl şi Făcătorul veacurilor. Căci cu Cuvântul Tatălui s-au aşezat veacurile; cu Cuvântul Tatălui cerurile s-au întărit şi tot pământul şi cele dedesubt, marea şi râurile, şi toate cele ce sunt, şi cu Duhul gurii Lui toată puterea lor.

Puţin după aceasta, deschizând cartea, zicea: aici s-a scris închipuirea lui Dumnezeu, Celui nevăzut, a întâiului om, Adam, cu Eva, femeia lui. Şi, trecând puţină parte a cărţii, a zis: „Porunca lui Dumnezeu, Atotţiitorului şi Ziditorului tuturor celor văzute şi nevăzute: lui Adam s-a dat această lege, cu încredinţarea de a o păzi cu scumpătate către Dumnezeu, şi de a cugeta că Dumnezeu este mai presus decât el". Şi iarăşi, trecând de aici, a zis: „Călcarea

de poruncă pe care a călcat-o închipuirea lui Dumnezeu, adică omul, care este după chipul lui Dumnezeu Celui nevăzut, amăgindu-se, mai mult din lenevire şi puţină îngrijire, şi căzând, s-a scos din rai, cu dreaptă judecată şi cu hotărârea lui Dumnezeu, pentru ca să nu fie el, nevrednicul şi călcătorul de poruncă, în mijlocul atâtor bunătăţi!". Iarăşi, trecând mai înainte, zise: „S-a sculat Cain asupra lui Abel şi l-a omorât pe el, cu sfatul diavolului; dator este focului gheenei, iar Abel va trăi în veci!". Şi mai trecând puţin zise: „Faţa binecuvântării lui Set şi icoana sfinţeniei lui Enoh şi mai înainte-închipuirea înălţării Mele, Enoh". Şi la sfârşitul cărţii era scris: „Cartea veacului întâi".

Iar în următoarele veacuri, sunt scrise faptele oamenilor, pe care le-au lucrat în vremelnica lor viaţă: moartea şi viaţa, nelegiurea şi dreptatea, smerenia şi trufia; şi fiecăruia i se va da după lucrarea lui. În acest chip au ieşit cele şase veacuri. (1950 = 7500 v. p. 71)

Ţinând şi Cartea veacului al şaptelea, a zis: Începutul răutăţilor şi al vicleşugului, începutul nemilostivirii, începutul a toată urâciunea şi desfrânarea şi a spurcăciunii şi a grăirii de rău şi a grăirii în deşert. Şi, înaintând, zicea: Oamenii veacului acestuia: răi, pizmăreţi, spurcaţi, pângăriţi cu sufletul şi cu trupul, mincinoşi (având dragoste făţarnică în inimă, grăiesc cele rele; amăgiri şi curse pe buzele lor şi în inimă cugetă cele rele), care îndreaptă pe cei necredincioşi, pentru daruri; curvari, preacurvari, robiţi fiind de sodomiceasca curvie. Vai lor! Şi iarăşi, răsfoind cartea şi înaintând puţin, şi-a ridicat ochii în sus şi, cu mâna lovindu-şi genunchiul şi acoperindu-şi fruntea Sa, împreună şi ochii, a stat multă vreme ca şi cum s-ar gândi şi a zis: Cu adevărat a covârşit acest veac, al şaptelea, cu nedreptatea şi cu răutatea, pe cele trecute. Iarăşi,

mai trecând puţin, în carte zicea: Elinii care s-au închinat idolilor, se vor sfărâma cu lemnul, cu suliţa şi cu piroanele care le-au băgat în Pâinea Mea cea de viaţă făcătoare (care este Trupul şi Sângele Meu), care răneşte pe cei ce se împărtăşesc cu nevrednicie. Şi, trecând puţin, linişindu-se, iarăşi Şi-a ridicat capul, uitându-Se în cartea veacului şi zicea: Iată doisprezece boieri, ai marelui Împărat, albi ca lumina, care au tulburat pământul şi mările, au astupat gurile fiarelor, au ucis balaurii, au povăţuit orbii, au îndestulat pe cei flămânzi şi pe cei bogaţi i-au deşertat (adică i-au făcut milostivi spre săraci). Cei ce au vânat pe oameni şi, cu dumnezeiasca însuflare, i-au înviat din moartea păcatului, multă va fi plata lor. Şi, trecând puţin mai înainte, zicea: Alesu-s-au cei iubiţi şi mărturisitori Mie – dragostea lor cea prietenească până la ceruri, iubirea lor până la scaunul Meu, dorinţa lor în inima Mea, pofta lor necontenit Mă arde. Deci, slava Mea şi stăpânirea Mea, cu dânşii.

Şi, iarăşi, întorcând cea mai multă parte a cărţii, zâmbind, zicea: Omul, ţinând cu dreaptă credinţă ocârmuirea cetăţii de pe şapte munţi, povăţuitorul împărăţiei s-a aflat slujind dragostei Mele, şi lui i se cuvine împărăţia cerurilor, ca unui râvnitor şi următor al lui Hristos (Acesta este împăratul pe care au să-l pună îngerii în Constantinopol, după căderea turcilor, după cum zice Sfântul Andrei cel nebun pentru Hristos).

După aceasta, cele mai multe lăsându-le, zicea: Mireasa Mea, cea prea frumoasă (adică Biserica), împodobită şi cinstită, pe care mulţi cârciumari s-au silit să o crâşmărească şi prea curvă să o arate; iar ea de Mine nu s-a lepădat şi împotriva eresurilor celor de multe feluri s-a înarmat şi le-a surpat şi de pe piatra care este întemeiată nu s-a clătinat; nici porţile iadului nu o vor birui.

Iar după aceasta a zis şi pentru păcătoşi, precum arată cuvintele cele însemnate ale oamenilor celor buni şi a celor răi: Pe câţi moartea i-a închis şi, cu pocăinţă, nu s-au spălat! Şi cartea avea mai întâi scrise lucrurile oamenilor buni, iar după acestea erau scrise fărădelegile oamenilor celor răi. Ca nisipul mării era mulţimea lor, pe care, trecându-le, Domnul Iisus se supără foarte, clătinând cu capul şi suspinând. Şi stătea acea înfricoşată mulţime a îngerilor, foarte înspăimântaţi şi cuprinşi de cutremur, şi ziceau de trecerea citirii veacului al şaptelea. De când a început acest veac, ziceau ei, cu multă şi cu grea nevoie de păcate se cuprinde cea mai multă parte a cărţii acesteia. Ajunge! Căci cartea naturii omeneşti, după înjumătăţirea ei (adică în al şaptelea veac şi jumătate au să ia sfârşit toate, adică până la anul 7500 de la facerea lumii), este plină de fum şi de nevoi, plină de pizmă şi de ucidere, plină de minciuni şi de duşmănie şi de pomenirea de rău şi de toate alte păcate urâte. Pentru aceasta, cu înjumătăţirea ei, desăvârşit voi tăia cu totul lucrarea ei.

Acestea zicând Domnul, a pornit pe Arhanghelul Mihail, ca spre judecată. Şi, îndată, a ieşit Mihail, cu toată ceata lui, ţinând cu sine necuprinsul Scaun, ceată care este nenumărată şi pe care nu o va încăpea tot pământul. Şi, mergând, zicea: Sfânt, Sfânt, Sfânt, Înfricoşat, Mare, Înalt, Puternic şi Preaproslăvit eşti, în vecii vecilor! Şi îndată a trimis pe Gavriil, cu ceata lui, şi el, ducându-se, începea, strigând: Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Savaot, plin este tot pământul de slava Lui! Şi de acel înfricoşat glas, care striga, s-a clătinat cerul şi pământul. A plecat şi al treilea înger, în urma lor, înfricoşat, împreună cu ceata lui, şi numele lui era Rafail. Când mergea el striga, zicând: Unul Sfânt, Unul Domn, Iisus Hristos întru slava lui Dumnezeu Tatăl. Amin. A plecat şi a patra rânduială de ceată. Începătorul lor era grozav şi dulce la vedere. Şi, mergând şi acesta, striga, zicând: „*Dumnezeul dumnezeilor, Domnul a grăit; şi a chemat tot pământul, de la răsăriturile soarelui până la apusuri. Din Sion este buna cuviinţă a frumuseţii Lui! Dumnezeu arătat va veni şi nu va tăcea. Foc înaintea Lui va merge şi împrejurul Lui vifor foarte*” şi celelalte ale Psalmului. Şi cei mai mari ai cetei răspundeau, zicând: Scoală-Te, Doamne, judecă pământul, că Tu îl vei moşteni pe dânsul cu toţi aleşii Tăi şi cu toţi cei ce păzesc poruncile şi îndreptările Tale. Că binecuvântat eşti, Cel ce vii! Că vrei să judeci pământul şi lumea întru adevăr şi dreptate. Şi începătorul acestei dumnezeieşti cete se numea Uriil, ca cel ales cu numele.

După aceasta a venit înaintea feţei Domnului prea proslăvita Sa Cruce, strălucind ca un fulger înfricoşat, şi era mare slava ei, având bună mireasmă, foarte mare. Şi se aducea în mijlocul celor două cete, a Stăpâniilor şi a Puterilor, cu prea mare cinste. Şi mergând ele, era o înfricoşată privelişte, căci mulţimea puterilor acelora era cuprinsă de multă frică şi cutremur. Şi, când se despărţeau ele, cântau şi ziceau: „Înălţa-Te-voi Dumnezeul meu, Împăratul meu şi bine voi cuvânta numele Tău în veac şi în veacul veacului”. Şi cealaltă ceată răspundea şi zicea: „Înălţaţi pe Dumnezeu şi vă închinaţi aşternutului picioarelor Lui, că Sfânt este. Aliluia, Aliluia, Aliluia!”.

Şi după aceasta s-a dat dumnezeiasca poruncă către Arhanghelul Mihail şi stând înaintea feţei Domnului, a venit şi un alt înger şi sta înaintea feţei Domnului, fiind gata ca în chip de ostaş de a porni, având încinsă scularea din morţi, şi era acea sculare, ca o piele subţire, schimbată. Înăuntru era ca cenuşa cea obişnuită, foarte vârtoasă şi pe partea din afară scria învierea morţilor, iar pe cea dinăuntru, viaţa celor adormiţi în buna credinţă. Şi, luând

Domnul în mâinile Sale scularea morților, a suflat de trei ori într-însa și trei cuvinte a grăit către ea și a dat-o lui Mihail, înfricoșatului înger, zicând: Ia trâmbița aceasta și mergi la locul Căpățânei, în care Preacuratele Mele mâini Le-am întins, și, stând, trâmbițează de trei ori și să stai. Și aceasta zicându-i, s-a dus îngerul cu sârguință. După aceasta a chemat altă ceată, care se cheamă „Începătorii". Și zicea celui mai mare al lor: „Ție îți zic: luând dumnezeiasca ta ceată să stai în toată lumea, ca să răpești în nori pe toți Sfinții de la răsărituri și de la apusuri, de la miazăzi și de la miazănoapte și să-i așezi, în ceasul trâmbiței, în văzduh, spre întâmpinarea venirii Mele".

După aceasta a dat semn, prin îngeri, ca să schimbe cerul și pământul, din stricăciune în nestricăciune; soarele și luna să se întunece, stelele să cadă, râurile și marea să se usuce, și toate cele ce sunt pe pământ să se piardă și să se sfârșească. Pe urmă a căutat Dreptul Judecător, spre pământ, și iată a văzut ceață, întuneric, plângere, vaiete și osteneala oamenilor, din multa tiranie a satanei. Căci balaurul, plin fiind de mândrie, de nebunie și de furie, înghițea (mânca), pe toate sfărâmându-le, ca verdeața buruienilor. Și mai ales, când vedea pe îngerii lui Dumnezeu pregătindu-i focul cel veșnic.

Deci, văzând acestea, Dreptul Judecător îndată a poruncit unuia din îngeri, care era înfricoșat, iar vederea lui aspră, îngrozitoare și nemilostivă; și acesta era căpetenia unei cete de îngeri și i-a zis: mergând, ia cu tine toiagul Meu și sfarmă și înfricoșează, și ia, împreună cu tine, și nenumăratele tale rânduieli, cele mari, și călătorește pe marea cea înțelegătoare (adică în toată lumea) și prinde balaurul, cu toiagul puterii Mele, după porunca Mea, și îl rănește cumplit și, pe toate duhurile lui, cele necurate, legându-le și ridicându-i pe toți, să-i împrăștii în puturoasele munci. Și, mergând acesta, a prins pe balaurul întunericului împreună cu dracii lui și îl ducea la focul gheenei. După aceasta a zis Domnul, către Arhanghelul ce ținea dumnezeiasca trâmbiță, să trâmbițeze. Atunci pe neașteptate s-a făcut multă tăcere în ceasul acela, ca și cum toate s-au pustiit. Deci a mai trâmbițat și toate trupurile morților s-au aflat întregi. Și a trâmbițat a treia oară. Și s-a pornit Duhul Domnului, din glasul trâmbiței, și a intrat în fiecare trup și spaimă și frică a cuprins pe toți de glasul trâmbiței. Și tremurau cele de sus și cele de jos și se îngrozeau cu totul.

Și s-au sculat morții într-o clipeală de ochi (de a căror povestire, fraților, frică este și a grăi), și, stând ei, cuprindeau toată fața pământului. Și precum ploaia împiestrițată, așa se pogorau cetele legiunilor de îngeri din cer, la Scaunul pregătit, strigând întru tărie și zicând: „Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Savaot! Plin este cerul și pământul de Slava Lui!". Și sta tot poporul cu frică și cu cutremur, iar nenumăratele cete de îngeri, de sus privind, se înspăimântau de acea stăpânire înfricoșată și acea pogorâre pe pământ.

Deci, cum priveau toți de sus, fără de veste, s-a făcut cutremur și tunete și fulgere în valea dreptății și i-a cuprins pe toți mare frică și cutremur și multă nepricepere. Și, îndată, s-a ridicat tăria cerului și deodată s-a arătat cinstita Cruce, strălucind mai mult decât soarele, slobozind raze strălucitoare și bună mireasmă, și era dusă de către Sfinții Îngeri. Și, după puțin timp, s-a făcut cântare și laudă de obște, zicând: „Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului; Dumnezeu este Domnul și S-a arătat tuturor oamenilor, Judecătorul și Stăpânul și Domnul păcii".

Şi, această cântare făcându-se cu tărie, iată, Judecătorul S-a arătat pe nori, şezând pe Scaunul slavei Sale şi, de multa strălucire şi curăţire, se înflăcăra cerul şi pământul. Şi, din mulţimea morţilor care înviaseră, fără de veste se ridicau în sus şi se răpeau de nori în văzduh întru întâmpinarea Domnului. Iar cei rămaşi jos, plângeau cu amar că nu s-au învrednicit a fi răpiţi şi ei. Şi erau în amară durere şi întristare sufletele lor. Plecau genunchii la Judecătorul şi iarăşi se ridicau. Şi după ce a şezut Judecătorul pe Scaunul slavei Sale celei înfricoşate, au stat împrejurul Lui toate puterile cerurilor, cu multă frică şi cu cutremur. Şi cei ce în nori se răpiseră, spre dumnezeiasca întâmpinare a Dreptului Judecător, s-au pus toţi de-a dreapta, iar care nu s-au răpit în văzduh, cea mai mare parte, s-au despărţit de ei şi s-au dat focului gheenei, fără a fi judecaţi (aceştia sunt păgânii, cei ce n-au crezut în Dumnezeu). Iar ceilalţi s-au adunat de-a stânga Judecătorului, şi dintre aceştia cei mai mulţi erau iudei şi boieri, arhierei, preoţi, împăraţi, clerici şi mulţime multă de monahi şi mireni, care stăteau cu multă ruşine şi se ocărau pe sine, ticăloşându-se pentru a lor pierzare.

Aşa, având-şi feţele pline de ruşine, se sfărâmau ca şi cum ar trage de moarte, foarte tare suflând, iar alţii sforăind, ca în somn schimbându-se, şi toţi erau cuprinşi de multă durere de plâns, de nedumerire şi de deznădăjduire, şi nici unul nu avea nici o mângâiere bună. Cei ce stăteau de-a dreapta Judecătorului, toţi erau luminoşi şi frumoşi, luminând ca soarele şi strălucind mai mult decât fulgerul; toţi cinstiţi şi proslăviţi, albi ca lumina, înfocaţi de fulgerul luminii, strălucindu-se cu tot adevărul, şi nu îndrăznesc a zice, ca Însuşi Judecătorul şi Dumnezeul nostru.

Deci, îndată, uitându-se în amândouă părţile, înfricoşatul Judecător, la cei din dreapta, privind cu bucurie, a zâmbit. Iar văzând pe cei din stânga, S-a tulburat, cu multă urgie, şi Şi-a întors faţa Sa de la dânşii. Şi cu glas mare zicea către cei de-a dreapta: „*Veniţi, binecuvântaţii Părintelui Meu, de moşteniţi împărăţia Mea cea gătită vouă, mai înainte de întemeierea lumii, căci am flămânzit şi Mi-aţi dat de am mâncat, am însetat şi M-aţi adăpat, străin am fost şi M-aţi primit, gol am fost şi M-aţi îmbrăcat, bolnav am fost şi M-aţi cercetat, în temniţă am fost şi aţi venit la Mine*". Şi răspunzând aceia, au zis: „*Doamne, când Te-am văzut flămând şi Te-am hrănit, însetat şi Te-am adăpat, străin şi Te-am primit, gol şi Te-am îmbrăcat, bolnav şi Te-am cercetat, sau în temniţă şi am venit la Tine?*".

Atunci, răspunzând, Domnul nostru Iisus Hristos, le-a zis: „*Amin, amin, zic vouă: întrucât aţi făcut unuia, dintre aceştia mai mici fraţi ai Mei, Mie Mi-aţi făcut*". Apoi, întorcându-Se cu iuţime către cei de-a stânga, le-a zis: „*Duceţi-vă de la Mine, blestemaţilor, în focul cel veşnic, care este gătit diavolului şi îngerilor lui! Că, am flămânzit şi nu Mi-aţi dat să mănânc, am însetat şi nu M-aţi adăpat, străin am fost şi nu M-aţi primit, gol am fost şi nu M-aţi îmbrăcat, bolnav am fost şi nu M-aţi cercetat, în temniţă am fost şi nu aţi venit la Mine*". Şi, răspunzând ei, au zis: „*Doamne, când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau în temniţă, şi nu am slujit Ţie?*". Atunci, răspunzând, Domnul le-a zis: Amin, amin, zic vouă: întrucât nu aţi făcut unuia dintre aceşti fraţi ai Mei mai mici, nici Mie nu Mi-aţi făcut. Duceţi-vă de la Mine voi, cei întunecaţi ai pământului, în tartar, unde este scrâşnirea dinţilor; acolo va fi vaiul şi plânsul cel nemângâiat!

Acestea zicând şi hotărând Domnul, iată că, pe neaşteptate, pe dinaintea feţii Sale, din partea răsăritului, a izvorât un râu de foc mare şi înfricoşat, cu tărie mergând

spre apus. Şi era în lăţimea lui ca o mare, mare şi largă. Deci, cei de-a stânga, foarte tare s-au înfricoşat, când curgea râul cel de foc şi tremurau foarte mult, fiind întru nepricepere şi li se schimba mintea, ca într-o uimire. Şi îndată, înfricoşatul Judecător a poruncit ca prin mijlocul râului cel de foc, să treacă drepţii şi păcătoşii, ca prin foc, să se încerce ei. Şi întâi cei ce stăteau de-a dreapta au început a se încerca. Şi, trecând toţi prin mijlocul focului, s-au aflat ca aurul cel curat şi lucrurile lor nu s-au ars, ci, mai vârtos, s-au arătat mai luminate şi strălucite, prin ispitire. Şi se bucurau foarte, când se cercau dumnezeieştile lor fapte şi nu s-a aflat nicidecum stricăciune întru dânşii. După aceasta, au venit şi cei de-a stânga, ca să treacă şi ei prin mijlocul focului, spre a se încerca lucrurile lor. Deci, cum au început a trece, flacăra a ars pe cei păcătoşi împreună cu lucrurile lor; s-au ars ca nişte paie, rămânând ei întregi spre a se arde în veci şi încă a se arde fără a se mistui, împreună cu diavolul şi cu îngerii lui, în vecii vecilor; şi nici unul dintre dânşii n-a putut trece râul cel de foc. Pe toţi i-a cuprins focul, ca pe nişte vrednici de muncă.

Atunci, înfricoşatul Judecător, sculându-Se de pe Scaun, a început a face pornire spre dumnezeiasca cămară, către împărăţia cerurilor şi Se depărta împreună cu toate puterile cereşti, care cântau, zicând cu multă frică şi cutremur: ridicaţi domni porţile voastre şi să se ridice porţile Edenului, să intre Dumnezeul dumnezeilor şi Domnul, împreună cu toţi Sfinţii Lui, ca să le dăruiască lor moştenirea cea veşnică. Şi altă ceată striga, zicând: Bine este cuvântat cel ce vine întru numele Lui, împreună cu toţi fiii cei după har. Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă, împreună cu fiii Sionului. Iar Arhanghelii, mergând înainte, slăveau pe Domnul, şi cântau, în versuri cereşti şi de mântuire, zicând, ca şi cum ar răspunde: „Veniţi să ne bucurăm de Domnul şi să strigăm lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru; să întâmpinăm faţa Lui întru mărturisire şi în psalmi să-I strigăm Lui". Şi altă ceată răspundea, zicând şi cântând cu dulceaţă: „Dumnezeu, mare este Domnul şi Împărat mare peste tot pământul; că în mâna Lui sunt toate marginile lumii, şi înălţările munţilor ale Lui sunt".

Aşa, de dulceaţa cea mare a cântărilor acestora, ca în somn se prefăceau cei ce ascultau şi erau într-o nespusă bucurie. Şi, cântând Sfinţii Îngeri, în aşa cântare intrau Sfinţii cu Domnul nostru Iisus Hristos, în cereasca desfătare a dumnezeieştii cămări, în săltarea inimii; apoi s-au închis porţile. Iar după ce s-au închis porţile cămării celei de nuntă, atunci, a chemat Domnul pe cei întâi ai dumnezeieştilor îngeri, şi au stat de faţă: întâi Mihail şi Gavril, Rafail, Uriil şi, după aceştia, începătorii celorlalte cete, spre a împărţi dumnezeieştile daruri şi cununi.

Ceata celor 12 Apostoli

După aceasta au fost chemaţi cei 12 Apostoli, luminătorii lumii, înaintea dumnezeieştilor îngeri, şi s-a dat lor înfricoşată şi prea luminoasă strălucire. Şi iarăşi, li s-au dat lor 12 scaune, în chipul focului, ca nişte dumnezeieşti stele, şi au şezut împreună cu Învăţătorul lor, Domnul nostru Iisus Hristos, întru multă slavă şi cinste. Şi era slava lor lumină veşnică, necuprinsă şi de minte neapropiată. Şi erau curaţi precum chihlimbarul, lăudându-se către prea curatele Puteri Îngereşti şi li s-au dat cununi prea frumoase şi minunate, în chipul cristalului, bine împodobite cu pietre cereşti nepreţuite. Şi le purtau pe creştetul lor, ţinându-se de către cei mai mari şi înfricoşaţi îngeri, şi toate se clătinau.

Ceata celor 70 de Apostoli

După aceştia, au intrat cei 70 de Apostoli înaintea feţii Domnului, stând împrejurul Scaunului Lui, ca nişte boieri mari. Şi li s-a dat şi lor aceeaşi cinste şi slavă, dar cununile celor 12 erau mai minunate. Şi precum soarele nu lasă ochii omului a-l vedea şi a-l înţelege, aşa şi acelea, nu s-au făcut înţelese, fericitului bărbat, care a văzut această vedenie, pentru multa strălucire a slavei lor.

Ceata Sfinţilor Mucenici

După aceştia, au venit înaintea feţei Domnului o ceată mare de Sfinţi, care erau Mucenicii, şi stând înaintea cetelor cereşti, împrejurul înfricoşatului Scaun, s-a dat lor viaţa şi locul obştei celei mari, pe care au pierdut-o dracii, căzând din cer. Şi îndată s-au făcut Sfinţii Mucenici în mari cete, şi dumnezeieştile căpetenii ale cetelor cereşti degrabă le-au adus lor mulţime de cununi cereşti şi sfinte, şi le-au pus pe sfintele lor creştete şi, precum soarele străluceşte, aşa erau şi cununile, ce se puseseră pe capetele lor; şi săltau Sfinţii, veselindu-se foarte şi îndumnezeindu-se.

Ceata Sfinţilor Ierarhi

După aceasta a intrat ceata Sfinţilor Ierarhi, ceata preoţilor, a diaconilor şi a clericilor şi s-au pus pe dumnezeieştile lor capete cununi veşnice şi neveştejite. Fiecăruia i s-a dat, după lucrarea, răbdarea şi sârguinţa lui şi după ocârmuirea turmei încredinţată lui. Deci, se îndulceau cu bucurie, veselindu-se foarte şi s-au făcut moştenitori ai dulcei desfătări, luminaţi fiind ca soarele (şi alţii ca focul), în multă desfătare şi har fiind. Şi s-a dat tuturor clericilor (celor bisericeşti) Jertfelnicul cel înţelegător şi mai presus de ceruri, ce aduce întru el jertfă sfântă. Şi toţi

erau încununaţi. Iar cununele nu erau de o potrivă la toţi, ci cunună de cunună se deosebea, covârşind cu slava, precum stea de stea se deosebeşte cu slavă. Şi mulţi din preoţi erau mai slăviţi şi mai străluciţi; încă din diaconi şi din clerici întreceau cu sfinţenia pe Arhierei şi preoţi.

Ceata Sfinţilor Monahi

După aceştia a intrat dumnezeiasca ceată a sfinţilor monahi. Şi faţa lor era plină de bună mireasmă, strălucind cu tainice raze, negrăite, strălucitoare ca ale soarelui, plină de slava lui Dumnezeu, Atotţiitorul. Deci îndată li s-au dat lor câte 6 aripi, îmbrăcându-se cu ele de către înfricoşaţii Serafimi, întru puterea Duhului Sfânt, şi strigau: Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Savaot, plin este tot pământul de slava Lui! Şi slava lor era foarte mare şi prea proslăvită, ca a acelora cu ochi mulţi, purtând în sine dumnezeiască lumină. Iar cununile lor erau în multe chipuri împodobite şi la vedere deosebindu-se. Căci după sudorile şi nevoinţele lor, li s-a dat şi slava, precum soarele de lună se deosebeşte.

Ceata Sfinţilor Prooroci

Iar după aceştia s-a apropiat ceata Proorocilor şi li s-a dat lor Cântarea Cântărilor şi instrumentele de Psalmi mişcătoare, ale lui David, cu timpane şi cu hore şi cu lumină de strălucire nematerialnică, pline de veselie şi de laude de mulţumirea Sfântului Duh. Iar cununile lor erau de aur, fulgerând şi erau bine aşezate pe creştetul lor. Apoi li s-a rânduit lor puţin a cânta pe lângă dumnezeiasca cămară a Stăpânului; şi cântau cântări veselitoare, încât săltau toţi Sfinţii, care din veac bine au plăcut lui Dumnezeu. Acestea primindu-le Sfinţii, din Preacurata dreaptă a Stăpânului şi Mântuitorului nostru, au moştenit

bunătăţile, pe care ochiul nu le-a văzut şi urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu s-au suit.

Poporul cel de obşte
al dreptcredincioşilor creştini

După aceasta a intrat poporul cel de obşte al drept credincioşilor creştini şi toată ceata celor mântuiţi din lume: săracii şi boierii, împăraţii şi preoţii, robii şi cei slobozi şi toţi stăteau înaintea dumnezeieştii cămări a Mirelui, Care i-a despărţit pe fiecare după faptele lui:

Cei milostivi

Deosebindu-i, pe cei milostivi şi curaţi, le-a dat lor desfătarea raiului cea din Eden: palaturi cereşti luminoase, cununi bineîncuviinţate şi bucurie de sfinţenie şi scaune şi scripturi şi îngeri luminoşi a sluji strălucirii lor. Iar bucuria lor era ca roua cea grasă şi ca aerul prea luminos.

Cei săraci cu duhul

După aceştia, au intrat cei care, pentru Hristos, s-au făcut săraci cu duhul. Şi s-au înălţat foarte, foarte, luând cununi prea împodobite şi strălucite, din mâna Domnului, care i-a făcut moştenitori ai împărăţiei cerurilor.

Cei ce plâng

După aceştia au intrat cei ce plâng, pentru păcatele lor, cu fierbinte pocăinţă şi li s-au dat lor marea mângâiere a Sfintei Treimi, în multă veselie şi bucurie. Şi erau prea străluciţi de darul lui Dumnezeu.

Cei blânzi

După aceştia au intrat cei blânzi şi smeriţi. Şi li s-a dat, spre moştenire, pământul celor blânzi în care pică

dulceaţă şi buna mireasmă a Duhului lui Dumnezeu. Aceştia, aveau multă veselie şi bucurie când au văzut că li s-a dat a moşteni fericitul pământ. Şi li s-au dat cununi de mult preţ, de trandafiri împestriţaţi, slobozind raze strălucitoare pe care, luându-le din mâna Domnului, se bucurau, veselindu-se întru bucuria sufletelor.

Cei ce flămânzesc pentru dreptate

După aceştia, au intrat cei ce flămânzesc de dreptate şi de poruncile lui Dumnezeu. Şi li s-a dat, spre saţiu, plata dreptăţii, îndulcindu-se întru buna lor stare, văzând înaintea lor pe Împăratul Hristos, cu laude înălţat şi prea proslăvit de către Sfinţii Îngeri. Şi erau cununile lor de mult preţ şi înfrumuseţate.

Cei curaţi cu inima

După dânşii, a intrat ceata celor ce, cu inima curată, au lucrat poruncile lui Dumnezeu. Şi li s-a dat ochi luminoşi, plini de toată bucuria şi mila Domnului, dându-li-se îndemânatică vedere, prea luminoasă, încât li s-a dat a vedea ei, curat, faţa lui Dumnezeu, în vecii vecilor. Iar cununile lor erau de diferite culori, prea luminoase, iar în partea dinapoi aveau cruci, în chipul cristalului, iar de-a dreapta şi de-a stânga, popor cu închipuirea, iar dinainte, erau heruvimiceştii ochi, cu totul cinstiţi.

Făcătorii de pace

Şi după acestea a intrat cinstita ceată a făcătorilor de pace. Şi li s-a dat pacea şi înţelepciunea lui Dumnezeu şi a Duhului Lui, şi bunăvoirea, înţelegerea şi mila luminată, din strălucirea lui Hristos. În urmă a venit, pe deasupra lor, o mână închipuită din încheieturi de oase, ţinând un condei nematerialnic, şi s-a scris pe frunţile lor: „Iisus

Hristos, Fiul lui Dumnezeu Celui viu, fii ai Lui cu darul, iar nu cu firea". Şi la urmă li s-a dat lor cununa păcii, prea luminată, având scris Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Şi se veseleau, bucurându-se, întru dulceaţa lui Dumnezeu.

Cei prigoniţi pentru dreptate

După aceştia, au intrat cei prigoniţi pentru dreptate. Şi li s-a dat dumnezeiasca laudă şi viaţa cea prea minunată, strălucind, cu revărsări de lumină şi cu raze strălucitoare. Apoi li s-a dat şi negrăite scaune, în cer. Iar cununile lor erau de aur prea luminos şi erau bine aşezate din dumnezeiescul Dar. Şi de slava lor se veseleau cetele îngereşti.

Cei ocărâţi pentru numele lui Hristos

După aceştia, a intrat ceata celor ocărâţi pentru numele lui Hristos, Marele Dumnezeu şi Mântuitorul nostru. Şi li s-a dat sfânta fericire a dumnezeieştilor laude, de la îngerii lui Dumnezeu şi prea necovârşitoarea cinste şi laudă şi slava bogăţiei şi nemărginita lumină a lui Hristos. Pe urmă li s-au dat scaune făcute din felurite culori şi sceptruri, cuvincioase lui Dumnezeu şi Sfinţilor Lui. Şi, după aceasta, li s-au dat cununi împărăteşti, de la slava lui Dumnezeu. Iar lauda lor era cu bunăcuviinţă şi înfrumuseţată, fără de asemănare.

Cei ce sunt în pocăinţă
(adică în canon de la duhovnic)

După aceştia au intrat alţii, care s-au pocăit de păcatele lor, dar nu s-au nevoit cu postire şi cu rugăciuni, însă de rele s-au ferit. Deci, Judecătorul Slavei le-a zis lor: Vă este deajuns că aţi scăpat de munci. Şi le-a dat lor numai

ca un chip de inel – semn de nemuncire a lor – ca să fie, adică, slobozi de foc. Şi li s-a dat a şedea la un loc de puţină răsuflare.

Despre cei din neamuri, mai dinainte de venirea lui Hristos

După aceştia au intrat multă mulţime, din neamuri, care au fost mai înainte de Hristos, şi s-au săvârşit neavând legi, dar toţi au făcut cele ale Legii lui Histos; căci mulţi dintre dânşii străluceau ca soarele. Şi, pentru ale lor vrednicii şi curăţenii, au dobândit dumnezeiescul Rai şi buna mireasmă a lui Dumnezeu. Asemenea aveau şi cununi prea luminoase împletite de trandafiri şi de crini.

Pentru Sfinţii prunci

După aceştia a intrat o ceată de sfinţi, care erau pruncii creştinilor şi toţi erau ca la vârsta de 30 de ani. Şi, uitându-Se, Mirele a zis: haina voastră cea de la Botez este neîntinată, iar faptele asemeni; deci, ce vă voi face vouă? Atunci au răspuns şi ei cu îndrăzneală şi au zis: Doamne, fiindcă ne-ai lipsit de bunătăţile cele pământeşti, nu ne lipsi măcar de cele cereşti! Iar Mirele, zâmbindu-le, i-a făcut părtaşi veşnicilor bunătăţi întru neîncetata veselie şi bucurie. Şi li s-au dat lor cununile credinţei şi ale dragostei şi ale nerăutăţii. Şi erau prea minunaţi înaintea oştilor cereşti, şi se bucurau sfinţii prunci, purtând cununi nestricăcioase, întru curăţirea inimii. Şi minune era că, văzând sfinţii îngeri rânduielile tuturor sfinţilor, mai marii luminători (adică Arhanghelii Mihail şi Gavriil) răsunau cântări de bucurie şi se înspăimântau foarte de mărirea bunătăţii lui Dumnezeu.

Pentru Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu

După acestea toate, iată, că vedea omul lui Dumnezeu, cu duhul, că a sosit înaintea Mirelui oarecare Mireasă, foarte luminată, ca un fulger a lui Dumnezeu înfricoşat, şi cu totul cinstită. Şi era mare bucurie şi veselie îngerilor lui Dumnezeu. Şi, când mergea, străluceau picioarele ei ca soarele, iar genele ei erau ca fulgerul şi era plină de bună mireasmă cerească şi de dumnezeieşti aromate. Şi călătorea prin aer şi, de harul ei, se bucurau Sfinţii lui Dumnezeu. Şi, îmbrăcată fiind cu porfiră bineîncuviinţată, purta pe dumnezeiescul ei cap o coroană, a cărui minunată podoabă limba omenească nu poate s-o arate, din care ieşeau, ca nişte raze ale dumnezeirii. Şi ieşeau spre a ei întâmpinare cetele Sfinţilor Îngeri şi ale tuturor Sfinţilor. Şi purta deasupra dumnezeiescului ei creştet, oarece prea slăvit, de la Sfântul Duh. Acea preacurată diademă era cu firea netâlcuită. Iar când mergea ea, la dumnezeiasca cămară, către Mirele, mergea după dânsa mulţime multă de tineri şi fecioare, care urmau după dânsa cu imnuri şi laude de cântări, slăvind pe Dumnezeu, pentru lucrurile Sale cele slăvite. Şi când s-a apropiat de Mirele s-a închinat de trei ori împreună cu toate acele sfinte fecioare.

Atunci El, văzând acea prea frumoasă podoabă, S-a veselit de dânsa foarte, şi zâmbind şi-a plecat ei capul Lui; iar ea, strângând la piept prea curatele Sale mâini, s-a apropiat cu multă dragoste şi evlavie şi i-a sărutat prea curaţii săi ochi, cei nemuritori, şi neadormiţi şi prea dulci. Şi, după dumnezeiasca sărutare, Însuşi Domnul tuturor, le-a dăruit acelor sfinte fecioare îmbrăcăminte asemenea cu întocmirea în chipul fulgerului şi prea curate cununi. Şi după acestea toate, apropiindu-se înţelegătoarele Puteri

cereşti şi toţi Sfinţii, cei ce bine au plăcut lui Dumnezeu, toţi, cu mare bucurie, au îngenunchiat înaintea Preacuratei Maici a lui Dumnezeu şi, cu multă bucurie, o lăudau şi o fericeau şi, întinzându-şi mâinile lor, o slăvea pe dânsa.

Iar după ce a dăruit Domnul toate darurile cuviincioase tuturor, atunci, S-a sculat şi Mirele din cămara Sa cea de nuntă şi a ieşit ţinând în dreapta pe Prea Curata Sa Maică, iar la stânga pe un oarecare Prooroc minunat. Şi aşa, din cămăra de Mire ieşind, Se plimba. Apoi au intrat în dumnezeiasca cămară (Cetatea cea cerească) în care sunt bunătăţile pe care ochiul nu le-a văzut şi urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu s-au suit, pe care le-a dăruit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe Dânsul. Când a intrat Domnul în acea prealăudată şi luminată cetate, atunci, au intrat împreună cu El şi toate cetele Sfinţilor. Şi văzând Sfinţii acele negrăite bunătăţi au săltat de multă veselie şi bucurie.

Şi, mergând, au început cântări şi laude şi intrau cu cinste în lăcaşurile lor, cele minunate. Acolo a împărţit Dumnezeu bunătăţile cele nespuse tuturor, celor ce-L iubesc pe Dânsul. Iar eu mult am rugat pe sluga lui Dumnezeu ca să-mi spună în ce fel sunt acele bunătăţi de care Sfinţii se împărtăşesc. Şi, neputând nicidecum a-mi spune, suspinând, acesta numai a zis: că nu se poate cu limba a grăi şi cu mintea a le înţelege sau a le asemăna cu oarecare lucruri pe acelea de acolo, căci erau afară de toată înţelegerea, şi de a le încerca cu mintea nu este cu putinţă. Deci, când a împărţit Domnul tuturor Sfinţilor Lui toate bunătăţile, atunci a poruncit marilor Heruvimi a înconjura, ca un zid, cetatea (Cămara cea veşnică). A poruncit şi Serafimilor să înconjuare pe Heruvimi. Iarăşi a poruncit Scaunelor a înconjura pe Serafimi. De asemenea, a rânduit Domniilor de a înconjura pe Scaune. După aceasta a hotă-

rât Începătoriilor a înconjura pe Domnii. Iar Stăpâniile înconjurau pe Începătorii şi Puterile cerurilor pe Stăpânii. Şi aşa au înconjurat cetatea, ca un zid şi aşa cetele se înconjurau una pe alta.

Şi sta şi Mihail între dânsele cu ceata lui, din partea dreaptă a veşnicelor cămări, iar Gavriil, de-a stânga cămării sta, împreună cu ceata lui, cu multă evlavie. Uriil a trecut înspre apusul cămării. Rafail sta cu ceata lui, cu multă cucernicie, înspre răsărit. Iar acestea toate s-au făcut din porunca Domnului nostru Iisus Hristos, Dumnezeul şi Mântuitorul tuturor Sfinţilor. Şi stăteau aceste patru tabere, foarte mari, iar cetele şi prea curatele puteri stăteau, una după alta, împrejur şi toate înconjurau cămara (Cetatea) lui Dumnezeu, întru multă lumină. După ce toate acestea s-au făcut, atunci, Însuşi Fiul lui Dumnezeu S-a supus Tatălui Său, Celui ce I-a supus toate, şi I s-a dat Lui toată Stăpânirea, Domnia şi Puterea. Apoi a intrat şi El Însuşi în dumnezeiasca şi neapropiata cămară, moştenirea Tatălui Său, Împărat şi Arhiereu veşnic făcându-Se, cu toţi moştenitorii Lui cei Sfinţi.

Deci, fraţilor, după sfârşitul tuturor celor ce s-au zis, a căror taine dreptul a fost văzător, prin înfricoşată descoperire, mai pe urmă Însuşi Tatăl, Născătorul Unuia-Născut Fiului Său, Lumina cea neapropiată şi necuprinsă, luminând cu lumină neapusă peste acea Cetate cerească, după cum spune şi în Apocalipsa, strălucea deasupra preacuratelor Puteri şi a toată aşezarea lor şi înconjurarea, şi asupra prea curatelor sale cămări. Şi precum soarele luminează lumea, aşa şi Tatăl îndurărilor şi Dumnezeul tuturor şi a toată mângâierea, revărsa lumina Sa, cu nespusa Dumnezeire, peste toţi Sfinţii şi, neîncetat, împreună, Sfânta Treime împărăţeşte în veci.

De aici înainte nu le mai era lor noapte, că Dumnezeu le este lor lumină şi viaţă şi ziuă şi necuprinsă dulceaţă şi veselie. După aceasta s-a făcut multă tăcere şi a dat dreptului puterea a vedea, cu ochii lui, lumina curată. Şi iată, cetei celei dintâi i s-a dat moştenire cântarea cea neîncetată şi necurmată, având neasemănată şi nespusă dulceaţă. Deci, îndată, acea dumnezeiască şi prea înfricoşată ceată a Heruvimilor a început negrăită cântare, întru bună mireasmă şi frumuseţe, încât inimile Sfinţilor, din nemăsurata bucurie şi dulceaţă a dumnezeieştii cântări, se veseleau, urmând lui Dumnezeu cu slavă, în preacurata cetate.

După cea dintâi ceată, s-a dat acea nepovestită cântare de slavă, la a doua ceată, a Serafimilor. Şi au început şi aceştia a cânta, cântări în multe feluri, ce nu pot fi spuse de mintea omenească. Şi, precum mierea îndulceşte cu îmbelşugare, aşa şi cântarea aceea îndulcea auzul Sfinţilor şi veselea toate simţirile lor, iar ochii lor vedeau lumina cea neapropiată. Nările lor miroseau buna mireasmă a Dumnezeirii. Auzul lor auzea dumnezeiasca cântare a preacuratelor Puteri, iar gura lor mânca şi bea Trupul şi Sângele Domnului nostru Iisus Hristos, nou, întru împărăţia cerurilor. În mâinile lor ţineau veşnicile bunătăţi şi se bucurau. Picioarele lor dănţuiau întru lărgimea preafrumoasei şi preacuratei cămări; şi aşa, prin toate simţirile lor primeau mare bucurie şi nespusă dulceaţă.

După aceasta s-a dat dumnezeiasca cântare de către a doua ceată la a treia, cu acelaşi răsunet al frumuseţii şi al privirii. Iar de către aceştia s-a dat nespusa cântare la a patra ceată, după starea lor. Asemenea, acea nepricepută de mine cântare, s-a dat din ceată în ceată, după rândul aşezării lor, făcând bucurie şi veselie în inimile Sfinţilor. Şi era tainic şi dulce foarte versul lor, căci înfricoşată era

cântarea şi nu era numai de un fel, ci erau felurite şi negrăite şi străine cele ce ieşeau din gurile lor. Şi, precum încheietură cu încheietură şi mădular cu mădular se alcătuiesc, aşa, împreună, unii cu alţii glăsuiau şi-şi alcătuiau împreună cântările lor şi se înălţau către Dumnezeu, iar Sfinţilor li se făcea nespusă veselie. Şi când aceştia, toţi, cu multă laudă, de bună rânduială săvârşeau cântarea lor, atunci, şi toţi Sfinţii Îngeri începeau întreita cântare, şi mai ales între aceste străine şi prea slăvite rânduieli, Mihail începea, iar Gavriil înapoi răspundea, căci cei patru Începători răsunau ca nişte înfricoşaţi stâlpi din nemăsurata rânduială a strălucirii lor. Şi pe rând, unul după altul, se alcătuiau a cânta cu multă evlavie şi se odihneau între dânşii. Iar cântarea lor era repede şi foarte tare.

Şi după aceasta, au început toţi cei dinăuntrul dumnezeieştii cămări, din nemărginita acea cântare a dănţui, a cânta şi a preamări pe Dumnezeu. Şi erau înăuntru şi afară cântări de laude înfricoşate, aşa că se înflăcărau inimile Sfinţilor din fericita dulceaţă ce înălţa acele cântări neîncetate care, toate minţile le covârşesc întru nesfârşiţii veci.

Repede, pe toate acestea le vedea fericitul, robul lui Dumnezeu, şi era întru multă uimire. Şi s-a făcut glasul cunoştinţei lui Dumnezeu, zicând către dânsul: „După această multă privire şi prooroocească vedenie, câtă ai văzut şi ai auzit, îţi zic ţie ca să le însemnezi în scrisoare, cu toată înţelepciunea, întru preafericitul adevăr, pe toate cele văzute şi nevăzute, câte ţie s-au descoperit, ca unui tainic şi iubit al Meu fiu şi prieten şi moştenitor al împărăţiei Mele. Că ţi-am descoperit ceea ce altuia nu i-am arătat, ca să ştii câtă prietenie este între Mine şi între tine. Deci, lămureşte-te din cunoaşterea acestor înfricoşate taine, cum au să fie. Şi aşa, să cugeţi la cele viitoare, pentru multa Mea iubire de oameni, pe care o am spre tine şi

spre toată firea omenească, care întru multă smerenie slujeşti stăpânirii Mele. Căci Eu, cu plăcere privesc spre cel blând, smerit şi liniştit şi spre cel ce se cutremură de cuvintele Mele”.

Eu socotesc că omul acesta să se fi făcut mucenic, pentru că i-a zis Domnul: „Lămureşte-te din cunoaşterea acestor înfricoşate taine”. Poate a mărturisit la turci, pentru că, în împărăţia turcească, mulţime de mucenici s-au făcut.

CUPRINS

Cuvânt către cititori 5
Cuvânt către cei care cârtesc 6
Înainte cuvântare 8
Cuvinte de la Prooroci şi Apostoli 17
Prooorociri ale Sfinţilor. 40
Din vedeniile Ierom. Agatanghel 40
Vedenia lui Kir Daniil 43
Proorocia Sfântului Metodie. 54
Proorocia Sf. Andrei cel Nebun pentru Hristos. . . . 58
Proorocia unui Sfânt. 69
Din vedeniile Sfântului Nil Athonitul. 71
Proorocie despre sfârşitul lumii 74
Cuvânt despre venirea lui antihrist. 75
Din Apocalipsa 80
Din viaţa Sfântului Ciprian 81
Sfântul Ioan Damaschin - Pentru antihrist 83
Din viaţa Sfântului Ioan Evanghelistul. 85
Cuvânt despre sfârşitul lumii 90
Descoperire a lui Dumnezeu. 91
Cele 12 semne ale sfârşitului lumii. 95
Vedenia pustnicului Grigorie 96

Cuvânt al Sfântului Ipolit, papa al Romei. 104
Cuvânt al Sfântului Efrem Sirul. 122
Din cuvintele Sfântului Efrem Sirul. 135
Descoperiri ale lui Zisu Fasula. 137
Alte vedenii ale lui Zisu Fasula 141
Pentru Biserica Sfânta Sofia. 144
Vedenia unui om al lui Dumnezeu. 146

Tiparul executat la S.C. ***DOSOFTEI*** *S.A.*
Str. Sf. Lazăr nr. 49, Iași
Tel.: 032/137060